

ДАНИЕЛ СТИЙЛ ВЪЛШЕБНА НОЩ

Превод от английски: Елена Чизмарова, 2016

chitanka.info

*На моите любими, прекрасни деца.
Нека винаги в живота ви има вълшебство!
Търсете го!
Вярвайте в него!
Ценете го!
Вие сте вълшебството на моя живот!
Обичам ви с цялото си сърце.
С любов, Мама. Д. С.*

1

„Бялата нощ“ бе като любовна поема за приятелството, елегантността, радостта и красивите паметници на Париж. И всяка година бе незабравима. Други градове по света опитваха да ѝ подражават, но безуспешно. Париж е един, а събитието бе толкова изискано и завладяващо, че бе трудно да си го представиш в друг град. Началото бе поставено преди трийсет години, когато морски офицер и съпругата му решили да отпразнуват годишнината си заедно с приятелите си по необичаен начин пред един от любимите им паметници в Париж. Поканили около двайсет човека, всички облечени в бяло. Пристигнали там със сгъваеми столове и маси, покривки, кристални чаши, порцеланови чинии, сребърни прибори и цветя. Донесли и изискана храна, подредили всичко безукорно и прекарали великолепен вечер с гостите си. Вълшебството започнало в тази нощ. Всички много се забавлявали и решили да го повторят на следващата година, на различно, но също така забележително място. И оттогава всяка година „Бялата нощ“ беше една от традициите в града. На празненството присъстваха все повече хора, облечени изцяло в бяло, и празнуваха юнската нощ по същия начин.

Присъствието се осигуряваше само чрез покана и през годините празненството беше се превърнало в едно от най-почитаните тайни събития в Париж. Облеклото в бяло остана задължително, включително и обувките, и всички полагаха усилия да изглеждат елегантно и да следват традициите. Всяка година „Бялата нощ“ се провеждаше на различно място в града, а възможностите бяха неизброими. Нотр Дам, Триумфалната арка, Айфеловата кула, Лувъра, площад „Вандом“.

С времето „Бялата нощ“ беше станала толкова популярна, че сега се провеждаше на две места и поканените гости бяха около петнайсет хиляди. Трудно бе човек да си представи толкова много хора, елегантно облечени в бяло, които следват правилата. Бяла храна и напитки бяха предпочитани, но най-важното бе да има истинска

вечеря, а не сандвичи. Вечерята се поднасяше на маса с бяла ленена покривка, със сребърни прибори, истински порцелан и кристал, както в ресторант или вкъщи. В края на вечерята всички остатъци се прибираха в бели чували и се изхвърляха. От гостите не оставаше и следа по красивите места, избрани за „Бялата нощ“. Всички трябваше да изчезнат така елегантно, както бяха пристигнали.

За събитието полицията не издаваше специални разрешителни въпреки големия брой участници, защото това би провалило изненадата, но учудващото бе, че нямаше натрапници. Поканата за „Бялата нощ“ бе изключителна привилегия и хората се радваха страхотно, когато я получат, но онези, които не бяха в списъка с гостите, не нахалстваха да присъстват. По време на събитието никога нямаше неприятни инциденти или скандали. Просто една вечер на чиста радост, приятелство и любов към града.

Част от забавлението бе да не знаеш къде ще се състои събитието. Това бе официална тайна, пазена строго от шестимата организатори. Хората бяха поканени по двойки и всяка от тях трябваше да си донесе собствена сгъваема маса и два стола, но с определени размери. Шестимата организатори съобщаваха първото място, където трябваше да се съберат хората. Поканените се появяваха там с масите, столовете и всичко останало точно в осем и петнайсет. Двете групи вечеряха на различни места. Вълнението нарастваше, когато се разкриеха първите места, за които поканените бяха уведомявани чак в ранния следобед. Това им даваше някакви предположения къде ще се проведе вечерята, винаги някъде наблизо. През целия ден хората се опитваха да отгатнат къде ще се състои вечерята. Приятели се търсеха в тълпата, настроението винаги бе чудесно, а точно в осем и четирийсет и пет разкриваха мястото, което обикновено беше на не повече от пет минути пеша. Там всяка двойка получаваше място с размера на тяхната маса и всички се подреждаха в дълги спретнати редици.

В девет часа седем хиляди човека пристигаха до великолепните паметници, избрани за вечерта. Определяха мястото за масата им, премерено с точност до сантиметър, а после хората се разполагаха, постилаха покривките, подреждаха свещниците и приборите. След петнайсет минути всички бяха по местата си, наливаха си вино и се наслаждаваха на предстоящата вечеря със стари и нови приятели.

Вълнението ги караше да се чувстват като деца на рожден ден. В девет и половина празненството се вихреше с пълна сила. Нищо не можеше да е по-приятно от това.

Вечерята започваше около час преди залеза, а докато слънцето се скриваше, хората палеха свещите. Целият площад беше осветен от свещите, а седем хиляди гости в бяло вдигаха тостове с кристалните си чаши. В единайсет блясваха бенгалски огньовете и оркестърът започваше да свири. Камбаните на Нотр Дам разнасяха своя звън и дежурният свещеник благославяше празненството от балкона. Точно в дванайсет и половина цялата тълпа за минути събираше всичко и изчезваше, без да остави следи от присъствието си. Оставаха само прекрасните спомени от вечерта и създадените приятелства.

През тази вечер не се разменяха пари. Нямахме такса за поканата, нито нещо, което да се купи или плати. Всеки носеше собствената си вечеря и не можеше да плати, за да бъде поканен, организаторите избираха гостите. Други градове се опитаха да печелят от подобни вечери и веднага съсипаха събитието с груби и невъзпитани хора, готови да платят каквато и да е цена за поканата, проваляйки ноцта за всички останали. „Бялата ноц“ в Париж винаги се придържаше към първоначалната си идея и резултатите бяха страхотни. Всички я очакваха с нетърпение, а тайната я правеше още по-забавна. Хората никога не се разочароваха от събитието, а ноцта бе незабравима от първия до последния миг. Онези, които имаха късмет да бъдат сред поканените, се наслаждаваха на спомените си с години. Всички бяха съгласни, че там ставаше нещо вълшебно.

Жан-Филип Дюма присъстваше на „Бялата ноц“ от десет години, още откакто бе на двайсет и девет. Като приятел на един от организаторите, той имаше право да покани девет двойки, за да образуват група от двайсет човека, настанени на личните си маси един до друг. Всяка година той грижливо подбираше гостите си и заедно с добрите приятели, канени и преди, опитваше да включи и нови, които да се запознаят с останалите гости. В списъка му нямаше нищо случайно. Приемаше този ангажимент сериозно и, ако включеше човек, който не оценяваше вечерта, не бе забавен или се опиташе да я използва за създаване на делови връзки, на следващата година той го подменяше. Канеше най-вече редовни посетители, които молеха за покана всяка година.

Ожени се преди седем години и Валери, американската му съпруга, се влюби в събитието също като него. Сега всяка година двамата грижливо подбираха гостите си.

Жан-Филип работеше в известна фирма за международни инвестиции. Валери се запозна с него две седмици, след като се премести в Париж. Сега, на трийсет и пет години, тя беше заместник-редактор на френския „Вог“ и в близко бъдеще, когато сегашният редактор се пенсионираше, щеше да заеме мястото му. Жан-Филип се влюби в нея от пръв поглед. Тя беше висока, слаба, хубава, с дълга тъмна коса. Беше елегантна, по ненатрапчив начин, имаше чувство за хумор и се разбираше с приятелите му. Валери се оказа чудесно допълнение към групата им и двамата с Жан-Филип бяха лудо влюбени. Оженяха се и имаха три деца, две момчета и момиче. Бяха идеалната двойка, предпочитана компания от всички.

Веднага след дипломирането си от колежа Валери започна работа в американския „Вог“ в Ню Йорк, а после се премести в Париж. Работеше здраво, но успяваше и да е добра съпруга и майка. Справяше се с всичките си задължения. Обичаше Париж и не можеше да си представи да живее някъде другаде. Положи огромни усилия да научи френски заради съпруга си, но и заради срещите си с фотографи, фризьори, дизайнери. Имаше силен американски акцент, за който Жан-Филип я подкачаше, но френският ѝ беше отличен. Всяко лято отиваха с децата в семейния ѝ дом в Мейн, за да усъвършенстват английския им и да ги запознаят с братовчедите им, но за Валери Франция бе новият ѝ дом. Вече не ѝ липсваха нито Ню Йорк, нито работата ѝ там. А и смяташе Париж за най-красивия град в света.

Двамата имаха много приятели и чудесен живот. Апартаментът им беше великолепен, често посрещаха гости и с удоволствие готвеха сами за тях или наемаха професионален готвач. Много желани бяха и поканите им за „Бялата нощ“.

Валери се запозна с Бенедета и Грегорио Мариани по време на Седмичата на модата в Милано малко, след като започна работа в парижкия „Вог“. Разбираха се чудесно, а и Жан-Филип ги хареса. Поканиха ги на „Бялата нощ“ още, преди да се оженят и оттогава семейство Мариани бяха техни редовни гости, долитаха от Милано всяка година. Този път Бенедета бе избрала плетена бяла рокля по неин дизайн, която подчертаваше великолепната ѝ фигура, и високи токчета,

а Грегорио носеше бял костюм, ушит в Рим, бяла копринена вратовръзка, безукорно бяла риза и елегантни обувки от бял велур. Грегорио и Бенедета винаги изглеждаха безукорно, като манекени от страниците на модно списание. Семействата им се занимаваха с мода от векове и двамата бяха обединили талантите си. Семейството на Бенедета изработваше плетени изделия и спортни дрехи, прочути по целия свят, а сега, благодарение на дизайнерския ѝ талант, се справяха още по-добре. Семейството на Грегорио пък създаваше най-фините платове в Италия от двеста години.

Бяха женени от двайсет години и оттогава Грегорио работеше със съпругата си, докато братята му ръководеха семейните фабрики и им доставяха платове. Бяха малко по-възрастни от Жан-Филип и Валери. Бенедета беше на четирийсет и две, а Грегорио — на четирийсет и четири. Нямаха деца. Бяха разбрали, че Бенедета не може да забременее, и бяха се отказали от осиновяване. Вместо това бяха решили да посветят любовта и времето си на бизнеса и резултатите бяха впечатляващи.

Най-неприятното в брака им бе слабостта на Грегорио към красивите жени и случайните му скандални флиртове, които приковаваха вниманието на пресата. И макар да мразеше изневерите му, Бенедета отдавна бе решила да не им обръща внимание, може би защото той никога не завързваше сериозни връзки. Не се влюбваше в жените, с които ѝ изневеряваше, и не изглеждаше по-лош от съпрузите на повечето ѝ италиански приятелки. Мразеше флиртовете му и се караше с него, но той винаги се извиняваше смирено, настояваше, че я обича пламенно, и тя вечно му прощаваше. Най-категоричното му правило беше никога да не спи с жените на приятелите си или с приятелките на Бенедета.

Слабост на Грегорио бяха младите манекенки, а Бенедета се опитваше да го прогони от пробите. Нямахме смисъл да го подлага на изкушения, тъй като той и сам се забъркваше в неприятности. Беше нещо обичайно някое младо момиче да го гледа с ококорени очи и да попива всяка негова дума, докато съпругата му се правеше на сляпа. Но когато бяха заедно, от изневерите му нямаше и следа. Беше всеотдаен съпруг, който обожаваше жена си. Грегорио беше впечатляващо хубав, а двамата с Бенедета бяха привлекателна двойка и забавна компания. Изглеждаха въодушевени на площад „Дофин“ с

Жан-Филип и приятелите си, в очакване да чуят къде ще се състои вечерята. Всички се опитваха да отгатнат, а Жан-Филип предположи, че мястото е Нотр Дам.

Оказа се прав. Точно в девет без петнайсет обявиха мястото, а тълпата завика и заръкопляска доволно. Това бе едно от най-любимите места на всички. Приятелите им вече бяха пристигнали и всички бяха готови да се отправят натам.

Шантал Живерни, друга близка приятелка на Жан-Филип, също беше от редовните поканени всяка година. На петдесет и пет години, малко по-възрастна от останалите, тя бе преуспяващ сценарист.

Беше спечелила две награди „Сезар“, бе номинирана за „Оскар“ и „Златен глобус“ и вечно създаваше нещо ново. Драматичните ѝ творби бяха впечатляващи, а понякога правеше и документални филми по важни теми, обикновено свързани с жестокостта или несправедливостите към жени и деца. В момента работеше над нов сценарий, но за нищо на света не би пропуснала „Бялата нощ“. Шантал беше от любимите хора на Жан-Филип и негова довереница. Запознаха се на един купон и бързо се сприятелиха. Често обядваха заедно и той вечно искаше съветите ѝ. Доверяваше се напълно на преценката ѝ, а приятелството им бе дар и за двамата.

Шантал беше истински щастлива, когато Жан-Филип и Валери се ожениха. Смяташе, че са идеални един за друг. Стана кръстница на първото им дете, Жан-Луи, който сега бе на пет години. Самата тя имаше три пораснали деца, но никое от тях не живееше във Франция. Беше им се посветила напълно, когато остана вдовица, и Жан-Филип бе наясно, че сега ѝ бе доста трудно да живее сама. Беше ги възпитала да са независими и да следват мечтите си. Ерик, най-малкият ѝ син, беше художник в Берлин. Пол, най-големият, правеше кино в Ел Ей. Шарлът, дъщеря ѝ, завърши лондонския икономически университет, получи магистърска степен в Кълъмбия и сега беше банкерка в Хонконг. Никой от тях не възнамеряваше да се прибере във Франция. Шантал беше си свършила работата добре и ятото бе отлетяло.

Тя винаги твърдеше, че има достатъчно работа, а и посещаваше децата си от време на време, без да им се натрапва. Те си имаха собствен живот и очакваха същото от нея. Шантал съжаляваше, че покрай грижите за децата не бе положила усилия да завърже сериозна връзка с мъж. От години не беше се запознавала с някой, който да се

интересува от нея. Затова работеше по-усърдно, отколкото ако имаше съпруг или деца, които да живеят наблизко. Бе заета и щастлива и никога не се оплакваше от самотата си, макар Жан-Филип да се тревожеше за нея и да му се искаше тя да си намери приятел. Понякога Шантал му признаваше, че ѝ е трудно, но през повечето време бе заета с приятелите си, отнасяше се положително към живота и допринасяше с интелект и изисканост към всяко събитие.

Останалите от групата тази вечер също бяха присъствали на „Бялата нощ“ и преди, с изключение на един симпатичен индиец, с когото Валери и Жан-Филип се запознаха в Лондон миналата година. Дарам Сингх беше от Делхи, технологичен гений и един от най-преуспяващите хора в Индия. Компании от целия свят често се консултираха с него. Той бе чаровен, скромен и много привлекателен мъж. Каза им, че ще пътува до Париж по работа през юни и те веднага го поканиха на вечерята, най-вече заради Шантал. Жан-Филип беше сигурен, че двамата ще се харесат, макар Дарам да си падаше по доста по-млади и красиви жени. Ако не друго, то семейство Дюма поне бе сигурно, че Дарам и Шантал щяха да са добри партньори за вечеря и да водят интересен разговор.

Дарам беше на петдесет и две, разведен, с две големи деца в Делхи. Синът му работеше с него, а дъщеря му бе омъжена за най-богатия човек в Индия, имаше три деца и бе зашеметяващо красива жена. Белият костюм на Дарам, ушит от личния му шивач в Лондон, му придаваше особен чар и екзотичност. Шантал бе донесла покривката, приборите и храната, а Дарам добави хайвер в сребърна купа, шампанско и великолепно бяло вино.

Тази вечер Шантал изглеждаше чудесно, както винаги, много по-млада от възрастта си, със стегната фигура, младежко лице и дълга руса коса. Двамата с Дарам потънаха в разговор за филмовата индустрия в Индия и се наслаждаваха на компанията си. Някои от хората по съседните маси споделиха с останалите храната си и атмосферата бе празнична и приятелска. Беше впечатляващо да видиш седем хиляди човека да вечерят изискано и да се забавляват. В девет и половина празненството се вихреше с пълна сила, наливаше се вино, раздаваха се ордъоври, откриваха се стари приятели и се създаваха нови.

Точно зад тях имаше маса с по-млади хора и няколко красиви момичета, които Грегорио и Дарам вече бяха забелязали, но и двамата се престориха, че не ги виждат, и се посветиха на хората до тях. Жан-Филип и Валери бяха събрали страхотна група, която очевидно се забавляваше чудесно. Всички се смееха и изглеждаха щастливи, докато слънцето залязваше, а последните му лъчи се отразяваха в стъклата на Нотр Дам. Гледката беше изключителна. Църковните камбани ги поздравиха тържествено, а свещеникът излезе на балкона и ги приветства.

Половин час по-късно слънцето бе залязло и целият площад бе осветен от свещите по масите. Жан-Филип се разходи наоколо, за да се увери, че всички гости се забавляват. Спря да си поговори с Шантал и за миг нещо в погледа му я притесни.

— Наред ли е всичко? — прошепна тя, когато той се наведе да я целуне.

Познаваше го много добре.

— Ще ти се обадя утре — отговори той тихо, така че никой да не чуе. — Хайде да обядваме заедно, ако си свободна.

Тя кимна в съгласие. Винаги бе на негово разположение, ако се нуждаеше от нея, или просто за приятелски обяд.

Жан-Филип тръгна към другите гости и в този момент телефонът на Грегорио звънна. Той отговори на италиански и мина незабавно на английски. Бенедета се вторачи в него разтревожено. Грегорио стана и се отдалечи, за да продължи разговора, а тя се присъедини към Дарам и Шантал, като се опита да си придаде безгрижен вид.

Шантал забеляза болката в очите ѝ и заподозря, че става дума за последната изневяра на Грегорио. Дарам елегантно включи Бенедета в разговора им. Той се опитваше да убеди Шантал да посети Индия и разказваше за интересни места, които да разгледа. Според него Удайпур, с прекрасните си замъци и храмове, бе най-романтичното място на света. Шантал не спомена, че няма с кого да пътува, не искаше да изглежда тъжна и самотна, а Дарам бе изненадан, когато разбра, че и Бенедета никога не бе посещавала страната му. Той все още се опитваше да изкуши и двете с пътуване до Индия, когато след половин час Грегорио се върна на масата, погледна жена си нервно и ѝ каза нещо на италиански.

Дарам щедро наливаше вино на дамите. Бенедета изглеждаше по-спокойна до мига, когато Грегорио ѝ съобщи, че му се налага да си тръгне. Говореше тихо, за да не го чуят останалите, а Шантал и Дарам бърбеха оживено.

— Сега ли? — попита Бенедета раздражено. — Не може ли да почака?

Последните шест месеца не бяха от най-щастливите в брака им и никак не ѝ харесваше той да помрачи времето с приятелите им, особено тази вечер, макар да знаеше, че тайната вече е разкрита, за радост на всички жълти вестници. Е, поне досега никой не бе проявил грубостта да я заговори за това.

— Не, не може да чака — нервно отговори Грегорио.

От осем месеца той имаше връзка с двайсет и три годишна руска манекенка. Момичето се оказа достатъчно глупаво да забременее, при това с близнаци, и отказа да направи аборт. Грегорио бе имал безброй връзки, но никога не бе ставал баща. А поради неспособността на Бенедета да има деца, бременността на момичето бе изключително болезнена за нея. Това бе най-ужасната година в живота ѝ. Грегорио се кълнеше, че е станала грешка и не е влюбен в Аня, както и че веднага след раждането ще прекрати отношенията си с нея. Но Бенедета не беше убедена, че момичето ще се съгласи да скъса с него. Рускинята се премести в Рим преди три месеца, за да е по-близо до него, и той често пътуваше дотам, което страшно дразнеше жена му.

— Тя ражда — добави той, ядосан, че трябва да обсъжда темата точно тук.

Бенедета осъзна, че ако това бе вярно, бебетата щяха да се родят три месеца по-рано.

— Тя в Рим ли е? — попита Бенедета задавено.

— Не, тук е — продължи Грегорио на италиански.

— Имаше работа тук тази седмица. Приели са я в болницата преди час. Преждевременно раждане. Неприятно ми е да те оставя, но се налага да отида. Тя е сама и е уплашена.

Грегорио се чувстваше отвратително задето му се налагаше да обяснява това на съпругата си. Цялата история бе агонизиращо неудобна от месеци, а папараците страхотно се забавляваха с нея. Бенедета прояви изключително търпение, но не и рускинята. Тя непрестанно му звънеше и настояваше да е с него в абсолютно

невъзможни ситуации. Той бе женен човек и възнамеряваше да си остане такъв. Беше ѝ го обяснил още в самото начало. Но сега Аня бе сама в болница в Париж и раждаше три месеца преждевременно. Знаеше, че няма избор и веднага трябва да отиде при нея. Грегорио беше свестен човек, попаднал в кошмарно положение. Кошмарно и за него, и за съпругата му. Знаеше много добре, че Бенедета никак няма да е доволна, ако я изостави сама на празненството.

— Не можеш ли да изчакаш края на вечерята? — попита Бенедета.

Аня плака истерично по телефона, но той не искаше да обяснява това на жена си. Бездруго тя знаеше повече от достатъчно.

— Не мисля. Ужасно съжалявам. Просто тихичко ще се измъкна. Може да кажеш, че съм видял приятели на друга маса. Никой няма да разбере, че липсвам.

Разбира се, че щяха да разберат. Но най-лошото бе, че тя знаеше къде бе съпругът ѝ, с кого и защо. Радостта ѝ от вечерята помръкна. Все още се опитваше да се примири с факта, че Грегорио щеше да има две деца от друга жена.

Той стана. Не искаше да се разправя с нея, но бе твърдо решен да отиде в болницата. Колкото и да бе зловеща връзката му с Аня и бременността ѝ, не желаше да я остави да роди сама, изпаднала в паника. Бенедета обаче бе сигурна, че Аня го е излъгала, за да го примами в болницата, и тревогата бе фалшива.

— Ако тя е добре, моля те, върни се — каза тя напрегнато и той кимна.

Бенедета се срамуваше, че се налага да лъже заради него. Нямахше начин хората да не забележат липсата му, когато остане сама на масата, а и в края на вечерята.

— Ще се опитам — обеща той на италиански.

Изглежда я притеснено и, без да каже нищо повече, се стопи в тълпата. Бенедета се опита да запази спокойствие и се престори, че нищо не се е случило. Шантал и Дарам все още си говореха, а малко по-късно Шантал се извини и отиде да види приятели на друга маса. Бенедета се мъчеше да успокои нервите си, когато Дарам я погледна нежно.

— Тръгна ли си съпругът ти? — предпазливо попита той.

— Да... спешен случай... един приятел катастрофирал и отиде да му помогне в болницата — отговори тя с престорено небрежен тон и едва успя да потисне сълзите си. — Не искаше да разваля празненството като се сбогува с гостите.

Дарам бе забелязал напрежението между двамата и направи всичко възможно да я развесели.

— Чудесно. Съдбата има пръст тук — каза той. — Цяла вечер искам да остана насаме с теб. Сега мога да те ухажвам пламенно, без да се съобразявам — широко се ухили той, Бенедета също се засмя. — В тази романтична обстановка би трябвало вече да сме лудо влюбени, когато той се върне.

— Не мисля, че ще се върне — тъжно отвърна тя.

— Прекрасно. Боговете са на моя страна тази вечер. Хайде веднага да изготвим план. Кога ще дойдеш при мен в Индия?

Дарам се опитваше да оправи настроението ѝ, но в същото време бе силно впечатлен от нея. Тя се засмя на шегата му, а той ѝ подаде бяла роза от вазата на масата. Бенедета я пое и се усмихна, а оркестърът пред църквата засвири.

— Би ли искала да потанцуваме? — покани я Дарам.

Не изпитваше желание да танцува, вечерта ѝ бе провалена, но не искаше да прояви грубост към Дарам, който бе невероятно мил с нея. Бенедета стана и го последва на дансинга. Индиецът беше добър танцьор и музиката я разсея от мрачните мисли. Бенедета се усмихваше, когато се върнаха на масата. Шантал си говореше с Жан-Филип, който вдигна глава, когато ги видя.

— Къде е Грегорио? — попита той.

Дарам отговори бързо вместо Бенедета.

— Платих на двама мъже да го разкарат и вържат, за да съблазня жена му. Той стана сериозна пречка.

Всички се засмяха, дори Бенедета. Жан-Филип разбра, че не трябва да задава повече въпроси. Очите на Бенедета говореха, че бе станало нещо неприятно и Дарам се опитваше да я развесели. Жан-Филип се замисли дали не бяха се скарали и Грегорио не беше си тръгнал. Беше го виждал да вдига скандали и преди, а и знаеше от Валери, че отношенията на двамата съпрузи не са идеални в момента.

Историята за бременната манекенка се бе разчула из целия свят на модата и Валери му бе разказала още преди месеци. Разбира се,

Жан-Филип никога не би споменал това пред Грегорио или Бенедета. Просто се надяваше двамата да преживеят неприятностите, както бе ставало и преди, когато той се забъркваше с млади жени. Жан-Филип се радваше на присъствието им тук тази вечер, но за съжаление Грегорио не остана до края на празненството. Испита искрена благодарност към индийския си приятел, който решително помагаше на Бенедета да запази достойнството си и се мъчеше да я развесели. Жан-Филип се оттегли, за да провери как се чувстваха останалите му гости. Всички се забавляваха чудесно.

Цяла вечер Дарам прави снимки с телефона си, за да покаже на децата си колко красиво и изискано бе празненството. Радваше се, че дойде. Всъщност, всички поканени се радваха, дори Бенедета, която се наслаждаваше на любезността и шегите на индиеца. И тя, и Шантал бяха доволни от компанията му. По-късно поднесоха великолепни десерти, а виното и шампанското щедро се лееха. Някой донесе огромна кутия бонбони, на които всички се нахвърлиха, а от друга маса ги поканиха да опитат невероятно вкусни бисквити от „Пиер Ерме“.

В единайсет часа Жан-Филип раздаде традиционния бенгалски огън и целият площад заблестя. Дарам снимаше непрекъснато, а Шантал се трогна, когато чу, че го прави заради децата си. Тя самата не можеше да си представи да изпрати снимки от вечерята на своите деца. Бяха прекалено независими, не се интересуваха от живота ѝ. Вероятно щяха да приемат за глупаво от нейна страна да им изпраща снимки на „Бялата нощ“, а можеше и да се зачудят защо майка им въобще присъстваше на празненството. Представата им за нея бе за жена, която предпочита дома си, работи и няма личен живот. Рядко им разказваше за развлеченията си, а и те не я разпитваха. Дори не се сещаха да ѝ задават подобни въпроси. Интересуваха се много повече от собствения си живот, може би защото не я смятаха за вълнуваща личност. Междувременно Дарам помоли дамите да позират за снимките, убеден, че синът му и дъщеря му ще искат да узнаят всичко за вечерята. Лицето му сияеше докато говореше за децата си.

Празненството продължаваше с пълна сила, хората се разхождаха около масите и се забавляваха с приятелите си. Шантал се обърна да поздрави познат оператор, с когото бе работила по документалния си филм в Бразилия, и забеляза младежите около масата зад тях. Те

раздаваха хартиени фенери, които вадеха от огромна кутия, и показваха как да действат с тях. Предложиха няколко и на гостите на Жан-Филип. Фенерите бяха около метър високи и имаха малък светилник на дъното, който се палеше с кибритена клечка, а когато огънчето запламтеше, фенерът се изпълваше с топъл въздух. Един от младежите го вдигна над главата си и го пусна. Фенерът се понесе нагоре в нощното небе, ярък като падаща звезда. Гледката беше невероятно красива и всички наоколо въодушевено запалиха своите фенери. Младежът, който ги раздаваше, посъветва гостите да си прошепнат желание, преди да пуснат фенерите да отлетят. Шантал бе омагьосана от зашеметяващата гледка, а Дарам засне кратък клип и после помогна на Бенедета да запали фенера си. Напомни ѝ за желанието, а после пуснаха фенера да отлети.

— Хубаво нещо ли си пожела? — попита той сериозно.

Тя кимна, но не го сподели от страх, че няма да се сбъдне. Беше си пожелала бракът ѝ отново да стане такъв, какъвто беше преди Аня да се появи в живота им.

Всички бяха заети с фенерите си, а мъжът, който ги беше донесъл, им помагаше. В един момент той се обърна и видя Шантал. Погледите им се срещнаха и останаха така за дълго. Той беше хубав мъж, в бели джинси и пуловер, с гъста тъмна коса. Изглеждаше на възрастта на Жан-Филип — в края на трийсетте. Момичетата на неговата маса бяха красиви и млади, може би на около двайсет, на възрастта на дъщеря ѝ. Той я заговори, без да сваля очи от нейните.

— Запали ли фенера си?

Тя поклати глава отрицателно. Беше прекалено заета да наблюдава как Дарам и Бенедета се суетяха около техния. Младежът се приближи до нея и ѝ подаде последния фенер. Помогна ѝ да го запали и зачакаха да се напълни с топъл въздух. Напълни се по-бързо от останалите, а Шантал се изненада от силната топлина на малкото пламъче.

— Дръж го заедно с мен и си намисли желание — бързо каза младият мъж.

Когато фенерът се напълни с топъл въздух, той се обърна към нея с напрегнат поглед.

— Пожела ли си нещо?

Тя кимна и след миг пуснаха фенера, който се понесе нагоре в небето като ракета. Шантал се вторачи в него като дете, пуснало балона си, а младежът остана до нея. Видяха как огънчето пламтеше ярко, но накрая фенерът изчезна в тъмното небе. Мъжът се усмихна.

— Сигурно е било хубаво желание. Този фенер отиде направо в рая.

— Надявам се да е така — усмихна му се тя.

Беше един от онези особени моменти, за които знаеш, че никога няма да забравиш. Цялата вечер бе такава. Както винаги.

— Благодаря ти. Това беше много красиво. Благодаря, че ми помогна и ми даде последния фенер.

Той кимна и се върна при приятелите си. След малко Шантал забеляза, че отново я гледа, и двамата се усмихнаха един на друг. Компанията му беше от красиви млади момичета.

Следващият час мина бързо за всички и към дванайсет и половина Жан-Филип им напомни, че е време да разчистят. Настъпи часът на вещиците. Седем хиляди Пепеляшки трябваше да напуснат бала. Появиха се белите чували, в които събраха всичко, предназначено за изхвърляне. Останалите неща бяха прибрани по количките — сребърни прибори, вази, чаши, остатъците от вино и храна. След минути всички аксесоари изчезнаха, масите и столовете бяха сгънати и седем хиляди души, облечени в бяло, тихо напуснаха площада пред Нотр Дам, като хвърлиха последен поглед към вълшебното място. Шантал си припомни красивите фенери, освежили нощното небе. Хората, които ги бяха донесли, вече си бяха тръгнали. Фенерите пътуваха, понесени от вятъра, към други места, където щяха да ги видят и да се чудят откъде ли са пристигнали.

Жан-Филип искаше да се увери, че всички могат да се приберат у дома. Шантал възнамеряваше да хване такси. Дарам предложи да отведе Бенедета в хотела ѝ, тъй като и той бе отседнал там. Останалите имаха коли. Жан-Филип обеща да се обади на Шантал на следващата сутрин, за да се разберат за обяда, а тя му благодари за поредната забравима вечер. „Бялата нощ“ бе любимият ѝ ден през годината, както и на всеки, който имаше късмета да бъде поканен. А заради красивите фенери в небето Шантал смяташе, че това бе най-вълшебната ѝ нощ досега.

— Прекарах великолепно — каза тя на Жан-Филип, когато го целуна за довиждане.

Той ѝ помогна да се настани в таксито с целия си багаж и помоли шофьора да ѝ помогне, когато пристигнат.

— Аз също — усмихна ѝ се той, а Валери ѝ помахаше докато товареше техния багаж в колата им.

Дарам и Бенедета се качиха в такси, което щеше да ги отведе в „Жорж V“, а останалите гости се отправиха към колите си и метрото.

— Ще се видим утре — извика Жан-Филип след Шантал.

Внезапно тя се замисли за желанието си. Надяваше се да се изпълни, но дори и да не станеше, вечерта бе незабравима и тя се усмихваше по целия път до вкъщи.

2

Дарам се прояви като истински джентълмен и изпрати Бенедета до стаята ѝ. Носеше масата и столовете ѝ, а тя буташе количката с приборите. Беше донесла украсата за масата от Италия, а чиниите и сребърните прибори бе взела назаем от хотела. Индиецът я попита дали би искала да пийне с него долу в бара, но тя предпочете да се прибере в стаята си и да чака Грегорио. Не изпитваше желание да се разправя със съпруга си на обществено място. Обясни на Дарам, че е изморена, и той я разбра. Каза ѝ, че е прекарал великолепно благодарение на нея и обеща да ѝ изпрати снимките и клипа, след като вземе имейла ѝ от Жан-Филип. Не искаше повече да я притеснява. Виждаше, че тя отново е разстроена сега, след като веселбата приключи и нямаше какво да я разсейва от мрачните мисли. Очевидно бе станало нещо неприятно, което бе причина за изчезването на съпруга ѝ. А повече от ясно бе, че тя се чувстваше потисната. Бенедета му благодари отново за помощта и любезността и се сбогува с него.

Останала сама, тя се просна на леглото. Провери телефона си, но нямаше съобщения. През цялата вечер го бе поглеждала в очакване на новини. Не искаше да му звъни сега и да го свари в неподходящ момент, когато нямаше да може да говори с нея. Остана да го чака, но до три сутринта той не дойде и тя заспа.

Грегорио пристигна в болницата малко преди десет. Аня вече бе приета в родилното отделение и двама лекари я преглеждаха. Тя лежеше и хлипаше, а когато го видя, протегна ръце към него. Още нямаше никакво разширение, но контракциите ѝ бяха постоянни и силни, а системата с магнезий, която ѝ сложиха преди час, не ги спря. Лекарите се опасяваха, че бебетата бяха прекалено малки и недоразвити и можеше да не оцелеят. Смятаха, че почти няма шанс да ги спасят, ако се родят сега. А Аня бе изпаднала в истерия заради думите им.

— Бебетата ни ще умрат! — изкрещя тя, когато Грегорио я прегърна.

Това определено не беше сценарий, в който той искаше да участва. Беше се надявал, че всичко ще мине добре и в подходящия момент ще се измъкне елегантно от живота ѝ, като осигури щедра издръжка за нея и близнаците. Всъщност, никога не бе искал децата. Заради глупава изневяра се бе озовал в ситуация, в каквата никога преди не беше попадал. И ставаше все по-зле.

Гинекологът им обясни направо, че ако бебетата се родят, вероятно ще са тежко увредени. И сега на Грегорио щеше да му се наложи да се справя и с възможна трагедия, а не само с нежелана бременност. Тревожеше се и за жена си. Не можеше да остави Аня сама, за да звънне на Бенедета и да я успокои. Представяше си как се чувстваше тя. Преди проявяваше търпение към изневерите му, но този път бе различно. Щеше да става баща, да има две деца, които не искаше. При това от момиче, което едва познаваше. На всичкото отгоре Аня непрестанно му хленчеше да зареже жена си, което бе абсурдно. Той никога не заблуждаваше жените, с които спеше, и винаги обясняваше, че обича съпругата си. И никоя досега не беше го молила да изостави Бенедета. Но веднага, след като забременя, Аня стана напълно зависима от него, а той не бе готов за това. Последните шест месеца бяха кошмарни, а перспективите, които лекарите очертаха — ужасяващи. Съжаляваше Аня, която плачеше в ръцете му, но не беше влюбен в нея, не че това имаше някакво значение сега. Бяха заедно в гнусното положение и нямаше изход. Налагаше му се да се справи с всичко. На карта бяха заложени два живота, а още по-страшното бе, че бебетата можеха да са сериозно увредени, ако оживееха. Грегорио не можеше да си представи как Аня щеше да се справи с всичко това. Беше на двайсет и три години, но разсъждаваше като шестнайсетгодишна. Не я остави сама и за миг цялата вечер. Положението беше отвратително и той също бе разстроен.

Контракциите понамаляха, но към полунощ се възобновиха и засилиха. Лекарите сложиха на Аня система със стероиди, за да се опитат да увеличат капацитета на белите дробове на бебетата. В четири сутринта им казаха, че няма да успеят да спрат раждането. Доведоха екип от специалисти и раждането започна, но вместо радостта от очакването, която обикновено се свързваше с подобно събитие, атмосферата бе страх и примирение. Каквото и да се случеше,

нищо нямаше да е както преди. Единственият въпрос беше колко лошо щеше да е и дали близнаците щяха да оживеят.

Аня бе изплашена и пицеше от болка. Не ѝ дадоха лекарства за облекчаване на контракциите, за да не рискуват да увредят бебетата допълнително, но накрая ѝ сложиха епидурална инжекция, за да намалят болките. Грегорио наблюдаваше ужасен. И той беше уплашен, но остана неотлъчно до нея. Успя да забрави напълно за жена си. Мислеше само за горкото момиче, което плачеше неутешимо между контракциите. Човек вече не можеше дори да я познае, не беше красивата и елегантна манекенка, с която бе преспал.

Пръв се роди синът им в шест сутринта. Дребно посиняло бебе, което не изглеждаше напълно оформено и се бореше да си поеме дъх. Веднага, след като прерязаха пъпната връв, го отнесоха в кувьоз. Кожата му беше толкова тънка, че вените му ясно се виждаха. Сърцето му спря час след раждането, но успяха да го съживят. Предупредиха Грегорио, че шансовете му за оцеляване са минимални. Докато слушаше лекарите, по бузите му се стекоха сълзи. Не беше очаквал така да се развълнува от вида на първородното си дете. Бебето приличаше на създание от друг свят, с широко ококорени очи, които сякаш молеха за помощ. Грегорио се разплака, когато го видя.

Момиченцето се появи двайсет минути по-късно, малко по-едро от брат си и с по-силно сърце. Всяко от бебетата тежеше по-малко от килограм. Дробовете на момиченцето бяха слаби като тези на брат му. Сложиха го на респиратор и вторият екип го отведе. Аня започна да кърви след второто раждане и се наложи два пъти да ѝ преливат кръв. Изглеждаше напълно изтощена. Дадоха ѝ приспивателно и отново ги предупредиха, че бебетата може да не оцелеят. Бяха в критично състояние и трябваше време, за да се възстановят, ако въобще оживееха. Следващите дни щяха да са решителни.

Лекарите говориха отново с Грегорио, след като Аня заспа. Той отиде да види бебетата в кувьозите, застана пред тях и заплака. Ноцта бе тежка и за него, а най-лошото предстоеше. Нямаше идея какво да каже на Бенедета. Не си беше представял, че може да се окаже в подобно положение. Вярваше, че всичко някак ще се подреди, но очевидно нямаше да се получи така. Поне не за дълго време. Нямаше начин да избегне действителността и последиците от действията си.

Една от сестрите му съобщи, че Аня ще спи няколко часа от успокоителните, и той прецени, че това беше възможност да се върне в хотела. Вече бе осем сутринта, а не бе звънял на Бенедета. Досега нямаше как да го направи, а след като Аня се събуди, надали щеше да успее да се измъкне отново. Тя нямаше семейство в Западна Европа, само майка в Русия, която не бе виждала от години. Нямаше си никой, който да ѝ помогне. Той бе единствената ѝ надежда. А трябваше да мисли и за бебетата. Изведнъж беше изпитал неочаквана привързаност към тях, което го изненада.

Взе такси и влезе в хотела с чувството, че тъкмо се е върнал от друга планета. Тук всичко изглеждаше нормално и същото, каквото бе предишната вечер, когато тръгнаха да отпразнуват „Бялата нощ“. Стори му се странно да види толкова обикновени неща около себе си. Хората бързаха за срещи, отиваха на закуска, разхождаха се из фойето, настаняваха се. Грегорио се качи в стаята и намери Бенедета до бюрото, отпуснала глава в ръцете си и вторачена в телефона. Изглеждаше отчаяна, почти не бе спала цяла нощ, очаквайки обаждането му. Той беше с дрехите от миналата вечер и забеляза, че по обувките си има червени петна. Прилоша му, когато си припомни как кръвта покапа по тях. Кошмарна сцена.

— Съжалявам, че не ти се обадох снощи — каза той изтощен.

Бенедета се обърна към него, вбесена и уплашена едновременно, и се вгледа в очите му.

— Просто не можах — добави той.

— Какво стана? — уплашено попита тя.

— Родиха се преди два часа. Може да не оживеят. Най-ужасното нещо, което съм виждал някога в живота си. Появиха се прекалено рано, за да бъдат спасени. Лекарите правят всичко възможно, но децата не изглеждат готови за този свят. И всяко тежи по-малко от килограм.

Грегорио се държеше така, сякаш очакваше и Бенедета да тъжи заедно с него. Тя го изгледа нещастно.

— Какво ще правиш сега? — попита тя притеснено.

Съпругът ѝ имаше две деца от друга жена. И тя осъзна, че бебетата бяха съвсем истински за него. Не беше очаквала подобно нещо.

— Трябва да се върна в болницата. Тя е съвсем сама. Не мога просто да ги изоставя. Те се борят за живота си, може да умрат. Трябва

да съм там. И за нея, и за тях.

Бенедета кимна, без да каже нищо. Чувстваше се обърквана от онова, което се случваше. Това бе най-тежкият ден в живота ѝ.

— Ще ти се обадя по-късно и ще те уведомя какво става.

Той извади чисти дрехи и обувки от гардероба и се преоблече. Нямаше време за душ и закуска. Искаше по-скоро да се върне в болницата.

— Да чакам ли тук? — попита Бенедета задавено.

— Не знам. Ще ти се обадя по-късно.

Той осъзна, че всичко може да е свършило докато стигне до болницата. Прибра портфейла си в джоба и погледна тъжно съпругата си.

— Съжалявам. Наистина. Ще го преживеем някак си.

Но нямаше представа как щяха да се справят с всичко това. Ако близнаците оживееха, той щеше да има две деца. Грегорио се наведе да я целуне, но тя се отдръпна. За първи път не можеше да го погледне в очите. Вероятно нямаше да може и да му прости.

— Ще ти звънна — мрачно каза той, после бързо излезе от стаята.

Веднага щом вратата се затвори, Бенедета избухна в сълзи. Върна се обратно в леглото и плака докато заспа.

Грегорио вече бе в болницата. Седеше между двата кувьоза и наблюдаваше как новородените бебета се борят за живота си, обградени от армия грижовни лекари и сестри, окичени с безброй системи. Отиде в стаята на Аня час по-късно, когато му съобщи, че е будна, и прекара деня в опити да я успокои. От време на време я оставяше за малко, за да види бебетата. Едва към шест часа се сети да звънна на Бенедета, но не я откри. Нямаше я и в хотелската стая.

Тя реши да се разходи и почти се сблъска с Дарам, когато излезе от хотела. Косата ѝ беше хваната на конска опашка, бе с джинси и ниски обувки. Изглеждаше съсипана. Индиецът изпита силно съжаление, но се опита да го прикрие. Бенедета побъбри разсеяно с него и той се завъртя да я огледа. Стори му се по-дребна, но бързо се сети, че предишната вечер тя носеше високи токчета. Беше слаба, деликатна жена, стори му се дори прекалено крехка, с огромните си тъжни очи.

— Добре ли си? — нежно попита той.

Не искаше да ѝ се натрапва, но се тревожеше за нея. Бенедета имаше вид на човек, преживял нещо ужасно. Той се зачуди дали бе свързано с внезапното изчезване на съпруга ѝ миналата вечер. За разлика от Жан-Филип и Валери, Дарам не знаеше нищо от клюките из света на модата и за връзката на Грегорио с руската манекенка.

— Аз... да... но...

Бенедета си помисли да го излъже, но просто не можа. По бузите ѝ потекоха сълзи и тя поклати глава.

— Съжалявам... просто реших да подишам малко чист въздух.

— Искаш ли компания или предпочиташ да си сама?

— Не знам... — объркано отговори тя.

Дарам не искаше да я оставя сама. Беше разсеяна и тъжна и нямаше да е в безопасност из улиците.

— Мога ли да те придружа? Не е нужно да говорим. Просто смятам, че не трябва да оставаш сама.

— Благодаря ти — кимна тя и той я последва.

Изминаха няколко пресечки преди тя да проговори. Погледна го безнадеждно, сякаш бе настъпил краят на света.

— Съпругът ми започна връзка с една манекенка преди няколко месеца. Правил го е и преди, което е срамно, но винаги досега се вразумяваше и се измъкваше бързо. Но този път момичето забременя. Близнаци. Роди ги три месеца преждевременно тази сутрин. И сега съпругът ми е забъркан в цялата драма на две бебета, които може да умрат, и младо момиче, което се нуждае от него. Това са единствените му деца, ние нямаме наши. Ужасна бъркотия и нямам идея как ще я преживеем. Може да продължи с месеци. Не знам какво да правя. Той е в болницата с нея.

По бузите ѝ потекоха горещи сълзи, но Дарам запази спокойствие, макар да бе изненадан.

— Може би трябва да се прибереш у дома — кротко я посъветва той. — По-добре ще е, отколкото да чакаш новини в хотелска стая, и то съвсем сама. Може да мине известно време докато нещата се уталожат. Няма начин да осмислиш всичко сега.

Думите му прозвучаха разумно и Бенедета се замисли над тях. Това беше драмата на Грегорио, а не нейна. Поне не сега. Трябваше да изчака какво ще се случи с бебетата, после щяха да решат какво да направят с брака си.

— Мисля, че си прав — тъжно отбеляза тя. — Цялата история е ужасна. И всички знаят. Вестниците в Италия непрестанно се занимават с това. Папараците снимат рускинята всеки ден, откакто се премести в Рим. Грегорио никога не е имал такава връзка преди. При това пред очите на обществото — обясни Бенедета, опитвайки се да прояви лоялност към съпруга си, макар да не разбираше защо го прави. — Мисля да се върна в Милано.

— Имаш ли хора, които да те подкрепят там? — попита Дарам, разтревожен за нея.

Бенедета кимна.

— Семейството ми. И неговото. Всички са му ядосани заради тази бъркотия.

Тя вдигна очи към Дарам и той видя мъката ѝ, но все пак изпита облекчение, че няма да е сама, когато се прибере у дома.

— Не е изненадващо. Но ти очевидно си проявила страхотно търпение, след като сега си тук с него.

— Мислех, че всичко ще отшуми, но не се получи. Поне засега. А и с цялата драма на преждевременно родените бебета, които може да не оживеят, мисля, че нещата няма да се оправят скоро. Изпитвам съжаление към Грегорио, но повече съжалявам себе си — откровено каза тя и Дарам кимна.

— Да, положението явно ще е тежко известно време — съгласи се той. — Мога ли да ти се обаждам? Просто като приятел. Искам да знам, че си добре.

— Благодаря ти.

Бенедета се почувства засрамена задето сподели неприятностите си с него, но Дарам бе мил и изпълнен със съчувствие.

— Съжалявам, че ти разказах гнусната история. Никак не е приятна.

— Не. Но животът е такъв — отвърна той със съчувствие. — Хората понякога се забъркват в ужасни каши. Съпругата ми ме напусна заради друг мъж преди петнайсет години и медиите не можеха да спрат да клюкарстват. Той беше известен индийски актьор. Всички бяха изненадани, а аз мразя да разнасят личния ми живот из пресата. Но постепенно всичко се успокои и хората забравиха. Преживяхме го. Децата останаха при мен и сега сме добре. Навремето смятах, че това ще ме убие, но оцелях — усмихна се той. — Ще се изненадаш колко

много може да понесе човек. И тази история ще отшуми след време. Ще я преживееш. Той смята ли да се ожени за нея?

— Твърди, че не — тихо отговори Бенедета, която се почувства малко по-добре след разговора.

Радваше се, че срещна Дарам във фоайето, макар да бе унизително да споделя проблемите си с почти непознат човек, но пък той бе толкова мил и готов да помогне.

— Просто една изневяра, която излезе вън от контрол. И сега той е накиснат в гъста каша.

— Така е — сухо се усмихна Дарам.

Преди час Бенедета дори не си представяше, че може да се усмихне, но разговорът с Дарам бе много по-добър, отколкото да седи и плаче в хотелската стая. Той бе спокоен и нежен, готов да ѝ помогне. А тя бе невинната жертва в историята, както и Дарам е бил по време на развода си. Индиецът се замисли дали и на нея ѝ предстоеше развод или щеше да прости на Грегорио. Очевидно се бе примирявала с изневерите му. Но сегашната драма беше изключително тежка.

Върнаха се бавно в хотела. Дарам ѝ обясни, че на следващата сутрин заминава за Лондон, а няколко дни по-късно ще се върне в Делхи.

— Уведоми ме как ще действаш — каза той, когато влязоха във фоайето на „Жорж V“, пицно украсено с розови и лилави орхидеи.

Хотелът бе прочут с великолепните си букети, изработени от известен американски дизайнер.

— Бих искал да знам дали ще се върнеш в Милано — добави той.

Бенедета кимна и му благодари за любезността, после му се извини отново задето го бе натоварила с проблемите си.

— Приятелите са за това. Дори новите — каза той топло. — Обади ми се, ако мога да ти помогна с нещо.

Подаде ѝ визитната си картичка, а тя я прибра в джоба и отново му благодари.

Дарам предварително беше планирал останалата част от деня. В противен случай би я поканил на вечеря, но подозираше, че тя бездруго беше прекалено съкрушена, за да се съгласи. Прегърна я нежно и я остави. Тя се качи в стаята си, а той излезе навън и тръгна към колата, която го чакаше. Мисли за нея по целия път до ресторанта.

Изпитваше силно съжаление. Бенедета беше сваятна жена и не заслужаваше това, което й се случваше. Дарам се надяваше всичко да се уреди така, както тя искаше. И се радваше, че я познава.

Бенедета се върна в стаята и се просна на леглото. Грегорио й се обади след няколко минути. Звучеше притеснен и забързан, обясни й, че не може да говори дълго. Каза й, че бебетата били в критично състояние, а Аня изпаднала в истерия. Извини се, че не може да се върне в хотела тази вечер, положението било въпрос на живот и смърт. Бенедета затвори очи. Грегорио никога не бе звучал по този начин. Можеше да говори и мисли само за бебетата и нямаше нито време, нито съчувствие за нея.

— Мисля да се върна в Милано утре сутрин. Няма смисъл да седя тук и да чакам да ми се обадиш.

Звучеше тъжна, но по-спокойна, отколкото той очакваше. И слава богу. Не би успял да се справи, ако и тя изпуснеше нервите си. Бенедета поне беше разумна. Грегорио нямаше представа как жена му се паникьоса, когато чу, че той не може да остави Аня и бебетата. Всъщност, за това не можеше да става и дума. Бенедета осъзна, че той може да остане с Аня дълго време, като се имаше предвид всичко случило се. Лекарите смятаха, че ако близнаците оживеят, ще останат в болницата поне три месеца. А тя не възнамеряваше да разпитва съпруга си дали и той смяташе да остане в Париж дотогава.

— Ще ти звънна, за да ти кажа какво става тук — каза той сериозно.

Грегорио изпита облекчение, че жена му се прибира у дома. За него бе прекалено стресиращо да знае, че тя го чака в хотела. Не искаше да се тревожи и за нея.

— Съжалявам, Бенедета, не очаквах да стане нещо такова.

Тя не знаеше как да му отговори. Подобно нещо въобще не трябваше да се случва, но сега просто им се налагаше да изчакат и да видят къде щяха да ги отнесат вълните. Трудно й бе да повярва, че отношенията им някога щяха да бъдат като преди, но не бе сигурна, че той го разбираше. В момента Грегорио мислеше само за Аня и бебетата и дори не се сещаше за жена си.

След като затвориха, тя си събра багажа и най-после си поръча нещо за ядене от румсьорвис. Не беше хапнала нищичко цял ден, но си поръча само салатата, а после си резервира полет до Милано за

следващия ден. Управителят на хотела я попита дали господин Мариани ще лети заедно с нея, но тя каза, че ще пътува сама.

Събуди се в шест на следващата сутрин и в осем напусна хотела. Помисли си дали да звъне на Дарам и да му съобщи за заминаването си, но бе прекалено рано. Вместо това му изпрати съобщение и отново му благодари за любезността. Докато пътуваше към летището, мислеше за Грегорио и се чудеше какво става в болницата. Знаеше, че не може да се обади там.

Грегорио прекара нощта на стол до кувьозите на бебетата. Беше се влюбил в миг в двете малки същества и се молеше да оживеят. Бе станал баща, сърцето му никога преди не бе изпитвало такава любов и болка. Единственото, което го интересуваше в момента, бе да оцелеят. Докато ги наблюдаваше, по лицето му се стичаха сълзи от радост и мъка. Седяха с Аня при децата часове наред, хванати за ръце, и за първи път Грегорио осъзна, че бе влюбен в младата рускиня. Тя му беше направила най-прекрасния подарък на света. Нещо, което той и Бенедета никога нямаше да имат. Внезапно жена му се превърна в част от друг живот. Сърцето и децата му бяха тук. А Аня получи нова роля в живота му, свята за него. Тя бе майката на децата му. Вече не бе младата жена, с която бе имал случайна връзка. Докато я гледаше, видя нещо напълно различно от предишното момиче. Само за една нощ те неочаквано се бяха свързали един с друг. Отчаяни родители, молеци се за оцеляването на децата си. Аня заспа, седнала до него, под бръмченето на кувьозите и мониторите. Докато галеше нежно косите ѝ, въобще не си и помисли за Бенедета, тя не съществуваше, поне засега. Аня бе жената в живота му, майката на близнаците му.

3

Жан-Филип звънна на Шантал на сутринта след „Бялата нощ“, както ѝ беше обещал. Предишната вечер бе зает с гостите си и почти не му остана време да си побъбри с нея. Както обикновено, той държеше да се увери, че всички се забавляваха и празненството вървеше добре. Притесни се само за Бенедета, когато разбра, че Грегорио е изчезнал. Стори му се адски грубо от негова страна. За щастие, Дарам бе взел Бенедета под крилото си, дори танцува с нея и изглеждаше, че тя се забавлява. Жан-Филип винаги се тревожеше за гостите си и искаше да се увери, че за тях се полагат добри грижи. Видя, че Шантал поздрави няколко познати от съседните маси, а други се отбиха да си побъбрят с нея. Надяваше се, че Дарам ще я хареса, тя бе интересна и мила жена, но индийският му приятел изглеждаше силно заинтересуван от Бенедета. Шантал очевидно нямаше нищо против и не си падаше по него. Трудно бе да се предвидят подобни неща, но Жан-Филип бе подготвил сцената, доколкото можеше. Флуидите между мъжете и жените бяха странна работа и нещата или се случваха, или не.

— Каква прекрасна вечер — ентузиазирано каза Шантал в мига, когато чу гласа му по телефона. — Благодаря за поканата. Мисля, че това беше най-хубавата вечер досега. А фенерите в края бяха направо вълшебни. Чудесно бе, че онези хора ги споделиха с нас.

Жан-Филип се съгласи, после заговори за ранното изчезване на Грегорио.

— Сигурно става дума за онова момиче, с което има връзка. Не исках да разпитвам Бенедета. Тя е луда, че се примирява с изневерите му. Валери ми каза, че в модните списания непрестанно пишели за това. Изглежда този път Грегорио наистина се е изложил.

— Мислиш ли, че ще изостави Бенедета заради момичето? — попита Шантал с искрено съчувствие към италианката.

— Не, вероятно ще стане точно обратното. Може би Бенедета ще го изрита. И преди не беше идеалният съпруг. Прекалено е чаровен и

тя се примирява, а и изградиха страхотна модна империя заедно. Но все някога ще ѝ писне от номерата му. Искрено я съжалих снощи. Предполагам, че е била ужасно засрамена от изчезването му. При това още преди вечерята. Хубаво беше от страна на Дарам, че се намеси.

— Той е свестен човек — потвърди Шантал.

Тя бе харесала индиеца. Намираще го за изключително умен и скромнен, въпреки страхотните му постижения. Беше завършил МИТ в Съединените щати и бе легенда в собствената си страна, според Жан-Филип.

— Но не е подходящ за теб? — прямо попита той.

Все се надяваше Шантал да се запознае с човек, който да се грижи за нея. Знаеше, че понякога се чувства ужасно самотна без децата си. Много му се искаше да я запознае с подходящия човек.

— Не мисля, че си паднахме един по друг — честно призна тя. — Но бих искала да го видя отново, като приятел. Вероятно съм прекалено стара за него.

Дарам беше забележителен хубавец, екзотичен, елегантен, както и интелигентен, а и само няколко години по-млад от нея. Но между тях нямаше привличане. Той изглеждаше по-заинтересуван от Бенедета, или пък просто я съжаляваше и се проявяваше като кавалер. Шантал не беше сигурна. Но определено не си падаше по нея самата, а и нейното сърце не бе се разтуптяло. Тя всъщност вече не очакваше да се запознае с някого. Започваше да ѝ се струваше, че всички свестни мъже бяха женени, а и времето за това бе отминало. Французите рядко се развеждаха, дори когато браковете им не бяха щастливи. В такива случаи просто си имаха по нещо „настрана“, което не привличаше Шантал. Тя не копнееше за съпруг и категорично не желаше нечий чужд. Това бе една от причините, поради които другите жени я харесваха. Беше честна, почитена и свята жена.

— Жалко. Дарам е готин тип. Ако някога отидеш в Индия, ще те запознае с интересни хора. Валери и аз го посетихме в Делхи миналата година и прекарахме великолепно. Всички го обичат. Има чудесни деца, на същата възраст като твоите.

Точно заради това Жан-Филип смяташе, че двамата щяха да си допаднат, но съдбата бе решила друго. Очевидно не бяха привлечени един от друг, а и двамата знаеха, че подобни неща не се планират.

— Е, ще обядваме ли заедно днес? Имам нужда от съвета ти.

— За новия цвят на дневната или нещо сериозно? — подкачи го тя.

Консултираха се един с друг за всичко и той ценеше мнението ѝ. Беше ѝ искал безброй съвети през годините, в които бяха приятели, дори за брака си с Валери преди седем години. Шантал я одобри с цялото си сърце и никога не промени мнението си. Смяташе, че са идеалната двойка, и бракът им е щастлив.

— Сериозно — загадъчно отговори той.

— Бизнес или личен проблем? — попита тя.

— Ще ти кажа по време на обяда. Същото място и време?

Обядваха заедно поне веднъж седмично, в едно и също бистро на Левия бряг, недалеч от апартамента ѝ. Бяха изпробвали и други ресторанти, но предпочитаха това място.

— Чудесно. Ще се видим там — потвърди тя.

Жан-Филип вече седеше до обичайната маса на терасата, когато тя се появи, облечена в червен пуловер, джинси и балетни пантофки. Изглеждаше красива и свежа с дългата си руса коса, прибрана на опашка с червена панделка. Жан-Филип бе дошъл от офиса, затова беше в делови костюм, но бе прибрал вратовръзката в джоба си. Поръчаха стек за него, за нея — салата и по чаша вино за всекиго. Обикновено не пиеше вино на обяд и това ѝ подсказа, че е разтревожен и напрегнат. Забеляза го и в очите му докато си бърбреха за Валери, децата и „Бялата нощ“.

— Е, какво става? — най-после попита тя.

Не можеше повече да понася напрежението. Понякога Жан-Филип се проявяваше като истински французин и му бе нужно дълго време, за да заговори по темата. Бяха обядвали заедно само преди пет дни, но тогава не изглеждаше така. Каквото и да ставаше, явно бе отскоро. Той се поколеба за миг, преди да отговори.

— Имам проблем, или поне скоро ще имам. Бизнесът не върви добре, а икономическото положение е лошо. Половината страни в Европа се тресат и никой не прави големи инвестиции тук. Французите се страхуват да покажат богатството си от години заради данъците върху големите състояния, инвестират в чужбина и крият парите си, където могат. Последното, което искат, е да инвестират във Франция и да плащат високи данъци. Няма доверие на правителството.

— Да не те уволняват? — разтревожи се тя.

Знаеше, че той се справя отлично в инвестиционната фирма, където работеше, но не притежаваше голямо лично състояние, а и трябваше да издържа жена, три деца и доста удобен живот. Беше изключително щедър към Валери, обичаше да ѝ купува красиви неща и да я води на страхотни места. Децата посещаваха частни училища, а семейството притежаваше великолепен апартамент в шестнайсети район, най-тузарската част на Париж. Загубата на службата му щеше да е огромно предизвикателство и да ги изправи пред сериозни промени. Валери имаше чудесна работа във „Вог“, но изкарваше много по-малко от него, тъй като списанията не плащаха толкова добре. Двамата трябваше да печелят добри пари, за да поддържат стила си на живот, и засега Жан-Филип се справяше отлично.

— Не, не ме уволняват. Но истината е, че никога няма да изкарвам повече от сега, освен ако в икономиката не настъпи пълен обрат, а това няма да стане. Поне не през следващите десет години. Не се оплаквам и заплатата ми е прилична, но никога няма да мога да спестя пари за семейството си, а и всичко е адски скъпо. Просто не виждам как мога да изляза напред. И ще става все по-скъпо, когато децата пораснат. Не виждам по-добри перспективи за бъдещето, освен ако не направя драстични промени. Размишлявам върху това през последната година, но не мога да открия решение на проблема. Досега. Внимавай какво си пожелаваш. Преди три дни ми предложиха невероятна работа, с фантастичната възможност да изкарвам истински пари. От тези пари, за които само мога да си мечтая тук.

— Каква е уловката? — попита Шантал, която знаеше, че винаги има нещо.

А и явно наистина имаше уловка, тъй като Жан-Филип изглеждаше разтревожен и се нуждаеше от съвета ѝ. Ако беше нормално преместване в друга фирма, която му е предложила много повече пари, щяха да празнуват, а не да се съветват.

— Получих предложение от сериозна фирма за рискови капитали. Имат американски партньори и изкарват шеметни суми. Ще ми дадат възможност да участвам, а там могат да се правят страхотни пари. Началната заплата е великолепна, а участието е още по-съблазнително. Точно това, от което се нуждая, за да издържа семейството си за в бъдеще. Златна възможност — каза той, но беше напрегнат докато келнерът им поднасяше храната.

Шантал очакваше да чуе продължението.

— Защо не поръчваме шампанско, за да отпразнуваме събитието? — попита го тя, а той я изгледа нещастно.

— Фирмата е в Китай. Там се правят големите пари в наши дни. Искат да се преместя в Пекин за три или пет години. А там не е лесно да живееш. Не мога да си представя, че Валери би искала да заведе децата там. Тя е влюбена в Париж и в работата си тук. За нея това е сериозна кариера и вероятно ще стане главен редактор на френския „Вог“ някой ден. Но нейната работа никога не може да ни издържа и тя го знае. Подобна възможност не се появява всеки ден и, ако отхвърля тази, може никога вече да не получа друга. И да ми се наложи да се мъча през следващите двайсет години, да се опитвам да свържа двата края и да спестя нещичко. Ако заминем за Пекин, мога да изкарам достатъчно пари, за да осигуря бъдещето ни. Но мисля, че Валери ще ме намрази, ако отидем там и ѝ се наложи да се откаже от кариерата си. А пък за мен ще е адски трудно да го преглътна, ако тя ме лиши, а и цялото ни семейство, от тази възможност. Положението е ужасно — тъжно каза той.

Шантал внимателно обмисли думите му. Подобно решение не се взимаше лесно и тя бе съгласна с него, че Валери щеше да се разстрои. И наистина щеше да ѝ се наложи да се откаже от кариерата си, не можеше просто да я отложи с три или пет години. Някой друг щеше да заеме мястото ѝ. Конкуренцията в модните списания също беше жестока.

— Обсъди ли проблема с нея? — тихо попита Шантал, като се опитваше да претегли плюсовете и минусите.

А Жан-Филип се нуждаеше от повече пари за семейството си, плюсовете в полза на Китай надделяваха.

— Обадиха ми се преди три дни и вчера се срещнах с тях. Американските им партньори бяха в града. Нямах време да седна и да поговоря с нея досега, но трябва бързо да го направя. Искат отговора през следващите няколко седмици. И настояват да съм в Пекин през септември.

Той каза на Шантал името на фирмата и тя се впечатли. Добре звучеше и американската фирма партньор. Сериозна оферта от солидна компания.

— Кога ще ѝ кажеш?

— Довечера. Утре. Скоро. Шантал, как трябва да постъпя според теб?

— Леле — изсумтя тя тихо, като се отпусна назад и го погледна. — Труден въпрос. Някой ще загуби. Ти или тя..., или всички вие, ако отхвърлиш предложението.

— Не виждам как мога да го направя — честно призна той. — Но ако тя не се съгласи? Какво да правя тогава?

Шантал го съжали. Защо вечно имаше и лоша страна на златната възможност? Никога нищо не бе просто, не и когато ставаше дума за много пари. А Пекин бе най-трудното препятствие. Шантал не можеше да си представи, че Валери би приела преместването там леко, или дори доброволно. На Жан-Филип щеше да се наложи да я завлече там въпреки протестите ѝ. Но пък и тя можеше да откаже да се лиши от кариерата си, макар и да не печелеше колкото него. Работата ѝ означаваше много за нея, беше се занимавала с мода, при това във „Вог“, повече от дванайсет години, още откакто завърши колежа. Нямахше да ѝ е лесно да се откаже от всичко това. Но и Жан-Филип не можеше да отхвърли предложението с лека ръка.

— Тя няма да те изостави. Обича те — увери го Шантал. — Но ще бъде разстроена, разбира се.

Това беше сигурно.

— И не можеш да я виниш. Тя се труди усърдно във „Вог“ и голямото повишение, за което копнее, вече се вижда, когато парижкият редактор се пенсионира. Можеш ли да отидеш в Пекин за по-кратко време? Например година-две, а не три до пет?

Жан-Филип поклати глава отрицателно.

— Мога и да успея да ги намаля на три, поне отначало, но не по-малко. Искат да оглавя офиса в Пекин. Човекът там напуска. Бил е в Пекин четири години, създал е офиса им там.

— Знаеш ли защо напуска?

— Жена му мрази Пекин. Върнала се в Съединените щати още миналата година — унило отговори Жан-Филип и двамата се засмяха.

— Е, това обяснява много неща, нали? — усмихна му се Шантал. Мисля, че ако го направиш, просто трябва да знаеш, че няма да е лесно, но си заслужава да се жертваш за някакъв период, за да постигнеш целите си. Понякога ни се налага да направим нещо

неприятно, за да стигнем там, където искаме. Това е добра стъпка в кариерата за теб. И Валери ще го разбере.

Но Шантал също така бе наясно, че Валери не можеше да напусне службата си и да се върне след три-четири години. Дотогава „Вог“ щеше да има нов главен редактор, но това нямаше да е тя. А Валери чакаше от дълго време за този пост.

— Не съм сигурен какво ще разбере Валери. Или какво ще иска да разбере. Ще чуе само, че това ще съсипе кариерата ѝ и ще трябва да напусне „Вог“, за да се премести на скапано място с три малки деца. Не съм убеден, че ще е много разумна. Или пък хич.

— Довери ѝ се. Тя е умна жена, а действителността тук е ясна в икономически план. Ако Валери иска спокоен живот в бъдеще, това ще ѝ го осигури. Но така или иначе трябва да ѝ кажеш и заедно да решите проблема, дори и да не приеме новината добре отначало. Ще се примири или пък ти ще измислиш някакъв разумен компромис.

Но нито тя, нито Жан-Филип можеха да си представят подобен компромис. Той или трябваше да приеме офертата, или да я отхвърли. А Валери трябваше да отиде с него или не. Беше болезнено просто. Болезнено.

Поговориха още малко за това по време на обяда, после тя го остави пред ресторанта.

— Обади ми се, след като говориш с Валери и ми кажи какво става.

Валери беше умна жена и обичаше мъжа си. Каквото и да се случеше, Шантал бе сигурна, че връзката им щеше да оцелее, дори и да имаха проблеми.

— Ще бъда тук през следващата седмица, а другия уикенд заминавам да видя Ерик в Берлин. Не съм го виждала от февруари. Работеше по нова творба и не искаше никой да го безпокои. Готви се за изложба.

Ерик се справяше чудесно, въпреки че концептуалните му инсталации бяха прекалено модернистични за нея. Беше един от уважаваните млади художници и творбите му се продаваха добре. Тя се гордееше с него и обичаше да му гостува. Ерик живееше в Берлин от три години и се чувстваше чудесно. Имаше си и нова приятелка, с която искаше да запознае майка си. Той включваше Шантал в живота си много повече от брат си и сестра си, а и те живееха доста по-далеч.

Но макар той да бе в Берлин, майка му го виждаше само няколко пъти годишно. Беше прекалено зает с работата си и се прибираше в Париж единствено за Коледа, както брат му и сестра му.

Шантал бе отгледала много независими деца, никое от които не искаше да живее във Франция. Лош късмет за нея, както бе споделяла с Жан-Филип.

И тримата работеха здраво и се справяха добре. Шарлът живееше в Хонконг откакто бе взела магистърската си степен в Кълъмбия преди пет години и говореше перфектен мандарин.

Другият ѝ син, Пол, обичаше Съединените щати и бе станал типичен американец. Имаше приятелка, която Шантал не харесваше, но живееше с нея от седем години. Най-малкият ѝ син, Ерик, напусна гнездото последен преди три години — най-самотното време за нея, факт, който бе признала само на Жан-Филип. Децата ѝ бяха талантиливи и работливи, но нямаха време за майка си.

След обяда Шантал се прибра в апартамента си. Не се чу с Жан-Филип няколко дни, което беше необичайно. Той се бе превърнал в част от семейството ѝ, след като децата ѝ заминаха. Шантал нямаше братя и сестри, нито родители, децата и приятелите ѝ бяха всичко, което имаше. Отдаваше се на работата си с истинска страст и в момента пишеше сценарий за група жени в концентрационен лагер по време на Втората световна война и борбата им за оцеляване.

Подозираше, че предложението за работа, което Жан-Филип бе получил, не бе прието добре от жена му, и не искаше да му звъни и да се натрапва. Работи упорито през целия уикенд, а той ѝ се обади в понеделник следобед.

— Как мина? — попита тя в мига, когато чу гласа му.

— Точно както се очакваше — уморено отговори той.

Беше изкарал дълъг, стресиращ уикенд и Шантал усети това по тона му.

— Валери беше шокирана, разстроена и ядосана, че въобще размишлявам по въпроса. Плака цял следобед вчера. Добрата новина е, че не поиска развод.

Той се шегуваше, но Шантал бе наясно, че приятелят ѝ бе пуснал истинска бомба в чудесно подредения им семеен живот, който вървеше гладко от седем години. Жан-Филип и Валери бяха късметлии. Имаха добри деца, хубав живот, добро здраве, близки приятели, работа, която

обичаха, и великолепен дом в любимия им град. А сега им се налагаше да направят тежък избор и един от двамата трябваше да се жертва. Шантал знаеше, че се обичат и имат стабилен брак, което щеше да помогне, каквото и да решат.

— Мислиш ли, че тя ще се съгласи да се премести в Пекин? — попита Шантал.

— В момента не мисля така. Но това може да се промени. Тя размишлява по въпроса, а аз разполагам с три седмици.

Той се видя с Шантал в сряда и изглеждаше много напрегнат. Не можеше да говори за предложението докато Валери не вземеше решение. За Жан-Филип решението беше ясно. Той вярваше, че трябва да заминат за Китай по всички причини, които бе споменал на Шантал миналата седмица. Заговориха за други неща и той й спомена думите на Валери, че клюките за близнаците на Грегорио били по всички вестници. Децата били родени преждевременно и се намирали в парижка болница в критично състояние.

— Горката Бенедета — каза Шантал със съчувствие.

И двамата вече бяха наясно, че децата се бяха родили през „Бялата нощ“ и заради тях Грегорио бе напуснал празненството.

— Чудя се какво ще излезе. Не съм убедена, че аз бих простила подобно нещо на нейно място.

— Може би този път и тя няма да прости. Сигурно е ужасен шок да знаеш, че съпругът ти има две деца от друга жена, когато самата ти си бездетна.

Бенедета винаги говореше открито за проблема си и споделяше съжалението си, че не може да стане майка, макар с времето да се бе примирила. Но сега Грегорио имаше деца, а тя не. Жан-Филип и Шантал се чудеха дали този факт щеше да направи рускинята най-важното нещо в живота на Грегорио. Той се бе измъквал лесно от предишните си връзки, които никога не продължаваха дълго, но сега бе различно. Шантал изпитваше искрено съчувствие към Бенедета, а Жан-Филип смяташе, че Грегорио е идиот и този път определено бе прекалил. Не одобряваше изневерите му, самият той винаги бе абсолютно верен на жена си, нещо, на което приятелят му не изглеждаше способен.

След обяда Шантал отиде в „Бон Марше“, за да купи някои от любимите неща на Ерик. Винаги му носеше френски храни, които

обичаше, тъй като в Германия се хранеше с наденици и шницели. Напълни кошницата с пастети, различни деликатеси, любимите му бисквити, френско кафе и какво ли не още. Майчински жест, който винаги бе оценяван, когато пристигнеше в Берлин с френски вкусотиини. А „Бон Марше“ бе идеалното място да се снабди с тях. Тъкмо бе сложила кутия с любимите бисквити на Ерик в кошницата, когато забеляза някакъв мъж да я гледа вторачено от съседния ред, където избираше чай. Изглеждаше ѝ познат, но не можа да се сети откъде, и продължи да пазарува.

Видяха се отново на касата и лицето му ѝ се стори познато. Не можа да реши дали бе непознат, когато бе виждала преди, вероятно тук в „Бон Марше“, или наистина се бяха запознали някъде, което ѝ се стори не особено вероятно, защото смяташе, че би го запомнила. Беше хубав, в началото на трийсетте години. Носеше джинси, велурени обувки и черен пуловер. Стоеше зад нея на опашката и чу мъжки глас в ухото си.

— Желанието ти изпълни ли се вече?

Тя се обърна и го изгледа учудено. Внезапно се сети. Мъжът, донесъл красивите хартиени фенери на „Бялата нощ“, който ѝ помогна да запали своя и я посъветва да си пожелае нещо. Тя се усмихна, когато си спомни откъде се познаваха.

— Още не. Може да мине известно време — отговори тя усмихнато.

— А, едно от тези желания, за които си струва да чакаш — отбеляза той.

Тя кимна, а той надникна в кошницата ѝ, впечатлен от разнообразието на деликатеси.

— Май ще правиш страхотен купон — каза той, като кимна към двете бутилки червено вино, които придаваха празничен вид на кошницата.

— Всичко е за сина ми в Берлин.

— Късметлия. Има добър вкус и хубава майка.

— Той е гладуващ художник и надениците и бирата му омръзват.

Младият мъж се засмя на думите ѝ. Редът ѝ на касата дойде. Тя плати, после се обърна към него, преди да си тръгне.

— Благодаря ти отново за пожеланието и красивия фенер. Зарадва всички ни онази вечер.

Шантал му се усмихна. Беше с тъмнокафяви очи и в погледа му имаше нещо завладяващо. Стори ѝ се, че по тялото ѝ премина електрически ток. Спомни си, че бе забелязала очите му и по време на „Бялата нощ“, когато ѝ подаде фенера. Тогава усети някакво напрежение в гласа му, тъкмо преди фенерът да отлети. И сега ѝ се стори напрегнат. Имаше сериозно и красиво лице.

— Радвам се, че си се забавлявала. Беше чудесна вечер. Надявам се желанието ти да се изпълни. И приятно прекарване със сина ти.

— Благодаря ти — каза тя и си тръгна.

Помисли за него известно време, после го забрави. Прибра се у дома и започна да подрежда куфара си. Нямахше търпение да види сина си. Беше минало прекалено дълго време. Четирите месеца, в които не беше го виждала, ѝ се струваха цяла вечност. Винаги беше така. Дългите периоди, през които не беше с децата си, бяха една от причините да работи толкова много. Шантал не само обичаше да пише, но и по този начин животът ѝ се изпълваше с измислени хора, които ставаха истински за нея докато ги създаваше. Писането на сценарии запълваше живота ѝ, а и резултатите бяха отлични. Тя влагаше сърцето и душата си във всичко, което правеше. Писането, приятелствата, децата. И сега се вълнуваше от срещата със сина си в Берлин.

4

Вечерта, когато се прибра от работа, Валери си помисли, че напрежението у дома вече става непоносимо. Почти не бе говорила с Жан-Филип откакто ѝ съобщи новината за Пекин. Вечеряха заедно, след като приспаха децата, но за разлика от обичайните разговори, на които се наслаждаваха след края на работния ден, напоследък тя почти не проговаряше. Жан-Филип имаше чувството, че го наказва, но тя му обясни, че просто се нуждае от време да помисли. А междувременно не желаше да обсъжда проблема с него. Знаеше всички плюсове и минуси, но размишленията по въпроса ѝ пречеха да води нормален разговор.

Децата им бяха прекалено малки, за да разберат ситуацията, но инстинктивно усещаха напрежението между родителите си. А и неизбежно решението им щеше да повлияе и на децата. Валери не смяташе, че за тях Пекин е добър вариант. Ако не друго, то замърсяването на въздуха там бе кошмарно, условията за живот — тежки, и повечето западнци не водеха малките си деца с тях в Пекин. Техните бяха на две, три и пет години. Тревожеше се и за медицинските грижи в Китай, за рисковете от заболявания. Не ставаше дума само за факта, че щеше да ѝ се наложи да се откаже от кариерата си, но и за грижите ѝ за децата. Жан-Филип настояваше, че много други семейства са се преместили там, че това ще разшири представата за света на децата още от ранна възраст.

Валери знаеше, че модата не прощаваше лесно и тя надали щеше да може да се върне в службата си след три или пет години. Кариерата ѝ вероятно щеше да приключи, а тя не бе готова да се откаже от нея. Понякога се чудеше как въобще Жан-Филип можеше да си помисли подобно нещо. Беше му страшно ядосана задето искаше да преобърне живота им с краката нагоре. Той на няколко пъти се опита да говори с нея след първата им разправа, но тя отказа.

— Защо поне не обсъдим проблема? — помоли той.

— Защото не искам. Не желая да ме притискаш или да се опитваш да ми влияеш. Трябва да помисля сама.

— Няма да те притискам, нито да те насилвам да заминаваш — разумно каза той.

Но тя не искаше да го чуе и не му вярваше. Знаеше какво иска той — да приеме предложението и да замине за Пекин. Беше ѝ го показал ясно.

— Решението е и твое — добави той.

— Така ли? — обърна се тя към него с блеснали от ярост очи. — Или просто искаш да кажа, че съм съгласна, за да не мога да те обвинявам, че си съсипал кариерата ми? Решението не е мое, Жан-Филип. Предоставяш ми невъзможен избор. Да отида с теб на място, което всички ще мразим, и да унищожа кариерата си, или да остана тук и вечно да ме мразиш заради пропуснатата възможност. Изкарваш повече пари от мен, така че в крайна сметка твоят глас е по-важен. Просто не мисля, че е справедливо да изсипваш всичко това върху мен. И какво ще стане, ако веднага намразим Пекин или децата се разболеят? Или аз никога не си намеря друга работа? Или ти не изкарваш парите, на които се надяваш? Тогава какво?

— Тогава ще се приберем у дома — кротко отвърна той.

— За мен тогава ще е прекалено късно. Бяха ми нужни почти тринайсет години, за да стигна до мястото, където съм в момента. Защо трябва да се отказвам от това? Само защото ти изкарваш повече пари от мен или защото си мъж?

— Ще направим това заради семейството си, Валери. За бъдещето ни. Тук не мога да спечеля такива пари, това е огромна стъпка напред за мен.

Това беше истина и Валери бе наясно.

— Сега е подходящият момент, а и пазарът там е страхотен. Може да се направи истинско състояние.

— Не се нуждаем от състояние — сериозно каза тя. — Добре сме и с това, което имаме.

— Тогава в крайна сметка решението ще е наше. Просто не искам да изпусна шанса да спечеля пари и да спестим нещо. Някой ден ще сме щастливи да ги имаме. А не мога да изкарам такива суми във Франция или дори в Съединените щати.

— Защо парите трябва да управляват живота ни? Никога преди не си бил такъв. И това е една от причините, поради които тук толкова ми харесва. Не е само преследване на пари, а качество на живот. Какъв живот ще имаме в Пекин? Не сме китайци. Културата там е напълно различна, а и градът е ужасен. Всички казват така. Съгласен ли си да жертваш всички ни заради парите, които може да изкараш? Не съм убедена, че аз съм съгласна.

— Добре тогава, няма да отидем.

Чувстваше се скапан от караниците им. Той самият също бе наясно с недостатъците на предложението, особено с онези, свързани с децата. Не можеше да ги отрече. Не искаше да лъже жена си. Осъзнаваше, че бе възможно да намразят мястото и дори минималният срок от три години да им се стори доста дълъг период.

Валери още седеше пред компютъра, когато той си легна, и дори не му пожела лека нощ. Не го беше целувала от дни, в миг се бе превърнала в ядосана жена, готова да го обвинява за всичко. Никога преди не беше се държала така. Но сега ѝ се струваше, че целият им живот е заложен на карта, тревожеше се и за брака им. Какво щеше да стане, ако там бяха нещастни и вечно се караха? Нищо от това предложение не ѝ допаднаше, а Жан-Филип отчаяно искаше да го приеме. Това сложи началото на война между тях, която отравяше живота им. И двамата имаха чувството, че светът им се разпадаше. От най-добри приятели и съюзници се бяха превърнали във врагове, което бе ново за тях след седем лесни и щастливи години заедно. Сега поне един от двамата щеше да изгуби. Или всички.

В петък следобед, когато се качи на самолета за Берлин, Шантал мислеше само за радостта от срещата с най-малкия си син. Носеше любимите му храни, два нови пуловера и няколко книги, които според нея би искал да прочете. Винаги, когато беше в Берлин, забелязваше в апартамента му неща, които се нуждаеха от подмяна. Дори бе взела малкия си комплект инструменти за дребни поправки. Ерик никога не им обръщаше внимание и не си правеше труда да поправи нещо — Шантал бе майка за пълно обслужване и децата ѝ вечно се шегуваха с нея. Ерик обаче бе единственият, който ценеше това и обичаше суетенето ѝ около него. Просто лош късмет бе, че възможностите в

Берлин за него бяха по-добри от тези в Париж и затова синът ѝ бе пощастлив тук. Той вярваше, че му се налага да живее в Берлин заради изкуството, а това бе истинска загуба за майка му.

Отношенията между Шантал и Шарлът винаги бяха по-трудни. Дъщеря ѝ обичаше да живее далеч от нея. Пол пък беше се влюбил в Съединените щати, когато отиде да учи там, и реши да остане, което не бе изненада. На трийсет и една години, той вече изглеждаше повече американец, отколкото французин.

Ерик беше бебето ѝ, онова сладко хлапе, което се наслаждаваше на компанията ѝ и бе напълно открито с нея. Винаги се забавляваха заедно. Той бе само на три години, когато баща му почина, и тя го отгледа съвсем сама. И сега той ѝ липсваше най-силно. Остана си същия сладур, макар вече да бе на двайсет и шест. За нея винаги щеше да си бъде малко момченце.

Той я прегърна въодушевено на летището. Беше взел назаем пикапа на приятел, за да я закара до апартамента си. Винаги настояваше тя да отсяда при него. Обичаше да закусват заедно и да си бърбят. Ерик изкарваше достатъчно пари, за да живее, и макар тя да му помагаше финансово от време на време, той не се нуждаеше от много. Плащаше скромен наем за апартамент, който не изглеждаше добре, но той си го харесваше. Беше наел и студио в същата кооперация, където изграждаше инсталациите си. Шантал все още не ги разбираше, но за творбите му имаше пазар. При това бе представляван от една от най-прочутите галерии за авангардно и концептуално изкуство. Майка му се гордееше с него, възхищаваше се на всеотдайността му. И обичаше да се запознава с приятелите му. Винаги бе приключение да му гостува.

Пристигнаха в дома му и тя му връчи храната от „Бон Марше“. Ерик се зарадва като малко дете и веднага отвори пастета, а Шантал му препече филийки в очуканата фурна, която той почти никога не използваше. Беше им хубаво заедно. Тя слушаше историите му, смееха се. Обсъдиха сценария за Втората световна война, по който тя работеше. Ерик винаги се интересуваше от работата ѝ. Тя отново осъзна колко силно ѝ липсваха децата и колко бе празен животът ѝ без тях. Но нямаше как да се върне към времето, когато бяха малки. Онези щастливи дни приключиха и сега можеше само да се радва на моментите, когато ги виждаше и бяха заедно. Беше си цяло изкуство да

си майка на пораснали деца. Оставиха огромна празнина в живота ѝ, когато се преместиха да живеят другаде, макар тя да не им бе казала и дума. Нямахше причина да ги кара да се чувстват виновни за това, че са пораснали. Просто трябваше да се примири с положението и тя го правеше. А срещите с най-малкия ѝ син винаги я правеха щастлива. Ерик също обичаше времето, когато са заедно.

Вечерта с приятелката му Анализе отидоха на ресторант. Тя беше сладко момиче от Щутгарт, студентка по история на изкуството, и обожаваше Ерик. Смяташе го за гений и той леко се притесняваше от това, но бе щастлив, че Шантал я харесва, въпреки многобройните ѝ татуировки и обици по цялото лице. Майка му вече бе свикнала с този външен вид, типичен за много от приятелите му, и се радваше, че поне той не се бе обезобразил по този начин.

Шантал винаги се забавляваше, когато си помислеше колко различни са децата ѝ. Шарлът беше най-консервативната, винаги недоволстваше от приятелите на Ерик, които според нея изглеждаха неприлично, и от начина му на живот. Тя дори обвиняваше майка си, че е бохемка, и настояваше да се преоблича за вечеря, когато ѝ гостуваше в Хонконг. Пол пък изцяло бе приел живота в Съединените щати, включително натоварващите тренировки във фитнеса и дори бодибилдинга. На всичко отгоре от години бе вегетарианец и вечно изнасяше лекции на майка си относно диетата ѝ. Водеше я на фитнес винаги, когато тя бе в Ел Ей. Последният път, когато се върна от Америка, тя се оплака на Жан-Филип, че синът ѝ едва не я бе убил от тренировки и го предупреди, че и неговите деца може да се захванат с нещо откачено, когато пораснат. Изпитваше истинско облекчение, когато се прибереше у дома и отново можеше да прави каквото си иска, да яде каквото пожелае, да се облича, както ѝ харесва, и дори да пуши понякога. Единственото предимство на живота ѝ сама бе, че можеше да прави каквото реши, но това не можеше да компенсира редките срещи с децата.

Преди да напусне Берлин в неделя вечер, Шантал зареди хладилника на Ерик с храна, почисти апартамента, смени изгорелите крушки, поправи две от библиотечките в студиото, смени счупена лампа, заведе го няколко пъти в различни ресторанти и прекара достатъчно време с новата му приятелка, за да я опознае. В събота и

тримата посетиха музея „Хамбургер Банхоф“ — един от любимите на Шантал.

На летището Шантал прегърна сина си силно и потисна сълзите си, за да не му покаже колко ще ѝ липсва. Времето им заедно бе скъпоценно, както винаги, и тя се качи на самолета с натезало сърце.

Тъжно наблюдаваше през прозореца как Берлин изчезва в облаци. Чувството не я напусна и когато кацна в Париж. Отиде да си вземе куфара, който тежеше цял тон заради инструментите, но се радваше, че бяха свършили работа. Винаги имаше нужда от тях, когато посещаваше сина си. Беше направила десетина снимки на Ерик с телефона си, които щеше да сложи в рамки във всекидневната. Изпълняваше този ритуал след всяко посещение при децата си, сякаш да си докаже, че те все още съществуваха.

Шантал се опитваше да свали куфара си от лентата за багаж, когато неволно се сблъска с някого зад себе си. Обърна се да се извини и се озова пред младежа с фенерите от „Бялата нощ“, когото бе видяла и в „Бон Марше“, преди да замине за Берлин. Той изглеждаше не по-малко изненадан от срещата им и предложи да ѝ помогне с куфара.

— Не, благодаря. Мога да се справя.

Куфарът бе толкова тежък, че той едва го вдигна, но тя не искаше да му обяснява за инструментите.

— Но все пак благодаря.

— Няма проблеми. Ще те придружа. Аз самият нямам багаж.

Носеше само дипломатическо куфарче. Беше облечен в костюм и изглеждаше много представителен. Шантал пътуваше в джинси и пуловер, обичаше да се чувства удобно, когато посещаваше Ерик в Берлин.

— Видя ли се със сина си? — попита младият мъж.

— Да, тъкмо се връщам от Берлин.

— Той хареса ли храната, която му занесе? — усмихна се той. — Майка ми никога не ми носи такива неща. Той е страхотен късметлия.

Предполагаше, че синът ѝ е студент, тъй като тя изглеждаше доста млада.

— Какво има в куфара? — весело попита той. — Топка и екипировка за боулинг?

Шантал се засмя и го погледна леко засрамено.

— Комплект инструменти. Ерик винаги има нужда от поправки в апартамента си.

Мъжът я изгледа изненадан. Помисли си, че е страхотна майка, и сигурно синът ѝ ужасно ѝ липсваше.

— Може да се отбиеш при мен по всяко време, за да поправиш нещо — засмя се той. — Бива ли те в ремонтите?

— Да — гордо отговори тя.

— Аз съм Ксавие Томас, между другото — представи се той, като ѝ протегна ръка.

— Шантал Живерни — каза тя и се ръкуваха.

— Къде живееш? — любезно попита той.

— Улица „Бонапарт“ в шести район.

— Аз не съм далеч от теб. Защо не споделим таксито?

Шантал се поколеба за секунда, после кимна. Странно бе, че двамата непрестанно се срещаха.

— Мисля, че тук съдбата има пръст — каза ѝ той в таксито. — Когато се натъкнеш на някого три пъти, това означава нещо. Първо на „Бялата нощ“. Там имаше седем хиляди и четиристотин човека онази вечер. Можеха да те настанят някъде другаде и никога нямаше да се запознаем. А вместо това бе до мен. После в „Бон Марше“, а сега и на летището. Полетът ми от Мадрид закъсня с два часа. Ако беше кацнал навреме, щяхме да се разминем. Но ето сега сме тук заедно и ти извади страхотен късмет, защото не знам как сама щеше да влачиш тоя адски тежък куфар. Та очевидно ни е писано да се срещнем отново. От уважение към съдбата, която ни събра, ще вечеряш ли с мен днес? Наблизо има едно бистро, което много харесвам.

Беше същото място, където обикновено Шантал се виждаше с Жан-Филип. Светът им изглеждаше изпълнен със съвпадения. Смяташе да му отговори, че е изморена и иска да се прибере у дома, но после промени решението си. Защо не, по дяволите?

Ксавие изглеждаше готин. Защо да не вечеря с него? Беше млад и очевидно не се опитваше да я сваля, а само се държеше приятелски. А и без Ерик ѝ предстоеше самотна нощ. Винаги бе потисната, когато се прибираще в тихия празен апартамент след среща с децата си.

— Добре — кимна тя, а той я изгледа доволно.

— Хайде първо да оставим багажа ти. Не бих искал да го влача сред ресторанта, макар че ще е добра тренировка. Надявам се синът ти

да го е носил в Берлин вместо теб.

— Разбира се, той е добро дете — гордо се усмихна тя.

След малко стигнаха до кооперацията и тя качи куфара в асансьора, а Ксавие остана да я чака долу. Шантал се върна след минута. Успя само да се срещне и да сложи малко червило. На път към ресторанта Ксавие ѝ обясни, че бил в Мадрид само един ден, за да се види с клиент. Каза ѝ, че е адвокат и специализира в международното авторско право и интелектуалната собственост. В Испания се срещнал с френски автор, който от дълго време му бил клиент. Шантал сподели, че е сценаристка на документални и игрални филми.

— Да, помислих си, че името ти ми е познато — каза той, като влязоха в ресторанта и поискаха маса на терасата.

Намираще се точно до онази, където Шантал и Жан-Филип обикновено сядаха. Собственикът я позна веднага, а после позна и Ксавие.

— Често ли идваш тук? — попита Ксавие, когато седнаха, и тя кимна. — Аз също съм редовен посетител. Може би сме се виждали тук и преди.

Възможно бе и тя се замисли дали беше прав, когато каза, че им е било писано да се запознаят. Това ѝ се стори поредното забавно съвпадение.

По време на вечерята той я разпита за децата ѝ, после за работата ѝ. Познаваше филмите ѝ, бе гледал няколко, включително два документални, спечелили награди, които бяха го впечатлили. Ксавие изглеждаше спокоен и интересен човек, който се наслаждава на компанията ѝ. Тя също го разпита за работата му, а после ѝ разказа за живота си. Той самият никога не бил женен. Живял с някаква жена седем години, но се разделили преди година.

— Нищо драматично, нито трагично. Тя не ми изневери с най-добрия ми приятел. Просто и двамата работехме прекалено много и се отдалечихме един от друг. А когато започнахме да се отегчаваме, и двамата решихме, че е време за промяна. Все още сме добри приятели, но връзката ни се изчерпа.

— И двамата сте проявили достатъчно разум да го осъзнаете. С много двойки не се получава, но те остават заедно и се мразят в продължение на години.

— Не исках да стигаме дотам — тихо отвърна той. — Останахме приятели и всичко приключи спокойно. Сега тя е лудо влюбена в човек, с когото се запозна преди шест месеца. Мисля, че ще се оженят. Тя е на трийсет и седем и отчаяно иска деца. Това винаги бе голямата разлика между нас. Не съм сигурен, че вярвам в брака, но съм напълно убеден, че не искам деца.

— Някой ден може да промениш мнението си — каза тя майчински и той се усмихна.

— На трийсет и осем години съм и смятам, че щом досега не съм искал, вероятно никога няма да се настроя бащински. Признах ѝ го още в самото начало. Тя мислеше, че ще успее да промени мнението ми, но не се получи. А биологичният ѝ часовник тиктакаше със страхотна сила, не исках да проваля шанса ѝ да роди, тя наистина го искаше.

Ксавие звучеше като разумен и практичен човек.

— Никога не съм желал да стана баща. Предпочитам да вложа време и усилия във връзка с жена, която обичам. Бездруго децата не остават с теб завинаги. Влагаш любов и време в тях, а после отлитат. Надявам се правилната жена да остане с мен.

— Много разумно от твоя страна — усмихна се Шантал. — Никой не ми обясни това навремето и децата ми се пръснаха по целия свят. Забавляват се чудесно, но ги виждам рядко, което ме измъчва. Берлин, Хонконг, Ел Ей...

— Сигурно си свършила много добра работа щом са толкова самоуверени.

Забележката му ѝ се стори интересна. Жан-Филип винаги казваше същото.

— Или пък съм ги прогонила възможно най-далеч — засмя се тя.

Шантал изглеждаше добра жена и си личеше, че обича децата си. Приемаше ги такива, каквито са, независимо че беше имала други надежди, а това го впечатли.

— Дядо ми и баща ми бяха адвокати и очакваха аз и брат ми също да станем такива. Брат ми обаче стана музикант и аз се почувствах още по-задължен да продължа семейната традиция. И сега пътувам до Мадрид в неделя, за да се видя с клиент. Но поне си харесвам работата. Исках да стана адвокат по наказателно право, но с изключение на някое твърде рядко интересно престъпление, работата

беше скучна и безинтересна, затова се захванах с интелектуална собственост и наистина харесвам клиентите си. Не се присъединих към кантората на баща ми. Те се занимават с данъчно право, а то щеше да ме отегчи до смърт. Струва ми се, че твоите деца имат интересни занимания.

— Така е. Научих ги да се борят за мечтите си, когато бяха малки. Вярвах ми и всички последваха съвета ми. Банкерка, създател на филми и художник — каза Шантал и се усмихна гордо.

— Направила си им страхотен подарък, вместо да ги задължиш да започнат работа, която не харесват.

— Животът е прекалено дълъг, за да правиш нещо, което мразиш. Отначало бях журналистка и не харесвах професията си. Нужно ми бе известно време да открия, че обичам да пиша. Беше ми особено трудно, когато изгубих съпруга си и трябваше да си изкарвам прехраната с писане. Бях ужасно уплашена, но всичко се уреди и се забавлявах чудесно.

— При това си много добра като писателка — отбеляза той.

Бъбриха си оживено по време на вечерята. Минаваше единайсет, когато той я изпрати до кооперацията ѝ.

— Бих искал да обядваме заедно някой път или отново да вечеряме, ако нямаш нищо против — каза той с надежда.

Шантал не можа да реши дали просто бе дружелюбен, или се интересуваше от нея като жена, което не ѝ се стори твърде вероятно. Ксавие не попита на колко години е, но това се подразбираше от възрастта на децата ѝ. Тя наистина бе доста по-стара от него. Всъщност разликата им беше цели седемнайсет години, макар тя да изглеждаше много по-млада. Не се самозалъгваше, че Ксавие се опитва да ѝ стане гадже, а нямаше причина да не бъдат приятели. Тя обикновено не вечеряше с непознати, но пътищата им се пресякоха няколко пъти, което я накара да се чувства удобно с него.

— Да, би ми харесало — усмихна се тя.

Ксавие ѝ подаде визитната си картичка и я помоли да му изпрати със съобщение телефона си.

— Хайде да го направим скоро — каза той усмихнато, — за да не се срещаме по магазините и летищата.

Шантал се засмя.

— А и категорично не искам да чакам до „Бялата нощ“ следващата година — добави той.

— Нито пък аз — съгласи се тя, — макар да се надявам, че ще дойдеш и ще донесеш още фенери. Ти направи вечерта ни вълшебна.

— А ти я направи вълшебна за мен — отвърна той и я погледна напрегнат.

Вече не ставаше дума за приятелство. Шантал за миг се притесни, но после си каза, че вероятно си въобразява. Ксавие имаше впечатляващи очи и поведение на джентълмен. Погледът му беше различен от този на Жан-Филип. Ксавие Томас беше мъж, който говореше с красива жена, независимо на каква възраст бе тя. Шантал се зачуди дали не беше женкар, но в него не се долавяше нищо от флиртаджийството на Грегорио. Ксавие ѝ изглеждаше пряк и честен. Показа ѝ ясно, че си пада по нея, а това ѝ хареса. Беше искрен и тя си помисли, че Жан-Филип ще го хареса, което бе важно за нея, тъй като държеше на мнението му. Може би някой ден тримата щяха да обядват заедно.

Шантал му благодари за вечерята, махна му, когато влезе в кооперацията, и изчезна. Ксавие тръгна усмихнат към дома си.

5

Дните след „Бялата нощ“ в Париж бяха ужасни за Бенедета, която се прибра в Милано. Някой беше уведомил пресата, че бебетата са се родили, и папараците се настаниха пред болницата с надеждата да мернат Грегорио или Аня. Когато болницата отказа да им даде каквато и да било информация, започнаха да преследват Бенедета в Милано. Снимаха я, когато отиваше или се връщаше от работа, пред дома ѝ. Досега единствената снимка на Грегорио, с която се бяха сдобили, показваше как той влиза в хотела с мрачно лице. Грегорио не напускаше болницата и неотлъчно беше до Аня и децата. Бяха им дали стая в родилното отделение, където живееха в момента, и те прекарваха всеки час с бебетата. Наблюдаваха процедурите, през които преминаваха, гледаха как миниатюрните им ръчички се свиват и разпускат. И двете деца все още имаха сърдечни проблеми, а капацитетът на белите им дробове бе недостатъчен. Състоянието им продължаваше да бъде критично. А заради страха, че може да ги изгуби, Аня бе пораснала за една нощ. Седеше и се молеше за близнаците в болничния параклис след вечерните часове за посещения. Грегорио постоянно бе до нея. Беше се превърнал в любящ баща и всеотдаен съпруг. Агонията, в която живееха, го привързваше все повече към Аня. Засега планираше да се върне при Бенедета, но нямаше идея кога, и не го споменаваше пред Аня.

Искаше му се да се обажда на Бенедета по-често, но всеки ден ги поставяше пред нов проблем и ново препятствие, което близнаците трябваше да преодоляват. Нареккоха ги Клаудия и Антонио и Грегорио настоя да бъдат кръстени от болничния свещеник. Пресата научи и за това. Бенедета повърна, когато прочете клюката. Грегорио вече си имаше нов живот, без нея, с две деца и жена. А това въобще не трябваше да се случва. В редките случаи, когато ѝ се обаждаше, той говореше само за Аня и бебетата, за него те бяха единственото нещо в света. Бенедета очакваше обажданията му със страх, а той непрестанно обещаваще да се върне при нея веднага щом може.

Чувстваше се отговорен за Аня и децата. Някои смятаха, че това е много благородно от негова страна, но той все пак имаше съпруга в Милано, за която твърдеше, че обича и не иска да загуби.

Междувременно Бенедета трябваше да се справя сама с бизнеса, със семействата им и с папараците, които непрекъснато я преследваха. Седмици след раждането на децата пресата все още я тормозеше и публикуваше нейни снимки, на които изглеждаше съкрушена.

Семейството на Грегорио бе не по-малко разстроено от нейното. Баща му беше бесен, а майка му звънеше на Бенедета всеки ден и питаше кога синът ѝ ще се прибере у дома. Бенедета нямаше отговор. Бебетата бяха в малко по-добро състояние, но още бе прекалено рано да се каже дали ще оживеят или колко ще са увредени, ако оцелеят. Майката на Грегорио плачеше по телефона, засрамена от скандала, в който бяха попаднали, и Бенедета трябваше да успокоява и нея. Собствената ѝ майка каза, че никога вече не иска да види Грегорио, който предал и двете семейства.

Бенедета беше толкова заета с всички тях, че нямаше време да събере мислите си. В работата също непрестанно ѝ се налагаше да се справя с непредвидени обстоятелства. Имаха проблем с пратка коприна, един от основните им доставчици в Китай пострада при пожар, който унищожил три фабрики, а това означаваше, че не могат да изпълнят сериозна поръчка за Съединените щати. В Италия пък имаше стачка на докерите и стоката им още беше в морето. Животът ѝ се превърна в постоянен низ от проблеми, които не можеше да реши. Тя ръководеше дизайнерския екип, но след като Грегорио остана в Париж, трябваше да се занимава и с неговата работа и да взема трудни решения, за които обикновено той отговаряше. Досега двамата бяха екип, но вече не беше така. Един от братята му се опита да ѝ помогне, но трябваше да се разправя с проблеми във фабриките и не можеше да влезе в ролята на Грегорио. Въпреки пълната липса на отговорност към личния му живот, Грегорио бе страхотен в бизнеса и можеше да предотврати всяка беда. Но не и този път. Бенедета имаше чувството, че бе пометена от цунами, когато Валери ѝ се обади в края на юни. Приятелката ѝ не я разпитва за подробности около скандала, само я увери, че мисли за нея и съжалява за всичко станало. Валери беше чула и за проблемите им с фабриките, но не спомена и дума. Предполагаше,

че Бенедета е достатъчно претрупана с неприятности, за да бъде разпитвана и от приятелите си.

— Просто исках да ти кажа, че те обичаме. В даден момент най-лошото ще остане зад гърба ти и ще ти се стори лош сън.

— Да, чист кошмар си е — призна Бенедета с разтреперан глас.

Денят ѝ беше от най-лошите. Кораб, доставящ стоки, от които отчаяно се нуждаеха, бе потънал при буря в Китайско море. Поредното бедствие се стовари отново само върху нея.

— Всичко, което може да се обърка, се обърка, а той си седи в Париж с момичето и бебетата и ние дори не можем да му се обадим. Не иска да бъде обезпокояван. Откачена история.

Цялото положение бе ужасно и Бенедета беше на ръба на нервна криза. За първи път от двайсет години тя чувстваше, че вече няма съпруг. Грегорио ѝ беше изневерявал и преди, но го преживяваха. Бебетата промениха всичко, особено като се имаха предвид критичните обстоятелства, при които бяха родени.

— Спомена ли кога ще се прибере у дома? — предпазливо попита Валери.

Тя предполагаше, че той все още възнамерява да се върне при Бенедета. Не можеше да е толкова тъп, че да зарече съпругата си заради двайсет и три годишна манекенка, със или без деца. Грегорио се държеше лошо, но не беше глупав, а семейството му и това на Бенедета бяха така свързани чрез бизнеса, че нямаше начин да прекрати съюз, съществувал повече от век. Ако го направеше, щеше да унищожи и бизнеса, и семействата им, а никой не искаше подобно нещо.

— Казва само, че не може да остави Аня сама в Париж. Все още не се знае дали децата ще оживеят. Имат проблеми със сърцето и белите дробове, защото са родени прекалено рано. Той говори само за това, когато ми се обади. Държи се сякаш бебетата са наши и въобще не му пука за бизнеса.

— Искане ми се да можеш да ти помогна. Просто трябва да издържиш. Рано или късно той ще се вразуми и ще се върне. И тогава ще решите проблемите.

— И аз това си повтарям. Но Господ знае до каква степен е откачил. В думите му няма нищо разумно — измъчено каза Бенедета.

— Запази спокойствие, доколкото можеш — нежно каза Валери.

— Опитвам се. Но не е лесно. Не съм спала от седмици. Просто лежа будна цяла нощ.

И не ставаше дума само за бизнеса. Бенедета се измъчваше от същите тревоги като всяка жена, чийто съпруг тъкмо е станал баща от връзката си с момиче, двайсет години по-младо от съпругата му. Започваше да мисли, че Грегорио ще остане с любовницата си и няма да се прибере у дома.

— Ами ти? Всичко наред ли е в Париж?

Бенедета зададе въпроса само от учтивост. Валери и Жан-Филип имаха чудесен живот. Бяха идеалната двойка с три красиви деца, добра работа, добри приятели и прекрасен дом. Служеха за пример на всички и тя дори им завиждаше. Не очакваше отговора, който получи.

— Не съвсем. И ние преживяваме криза. Жан-Филип трябва да вземе сериозно делово решение, което ще повлияе и на моята кариера. Или на брака ни. Още не съм сигурна на кое точно. Или и на двете.

Бенедета се изненада.

— Ужасно съжалявам. Мога ли да помогна с нещо?

— Не, трябва да се справим сами. Това е първият наистина сериозен проблем, който някога сме имали.

Бенедета беше преживяла доста тежки моменти с Грегорио и сега съжаляваше приятелката си, но вярваше, че Жан-Филип щеше да прояви разум.

— Той е свестен човек и ще постъпи правилно. Имам вяра и в двама ви — топло каза тя.

— Иска ми се и аз да можех да кажа същото. Не съм сигурна накъде ще задуха вятърът този път. Отношенията ни са изключително напрегнати в момента. Но не се обадох, за да се оплаквам от моите проблеми. Просто исках да знаеш, че мисля за теб. И аз, и Жан-Филип те обичаме.

— Страшно е унижително, че целият свят знае за това. Чувствам се като абсолютна глупачка — отвърна Бенедета, а очите ѝ се насълзиха.

— Не си глупачка. Той обаче е, задето въобще се набута в тази каша.

— Приличам на идиотка, тъй като се примирявам с положението. Искам нещата да бъдат такива като преди. Но дори не знам кога ще го видя отново, кога ще се прибере у дома.

— Това не може да продължава завинаги. Нещата ще се уталожат и постепенно всички ще забравят.

Валери не беше сигурна, че това бе вярно в подобно скандално положение, но реши, че бе правилно да го каже.

— Благодаря, че ми се обади. Много ме зарадва. Съжалявам, че с Жан-Филип имате проблеми. Ще се моля за вас.

— Благодаря ти — отвърна Валери.

След разговора и двете жени плачеха. Мъжете в живота им причиняваха мъка. Дори Жан-Филип, който за всички беше идеалният баща и съпруг.

В началото на юли Бенедета и Грегорио трябваше да заминат за Сардиния с приятели и тя не знаеше как да постъпи. Попита го, когато се чува по телефона.

— Как можеш да очакваш да мисля за ваканции в такъв момент? Как въобще ме питаш? Сърцето на сина ми спря за няколко секунди днес и трябваше да го масажират, за да го съживят. Мислиш ли, че ми пука за почивката ни в Сардиния на яхтата на Флавия и Франческо?

Грегорио звучеше възмутен и изнервен. Бенедета избухна в сълзи.

— Сериозно ли говориш? Преживявам истински кошмар заради теб. Ръководя бизнеса и се разправям с докерски стачки и неприятности по фабриките, пожар в Китай и проклетите папараци, които не ме оставят на мира заради теб и курвата ти, а ти се държиш като идиот, когато те питам за почивката ни? Защо просто не останеш там? Бездруго не се отделяш от нея... Е, не се тревожи за Сардиния, аз ще реша и това.

Тя затръшна телефона, а Грегорио ѝ звънна след миг и се извини за думите си.

— Просто положението е адски напрегнато. Бебетата вероятно няма да оживеят, а Аня просто не може да се справи с проблема. Трябва да съм до нея.

Той очакваше жена му да го разбере и да му съчувства.

— Разбира се — отвърна Бенедета с леден глас.

Вече не можеше да го слуша. От една страна, той се бе превърнал в отговорен и всеотдаен баща, а от друга, искаше тя да разбере колко силно се тревожеше за бебетата и майка им, които нямаха нищо общо с нея, само дето всички те съсипваха живота ѝ.

— Мисля, че трябва да заминеш за Порто Черво с Флавия и Франческо и да си починеш. Надявам се, когато се върнеш, аз да мога да се прибера у дома, поне за известно време.

— Да не възнамеряваш да живееш и при мен, и при нея? — студено попита Бенедета.

— Разбира се, че не. А и Аня и бебетата няма да могат да напуснат Париж още няколко месеца. Ще се приберат у дома през септември или октомври.

— А ти къде възнамеряваш да си дотогава? — попита Бенедета.

— Не знам. Живея от ден за ден.

— Аз също. Но не мога да ръководя бизнес по този начин, нито пък живота си. Скоро ще ти се наложи да решиш какво ще правиш.

Писна ѝ да слуша как бебетата му са на прага на смъртта, сякаш това го извиняваше за всичко, което ѝ причиняваше. А ако той възнамеряваше да остане с Аня, тя трябваше да го знае.

За първи път му казваше нещо подобно и Грегорио се шашна.

— Това заплаха ли е?

— Не, това е действителността — тихо отговори тя с леден глас. — Не можем да продължаваме така завинаги. Не е справедливо към никого. Цялата гнусна история трябваше да приключи с раждането на децата. Ти щеше да връчиш на Аня солиден чек и да се прибереш у дома. Сега обаче е съвсем различно. Децата ти може да се нуждаят от помощта ти дълго време. Очевидно е, че не искаш да се разделиш с Аня и гледаш на нея като майка на децата ти. За мен вече няма място тук.

Бенедета не беше очаквала да стане така, нито пък той. Но Грегорио не беше предполагал, че с близнаците може да има такива усложнения. Не беше очаквал и връзката между него и Аня да се задълбочи заради проблемите с бебетата. Някъде между раждането и дните в болницата той започна да изпитва към нея силни чувства. Беше влюбен. Но обичаше и Бенедета, двамата имаха дълга история. Не искаше да се откаже от никоя. Не го споделяше с Бенедета, но тя го усещаше от седмици. Беше привързан към рускинята силно, макар да не го бе очаквал. Сега той и Аня бяха партньори, макар да се преструваше, че ще се прибере у дома. Даваше обещания и на двете, които не можеше да спази. Можеше да е или с едната, или с другата, но

не и с двете. Уверяваше Аня, че всичко ще е наред, а Бенедета, че бракът им ще бъде същият като преди.

— Разбира се, че има място за теб — отвърна той с тъжен глас. — Ти си моята съпруга.

— Това може да се промени — студено каза тя. — Не възнамерявам да продължавам да живея по този начин.

— Няма да ти се наложи. Просто те моля за разбиране докато проблемът с близнаците се реши.

— Това може да отнеме месеци.

И той също го знаеше. Бенедета беше прочела в интернет доста неща за преждевременно родените бебета и знаеше за опасностите, свързани с това. Как тогава Грегорио щеше да остави Аня и децата?

— Ще се прибера веднага щом мога. Обещавам — каза той, уплашен от думите ѝ. — Замини за Сардиния. Аз ще си дойда след това, дори и да не мога да остана дълго.

Бенедета сама се изненада от думите си.

— Ако не можеш да останеш или не възнамеряваш да го направиш, въобще не си идвай.

И отново му затръшна телефона. Със спокойствието, което му бе осигурявала досега, бе приключено. Грегорио остана вторачен в телефона известно време, после се върна в интензивното отделение, където Аня наблюдаваше децата. Тя се обърна към него, когато го чу да влиза.

— Обади ли ѝ се? — попита тя и той кимна. — Как мина?

Аня се отнасяше към Бенедета като към опасен враг. Тя застрашаваше живота ѝ с Грегорио и бъдещето, което рускинята искаше за децата си. А и бе наясно, че Грегорио все още бе привързан към жена си.

— Както винаги. Тя е много разстроена, а и движи бизнеса съвсем сама.

Аня нямаше представа колко огромна бе империята им, а и Грегорио не изпитваше желание да говори с нея за това. Изглеждаше нервен, а и уплашен, когато ставаше дума за Бенедета. Никоя от двете нямаше да търпи другата още дълго и той го знаеше.

— Каза ли ѝ? — попита Аня сериозно.

— Не още.

Аня настояваше Грегорио да зареже жена си завинаги.

— Не мога да ѝ кажа подобно нещо по телефона. Трябва да отида до Милано.

Но Аня не искаше той да я оставя дори за пет минути. Страхуваше се, че нещо ужасно може да се случи докато го няма. И двамата знаеха, че това бе възможно, затова той не се отделяше от нея. В някои отношения тя си беше съвсем дете и бе станала напълно зависима от него.

— Трябва да заминеш веднага, след като бебетата се стабилизират. Искам тя да знае, че вече не ѝ принадлежиш. Принадлежиш на нас.

Грегорио не отговори. Може би се влюбваше в нея все по-силно, но не искаше да ѝ принадлежи. Още не бе готов да се обвърже по този начин, а и не бе сигурен, че иска да остави Бенедета. Единствените хора, към които бе готов да се обвърже в този момент, бяха двете бебета, борещи се за живота си. Чувствата му към тях бяха невероятно силни и изненадаха и него самия.

Бенедета се обади на приятелите им в Рим на следващата сутрин и им каза, че ще ги посети в Порто Черво, както бяха планирали, но сама.

— Грегорио не може ли да дойде? — попита Флавия учудено.

— Не, не може.

И двете знаеха защо и Флавия не зададе допълнителни въпроси.

— Освен ако предпочиташ да не ви гостувам сама. Не е задължително да идвам — каза Бенедета, за да улесни приятелката си.

— Не бъди глупачка. Ще се радваме да те видим. Просто съжалявам... нали знаеш... наясно съм, че преживяваш тежък момент. Сигурно е трудно и за Грегорио.

Флавия съжаляваше и двамата. Бяха приятели от двайсет години.

— Сигурна съм, че му е трудно — студено отвърна Бенедета, раздразнена от съчувствието към Грегорио, който съсипваше толкова много животи, най-вече нейния.

Разбраха се тя да замине след седмица и да остане десетина дни с тях. Приятелите ѝ имаха великолепна яхта и прекрасен дом, където тя и Грегорио всяка година отсядаха. За първи път щеше да е там сама.

Дарам ѝ звънна след два дни и ѝ съобщи, че има работа в Рим. Надяваше се да отиде и до Милано и се разочарова, когато чу, че ще е в

Сардиния с приятели. Той се поколеба за миг, после предложи предпазливо:

— Мога ли да дойда да те видя там? Ще отседна в хотел. Срамно е да съм толкова близо и да не те видя. Но разбира се, ако е неудобно, ще се видим друг път.

Бенедета се замисли и реши, че би било забавно. След като ще отседне в хотел, Дарам няма да създаде неудобства за Флавия и Франческо и може да излиза с тях на яхтата през деня. Той спомена, че може да остане само няколко дни.

— Мисля, че ще е чудесно. Те имат прекрасна яхта и може да плаваш с нас през деня. Обикновено вечер акостираме в пристанището. Те са много приятни хора, стари мои приятели.

Франческо беше от уважавано семейство банкери, горе-долу на възрастта на Дарам, и тя смяташе, че двамата мъже ще се харесат. А Флавия бе прочута бижутерка. И двамата ѝ приятели имаха страхотен стил.

Тя съобщи на Дарам датите за Сардиния, а на следващия ден той ѝ изпрати имейл, с който потвърждаваше, че ще дойде в Порто Черво за уикенда. Беше си резервирал стая в „Кала ди Волпе“. Индиецът я попита как вървят нещата с Грегорио и тя му отговори, че няма промяна. Не искаше да обсъжда проблемите си. Положението бе прекалено потискащо и все още нямаше решение.

Времето в Сардиния ѝ се отрази чудесно, както се бе надявала. Флавия и Франческо се отнасяха изключително мило с нея, а и тя обичаше да отсяда в дома им и да излизат с яхтата. Нямаше промяна, но се успокои, и когато Дарам пристигна, се забавляваха чудесно. С Франческо си допаднаха, както и бе очаквала. Последната вечер от престоя му, когато седнаха на терасата, след като Франческо и Флавия си легнаха, Дарам я попита какво възнамерява да прави с Грегорио. Бенедета усещаше, че той си пада по нея, но не бе направил нищо, за да рискува приятелството им или да я постави в неудобно положение. Дарам бе наясно какво се случва с нея.

— Не знам — честно призна тя. — Не съм го виждала повече от месец. Не знам какво изпитва към онова момиче. Подозирам, че чувствата му са по-силни, отколкото в началото. Долавям го в гласа му. А и приема ролята си на баща сериозно. Може би ще остане с нея и вероятно така и трябва — каза тя тъжно.

— А ти какво искаш? — нежно попита Дарам.

— Искам никое от тези неща да не се бе случвало, но това е невъзможно. Не съм убедена, че този път ще успеем да се съвземем, нито пък че някой от нас ще го иска. Ще знам повече, когато се видя с него. Обеща да се прибере у дома, когато се върна от Сардиния. Не съм сигурна, че бракът ни може да бъде спасен. Дори не знам дали вече го обичам като преди. Може би, но всичко така се промени.

— Жена ми пожела да се върне, след като връзката ѝ с актьора се провали, но за мен бе прекалено късно — кротко каза Дарам. — Само ти знаеш как се чувстваш. Може би е прекалено рано сега. Това си бе сериозен шок.

— Да, така е — съгласи се тя.

Очите им се срещнаха и той хвана ръката ѝ.

— Бих искал да съм с теб, ако отношенията ви не се оправят. Не ти го пожелавам, ако искаш да останеш омъжена за него. Просто искам да знаеш, че изпитвам силни чувства към теб. Но ако останеш с него, ще се радвам да ти бъда приятел.

Дарам не направи опит да я целуне — уважаваше я твърде много, за да ѝ се нахвърли в подобен момент.

— Благодаря ти — меко каза тя.

Поседяха мълчаливо под лунната светлина, хванати за ръка. Бяха прекарали чудесно с приятелите ѝ, а той си заминаваше на следващата сутрин. Щеше да отлети до Рим, а после — обратно към Делхи със собствения си самолет.

— Винаги можеш да ми звънеш, ако имаш нужда от мен — каза той, преди да се върне в хотела.

Няколко пъти през нощта Бенедета мислеше за него. Закусиха заедно с Франческо и Флавия на следващия ден, после Дарам целуна Бенедета по бузата, благодари на италианците за любезното им посрещане и си тръгна. Приятелите на Бенедета бяха впечатлени от него.

— Чудесен човек — единодушно заявиха те.

И двамата бяха наясно, че Дарам желаше да е нещо повече от приятел на Бенедета, но бе джентълмен и не прекрачи границата, за което му се възхищаваха. Не искаше да усложнява нещата допълнително, знаеше, че тя трябва да подреди живота си, да се разбере с Грегорио.

Грегорио се прибра в Милано два дни след нейното завръщане. Поговориха и той ѝ обеща, че веднага щом може да остави Аня, ще го направи. Надяваше се близнаците да са по-добре след около месец и възнамеряваше да си е у дома в Милано в края на лятото.

— Тя съгласна ли е с това? — прямо попита Бенедета. — Не искам повече драми, след като се прибереш.

— Ще трябва да го приеме — сериозно отговори Грегорио, макар да бе обещал нещо съвсем друго на Аня.

Завръщането му в Милано и срещата с Бенедета в дома им сякаш го отрезвиха и вразумиха. Въпреки емоционалната връзка с Аня и силните чувства, които напоследък изпитваше към нея, той искаше да се прибере при жена си. А когато децата поотраснеха, щеше да настоява да ги посещава. Грегорио осъзна, че независимо какво той и Аня бяха преживели заедно, връзката им не можеше да продължи. Тя бе прекалено млада, а и не притежаваше ума и способностите на Бенедета. Спомни си всички нейни качества, нейната изисканост и осъзна, че мястото му беше до нея.

Грегорио остана в Милано два дни, после се върна в Париж. Не каза на Аня за решението си. Нямахше време за това, а и в нощта, когато отиде в болницата, се случи най-лошото. Момченцето получи церебрален кръвоизлив и въпреки усилията, лекарите не можаха да му помогнат. Грегорио и Аня застанаха до кувьоза и плакаха горчиво. Сестрите им позволиха да го подържат за последен път, после го отнесоха. Сега трябваше да планират погребението му. Немислим кошмар. Грегорио изпрати съобщение на Бенедета през нощта. Не можеше да ѝ го каже по телефона. Тя затвори очи и заплака, когато прочете съобщението. Запита се дали кошмарът някога ще свърши.

Грегорио уреди погребението в „Пер Лашез“. Това бе най-ужасният момент в живота му — малкият ковчег на Антонио и истеричният плач на Аня, увиснала на ръката му. И тогава тя го накара да ѝ обещае, че никога вече няма да я остави. Той нямаше сърце да ѝ каже за даденото на Бенедета обещание, че ще се прибере в Милано. Не можеше да ѝ причини подобно нещо. Вместо това двамата наблюдаваха дъщеря си цяла нощ и се молеха да не ѝ се случи същото. Аня бе неутешима заради загубата на сина им. Не можеше да ѝ нанесе поредния удар като ѝ съобщи, че възнамерява да я остави. Трябваше да изчака подходящия момент. Аня разчиташе на него, не беше

достатъчно силна, за да оцелее. Говореше за самоубийство, ако и дъщеря им умре, и Грегорио най-после осъзна, че случайната им връзка вече се бе превърнала в истинска трагедия, от която нямаше измъкване. Налагаше му се да остане с рускинята и Бенедета трябваше да разбере това. Вероятно можеше да се върне при нея някой ден, но не и сега. Аня притежаваше цялата драма на сънародниците си и много мрачен характер. Бенедета беше по-силната от двете, а Аня повече се нуждаеше от него.

С натежало сърце Грегорио отново отлетя до Милано, този път за да каже на Бенедета онова, от което тя се страхуваше. Чувстваше се като чудовище. Беше решил, че напуска Бенедета, и вярваше, че няма избор след смъртта на детето и състоянието, в което бе изпаднала Аня. Не искаше да е отговорен, ако нещо ѝ се случи. Знаеше, че Бенедета бе силна и достатъчно зряла, за да оцелее. Аня не беше.

Бенедета го изгледа шокирана, когато чу думите му. Той агонизираше, бе мъртвешки бледен. Опита се да я прегърне, но тя рязко се отдръпна. Беше чакала всичкото това време само за да чуе, че няма да се върне. При това само седмици, след като ѝ бе обещал друго. Обещанията му не означаваха нищо. Приличаше на топка, която подскача между двете жени и променя решението си всеки ден. Но тя повече нямаше намерение да търпи лъжите му.

— Ще остана в бизнеса, разбира се — каза той кротко. — Не можеш да го ръководиш сама.

Грегорио бе обмислил проблема и взел решение.

— Ръководя го откакто ти напусна и определено няма да останеш в него. Мислих много, в случай че чуя това от теб. Искам да сложим край на партньорството ни. Ще изкупя дяловете ти. Категорично не съм съгласна да останеш в бизнеса. Ще напуснеш и него — заяви тя решително.

— Това е абсурдно — вторачи се той в нея невярващо. — Семействата ни си сътрудничат от поколения. Не може просто да сложиш край на това. Защо ще ги наказваш за тази злощастна грешка?

Грегорио все още наричаше положението „грешка“, вместо с по-подходящата дума „трагедия“.

— Говорих с адвокатите ни. Партньорството може да бъде приключено като част от развода ни.

Лицето ѝ беше като издялано от камък. Грегорио я изгледа ужасен.

— Какъв развод? Казах, че те напускам, а не се развеждам с теб. Не е нужно да се развеждаме.

— Ти може и да нямаш нужда да се разведеш, но аз имам. Не възнамерявам да се примирявам с брак, в който ти живееш с любовницата си и детето ѝ, а аз съм изоставената съпруга, ръководеща семейния бизнес. Какъв живот ще е това за мен? А когато се отървеш от нея, ще се върнеш при мен за известно време, а после ще си намериш някоя друга. Не — ледено се усмихна тя, напълно подготвена за следващите си думи. — Ако искаш да си вълн, тогава ще си вълн, напълно. И от бизнеса, и от брака. Свършено е, Грегорио. Ти взе решение. Сега се върни при нея. Пожелавам ти късмет с манекенката и малкото ти момиченце.

Бенедета се надигна, разговорът им бе приключен. Грегорио бе в шок.

— Не говориш сериозно — каза той паникьосано.

— Съвсем сериозна съм — отвърна тя и отвори вратата на кабинета си, за да го отпрати.

— И какво ще кажа на семейството си?

— Твоя работа. Ще е нужно известно време, за да извадим семействата си от бизнеса. Адвокатите ще се оправят с това. Ще ги накарам незабавно да изготвят документите за прекратяване на партньорството ни.

— Не можеш да го направиш — раздразнено каза той.

— Напротив, мога и ще го направя. Бях пълна глупачка да чакам толкова време. Направих го само от любов към теб. Искях да ти дам шанс да се върнеш, ако пожелаеш. Сега обаче всичко е ясно.

— Не се нуждаем от развод, Бенедета — настоя той отново. — Можем да уредим всичко неофициално между нас.

— Не, няма да стане. Аз се нуждаю от развод. Искам всичко да е ясно. А и това ще ти даде възможност да се ожениш за нея, ако искаш. Свободен човек си.

Той излезе зашеметен от кабинета. Последното, което Бенедета му каза, бе, че ще изпрати нещата му в апартамента на Аня в Рим. Предполагаше, че ще се върнат там, а и багажът му бе прекалено

голям, за да го изпрати в хотел. Той се обърна да я погледне за последен път преди тя да затвори вратата.

— Мислех, че ме обичаш — прошепна той със сълзи в очите. — Затова бях склонен да се върна при теб преди няколко седмици.

Но всичко беше се променило, когато момченцето ги напусна. Аня бе изпаднала в истерия и той реши да остане с нея.

— Обичам те — тихо отговори Бенедета. — Все още те обичам много. Достатъчно, за да склоня да остана с теб. Надявам се, че един ден любовта ми ще се изпари. Това е единственото ми желание засега.

След като каза това, тя затвори вратата на кабинета. Грегорио се отдалечи, облян в сълзи. Никога не бе предполагал, че Бенедета може да бъде толкова жестока.

6

Вечерта Грегорио отлетя обратно за Париж и се обади от летището, за да попита как е бебето. Аня каза, че положението е все същото.

— Можеш ли да дойдеш в хотела? — попита той изморено.

След смъртта на детето, това бе най-тежкият ден в живота му. Имаше чувството, че е загубил всичко. Бенедета искаше да го отстрани от бизнеса. Загуби работата си, историята си, съпругата си от двайсет години. Взе решение да бъде с Аня, но бе шокиран, че Бенедета иска развод. Грегорио смяташе, че ще останат женени докато той е с Аня и бебето. Така правеха повечето хора. В Европа любовниците все още бяха по-често срещани, отколкото разводите, особено в Италия и дори Франция. Той бе ужасен от идеята за развод.

— Какво е станало? — стресна се Аня. — Как мина? Каза ли й?

Цял ден чака да се обади, но той не й звънна. Беше отишъл да се види с най-големия си брат, за да му съобщи за бизнеса. Брат му заяви, че Грегорио е глупак, съсипал семейството и бизнеса си.

— Казах й, че я напускам. Не съм искал развод.

Той все още беше в шок. Бенедета щеше да действа решително, а брат му го предупреди, че разводът ще струва и на него, и на семейството му цяло състояние. Не обвиняваше снаха си за решението й. Дори каза, че неговата съпруга би го убила, ако той е на мястото на брат си. Според него Грегорио беше истински късметлия.

— И какво каза тя?

Аня звучеше щастлива от новината, но той още не беше й казал всичко.

— Прекалено сложно е, за да ти обяснявам по телефона. Имам нужда от почивка. Защо не прекараме нощта в хотела? Клаудия ще бъде добре и без нас за една нощ.

Не бяха му останали никакви сили. Имаше нужда да презареди батериите, като начало с румсървис, гореща вана и удобно легло.

Краткото му пътуване до Милано се оказа много по-лошо, отколкото беше очаквал.

— Можем да празнуваме — отвърна Аня.

Звучеше като петнайсетгодишна и явно не бе доловила нищо странно в гласа му. А той бе изгубил абсолютно всичко. Сети се за думите на брат си и се зачуди дали брат му не е прав и наистина не е полудял. Беше го направил заради майката на детето си, а тя нямаше представа какво означава това за него. За Аня разводът щеше да е добра новина, макар засега да не възнамеряваше да й съобщава за него. Не беше нужно да знае, а и в Италия разводът можеше да отнеме две години. Предстоеше му дълъг и мрачен път, а Бенедета щеше да унищожи онова, което бе останало от живота му.

— Ще се видим в хотела — каза той уморено.

Грегорио взе такси до „Жорж V“, а Аня пристигна след пет минути. Изглеждаше красива и свежа, в тениска и джинси. Това бяха най-удобните дрехи в болницата, където денонощно седеше в интензивното отделение. Вече цял месец. Струваше му се, че е минал цял живот от „Бялата нощ“.

Аня поръча шампанско веднага, след като влезе в стаята, а Грегорио отиде да си вземе душ. Лежеше на леглото и гледаше телевизия, когато той излезе от банята в хотелския халат. Просна се на леглото до нея и не знаеше какво да й каже. Всичко, случило се през деня, бе ужасно. Никога нямаше да забрави изражението на Бенедета и ледените й очи, когато заяви, че иска развод. Винаги преди бе проявявала разбиране. Но пък никога не я бе оставял заради друга жена, никога не бе имал дете и не бе я унизявал така публично.

— Е, какво каза тя? — попита Аня отново, като се сгуши до него.

Не се бяха любили от месеци, но той знаеше, че не може да го направи сега. Нямаше сили. Имаше чувството, че Бенедета го беше убила. Струваше му се, че той бе жертвата в цялата история, и се чудеше как жена му можеше да е толкова жестока, изпълнена с омраза, за да му отнеме бизнеса и да се разведе с него. Наказанието бе прекалено тежко.

— Изритва ме от бизнеса — каза той. — Семействата ни работят заедно повече от век, а тя иска да скъса с традициите.

Аня не изглеждаше впечатлена, не осъзнаваше какво точно се случва. Погледна го разтревожена.

— Това означава ли, че ще ти вземе всичките пари?

— Не, но вероятно ще се опита.

Целунаха се. Грегорио се усмихна. Надежда оставаше, че нещата някак щяха да се оправят, а Бенедета щеше да се вразуми и да забрави за развода. Не можеше да повярва, че тя би му причинила подобно нещо. Красивата Аня до него сякаш смекчи ужаса от развода и го направи по-нереален. Тя го прегърна и пъкна ръка под халата му. Успя да го възбуди, въпреки всичките му проблеми, и след миг се любеха страстно. Всичко, което бе преживял днес и през последния месец, за миг се изпари. Беше забравил колко страхотна бе Аня в леглото. Сега беше негова и той се нуждаеше от нея също така отчаяно, както и тя от него.

Изпиха бутилката шампанско и към полунощ си поръчаха вечеря. На следващата сутрин, когато се събудиха, отново се любиха.

Грегорио се опита да не мисли за Бенедета докато се приготвяха за болницата. Мисълта, че бебето им и общото бъдеще ги очакваха, му подейства успокоително. Може би когато и Бенедета се успокои, щеше да промени решението си за бизнеса и развода. Познаваше я, знаеше, че е разумна жена.

Жан-Филип обичаше да закусва с жена си и децата докато чакаха гувернантката да пристигне, за да тръгнат за работа заедно. Когато имаше време, оставяше Валери пред офиса ѝ. Но откакто ѝ каза за Пекин, тя стана разсеяна — вечно закъсняваше, децата плачеха, изгаряше закуската и се приготвяше толкова дълго, че той не можеше да я чака, затова взимаше такси до работата. Животът им се сригваше от напрежението да вземат правилното решение. Тази сутрин гувернантката закъсня, а двегодишният им син Деймиън плачеше от четири сутринта с болки в ухото. Валери възнамеряваше да го заведе на лекар, преди да отиде на работа.

— Нищо тук ли вече не върви гладко? — рязко попита Жан-Филип и погледна жена си мрачно.

Петгодишният им син Жан-Луи бе ударил сестра си по време на закуската и сега и тя пригласяше на Деймиън.

— Как би ти харесало да се занимаваш с всичко това в Пекин? — заядливо отвърна Валери. — И да посещаваш педиатър, който не

говори френски или английски?

През последните няколко седмици тя бе говорила с приятели, които познаваха Пекин. Бяха ѝ казали, че почти никой там не знае английски. Човек се нуждаел от преводач навсякъде, ако не говори китайски. От компанията бяха обещали на Жан-Филип, че ще му осигурят личен преводач.

— Сигурен съм, че там има и доктори от Запад. Можем да намерим такъв чрез посолството. Не е страна от Третия свят, за бога.

— Не, но е Китай — мрачно изсумтя Валери.

— Добре, това ли е отговорът ти?

Притискаше я за отговор от няколко дни. Вече бе казал на потенциалните си работодатели, че се нуждае от повече време, за да вземе решение. Обясни им, че това би било огромна промяна в кариерата на съпругата му, и те го разбраха.

— Ако искаш отговор сега — изляя Валери вбесено, докато децата ги гледаха ококорени, — ако искаш отговор днес — сниши глас тя, забелязала реакцията на децата, — отговорът е не. Не съм готова да вляза във „Вог“ и да напусна днес. Нуждая се от повече време за размисъл.

— Не го правя за себе си — измъчено каза той. — Правя го заради нас. За бъдещето ни.

И двамата вече се замисляха дали щяха да имат общо бъдеще, ако се съдеше по това как вървяха нещата. За седем години никога не бяха се изправяли пред толкова тежък проблем, който сега ги разстройваше и разделяше. Всеки от тях винеше другия за непоносимото напрежение, в което живееха всеки ден. Деймиън заплака отново, а младото момиче, което се грижеше за децата, пристигна и го отведе в стаята, за да го облече. Жан-Луи разля портокалов сок по масата, а Валери набързо го почисти.

— Изнервяш децата — обвини го тя.

Жан-Филип поклати глава отчаяно и излезе, без да каже и дума. Това не бе се случвало никога преди.

— Къде отива татко? — разтревожено попита тригодишната Изабела. — Не ме целуна.

— Бърза за работа — каза Валери и я целуна.

Внезапно тя осъзна, че ако Жан-Филип замине, а те останат тук, щеше да ѝ се наложи да се оправя съвсем сама с три деца.

— Какво е Пейкин? — попита Жан-Луи докато Валери му сваляше пижамата и го обличаше с джинси и червена ризка.

— Град в Китай — отговори тя, като се опита да бъде спокойна.

— Защо не говорят френски или английски?

Той беше чул всяка дума от разговора им, вероятно бе слушал и разправиите им нощем, макар да не разбираше за какво става дума. Напрежението между родителите му бе осезаемо.

— Защото говорят китайски, глупчо. Искам да си мил с Изабела днес. Не беше хубаво да я удрияш на закуска. Тя е по-малка от теб.

— Да, ама ми каза, че съм глупав, а това е лоша дума.

— Да, така е — съгласи се Валери, после отиде да види дъщеря си.

Налагаше се да заведе Деймиън на лекар и щеше да закъснее с часове за службата. Винаги в лекарския кабинет я караха да чака.

Половин час по-късно пътуваха към болницата. Стана почти единайсет часа докато после го върне у дома и забърза към офиса.

— Тежка сутрин? — попита я секретарката ѝ, когато най-после влезе в кабинета си във „Вог“.

Валери не искаше да ѝ обяснява, че напоследък всички сутрини бяха тежки, а и работата ѝ бе заложена на карта, защото съпругът ѝ искаше да се пренесат в Пекин. Опита се да пропъди неприятните мисли и започна да преглежда имейлите си. По обед имаха конференция по скайп с офиса им в Ню Йорк. Щяха да обсъждат септемврийското издание, което бе най-голямото през годината.

Знаеше, че в края на натоварения ден в службата нямаше да е по-близо до взимането на решение. Всяка частица от нея ѝ казваше да остане в Париж, където имаха хубав живот. Защо въобще Жан-Филип искаше да ги завлече в другия край на света? Нямаше никаква логика, въпреки големите пари или скока в кариерата. А и защо неговата кариера да бе по-важна от нейната?

Беше разсеяна по време на събранието и в края на деня я мъчеше зверско главоболие. Но поне когато се прибра у дома, децата бяха изкъпани и нахранени, а Деймиън не плачеше. Антибиотикът беше свършил работа. Когато Жан-Филип се прибра, Валери четеше приказка на децата, а хлапетата бяха издокарани в еднакви пижами с малки мечета.

— Забрави да ме целунеш тази сутрин, татко — напомни му Изабела, чиято дълга тъмна коса бе още влажна след банята.

— Значи ще трябва да те целуна два пъти, когато си легнеш — отвърна той.

Валери му се усмихна и си пожела животът им да бъде както преди.

— Как мина денят ти? — попита той.

Валери сви рамене. Нямаше какво да каже. В момента чуваше само напрегнатото биене на барабаните, което отмерваше изтичащото време. Жан-Филип я остави да довърши приказката, а после влязоха във всяка от стаите на децата, за да ги целунат за лека нощ. Гувернантката вече си бе отишла. Няколко минути по-късно всички деца бяха в леглата.

Валери и Жан-Филип влязоха в кухнята, но никой от двамата не беше гладен. Тя извади остатъците от пиле от хладилника и направи салата. И двамата мълчаха, страхуваха се да не започнат отново да се карат. Вечеряха мълчаливо, което бе необичайно за тях. Валери почисти масата, а Жан-Филип прегледа документите, които бе донесъл от службата. Когато влезе в спалнята, Валери вече беше в леглото, измъчвана от упоритото главоболие.

През последните няколко седмици нищо в брака им не вървеше. Не можеха да повярват как чудесните им взаимоотношения се разпадат. Внезапно нямаше какво да си кажат, освен една-единствена тема — работата му в Пекин. Жан-Филип се настани в своята част от леглото, а Валери му обърна гръб. Когато той загаси лампата, тя му пожела лека нощ.

Докато лежаха будни в тъмнината и двамата си мислеха, че никога досега не се бяха чувствали толкова самотни, сякаш хората, които обичаха, бяха изчезнали. А непознатите, заели местата им, унищожаваша брака, който бяха градили години. Започваше да им се струва, че от него не беше останало нищо.

Ксавие звънна на Шантал през седмицата, след като вечеряха заедно. Беше му изпратила телефонния си номер и още веднъж му благодари за вечерята. Върна се към работата по сценария с нова енергия и почти забрави за него.

— Възнамерявах да ти се обадя по-рано — каза Ксавие, — но бях в Цюрих цяла седмица. Прибрах се снощи.

— Много пътуваш — отбеляза тя, зарадвана да го чуе.

— Да, така е. Имам клиенти къде ли не. Свободна ли си утре вечер? Бих те поканил днес, но все още съм в офиса.

Вече минаваше осем часът.

— Утре ще е чудесно — каза тя и се усмихна при мисълта, че ще вечеря с него.

— Идеално. Каква храна обичаш?

— Каквато и да е. Лесна съм. Само да не е прекалено пикантна.

— И аз не обичам пикантерии — каза той. — Ще измисля нещо. Ще те взема в осем и половина и не е необходим дрескод. Обичам храната по бистрата.

— И аз — доволна отвърна тя.

Шантал мразеше елегантните рокли и високите токчета. Предпочиташе небрежни вечери с приятели.

Той я взе точно в осем и половина, както бе обещал, а тя направи компромис с тоалета си. Носеше джинси и високи токчета, кашмирен пуловер в цвета на очите си и блейзър, ако станеше хладно. Ксавие също бе в джинси и кафяви велурени обувки, каквито тя винаги бе харесвала. Смяташе, че изглеждат секси.

Отидоха до ресторанта с колата му, старо МГ, което той обожаваше, с волан от дясната страна. Шантал се възхити на колата, а той се усмихна щастливо и свали гюрука. Потеглиха към десния бряг към ресторант, който Шантал не познаваше, с красива градина и тераса. Храната се оказа учудващо добра, а атмосферата бе дружелюбна и предразполагаща.

Ксавие ѝ разказа за пътуването до Цюрих, без да разкрива тайните на клиента си, после я попита дали е посещавала Панаира на изкуството в Базел. Когато му отговори отрицателно, той предложи да отидат заедно някой ден.

— Събитието е впечатляващо и можеш да видиш великолепни произведения на изкуството. Най-вече творби на известни художници, но има и от непознати. Няколко от клиентите ми излагат творбите си там, макар че един от тях вече прави само дизайни за видеоигри.

Работата му звучеше забавна за Шантал, а Ксавие я разпита за сценария, по който работи. Тя му разказа за идеите си и си помисли

колко е приятно да имаш някого, с когото да вечеряш и да си бърбриш за работа. Той бе впечатлен от темите, по които Шантал пишеше, и за драматичните, и за документалните си сценарии. Хареса и сегашната ѝ история за жените, оцелели в концлагер. Вече бе почти до половината и се трудеше над него от месеци. Ксавие ѝ предложи да посетят художествения фестивал в Париж през есента, а тя не може да се въздържа и го попита какво прави с жена на нейната възраст. Беше озадачена от желанието му да прекарва време с нея, освен ако той не искаше да са само приятели. Не ѝ се струваше възможно, че толкова интересен и привлекателен мъж би искал да си губи времето със седемнайсет години по-стара жена, когато всяко момиче на неговите години би се радвало на компанията му. Тя и Жан-Филип имаха приятелство от шестнайсет години, но в начина, по който Ксавие се отнасяше с нея, се долавяше нещо различно. Той ѝ показваше ясно, че я харесва като жена, а не само като приятелка.

— Възрастта какво общо има? — обърка се той, когато чу въпроса ѝ. — Ти си красива, интересна и забавна. А и страшно интелигентна — усмихна се Ксавие. — Това е единственото, което ме интересува. И ако имам късмет, няма да ме притискаш за бебета. Вече си имаш три броя.

— Това си е плюс — засмя се тя. — А и тях вече ги няма, така че няма да ти се налага да се разправяш.

— Нито пък ти. Още един плюс. Ще имаш повече време за мен, надявам се.

Шантал разполагаше с много време и място в живота си за мъж, макар да бе спряла да се надява, че някой ден ще го срещне. А и никога досега не бе излизала с някой на неговата възраст.

— Наистина ли искаш да излизаш с мен? Не ти пука на колко години съм? — изумена попита тя.

— Не си на сто, за бога. Възрастта е само една цифра. Може да си на трийсет и да ме отегчиш до смърт. А ти си фантастична, сексапилна и талантлива жена, Шантал. Късметлия съм, че приемаш да вечеряш с мен.

Шантал осъзна, че той наистина се чувства по този начин. Самочувствието ѝ нарасна докато се смееха весело по време на вечерята и се забавляваха прекрасно. После той я закара до дома ѝ. През уикенда отново бяха заедно. Разходиха се из Тюйлери, вечеряха в

градината на „Костес“, а после отидоха на кино. Поредната великолепна вечер. Шантал разказа на Жан-Филип за Ксавие, когато обядваха заедно. Обясни му, че той е човекът, донесъл китайските фенери в „Бялата нощ“.

— Помня го. Изглеждаше готин тип. А ти си истинско дяволче — ухили се той. — Кога започна тази връзка? В онази нощ ли? Не ми спомена нищо, когато се видяхме на следващия ден.

— Срегнахме се случайно няколко пъти. В „Бон Марше“ и на летището, когато се прибрах от Берлин. Той ми помогна с куфара, а после ми каза, че съдбата ни е събрала, тъй като вече сме се срещали три пъти.

— Кой знае? Може и да е прав.

Жан-Филип искрено се зарадва за приятелката си. Тя очевидно се забавляваше чудесно с новия си обожател.

— Малко съм нервна — призна му тя. — По-млад е от мен със седемнайсет години, а това ми се вижда доста голяма разлика. На него не му пука, но ако го приема сериозно, рано или късно той ще намери някое момиче на неговите години или по-млада, а аз ще остана сама.

— Може и да не стане така — сериозно отвърна Жан-Филип. — Кой може да твърди кои връзки ще са добри? В момента бракът ми се разпада, а виж и бъркотията, която Грегорио сътвори след двайсет години брак. Валери чула, че Бенедета е подала молба за развод.

— Не я обвинявам — заяви Шантал. — Мисля, че Грегорио е прекрочвал границите много пъти, да не говорим за последния.

— Носи се слух, че щяла да го изрита и от бизнеса. Мисля, че е съвсем права. Не можеш да поддържаш делови отношения с човек, който те е зарязал заради друга жена. Това би било откачено. Така че, никой не може да предвиди какво ще се случи в една връзка. Този човек може да е подходящият за теб, Шантал. Защо не?

— Не мога да се съревновавам с жени на неговата възраст.

— И не е нужно. Той излиза с теб, а не с някоя друга.

— Засега — предпазливо каза тя. — А при теб какво става? Валери взе ли решение за Пекин?

Той въздъхна и Шантал забеляза колко бе напрегнат. Изглеждаше изморен и нещастен и видимо бе свалил няколко килограма.

— Валери каза, че ако искам отговор веднага, той е „не“. Но не е сигурна. Все пак не вярвам, че ще се съгласи. Може да се наложи да

замина сам — примирено въздъхна той.

— И ще оставиш Валери и децата тук? — възкликна тя, а той кимна. — Идеята не е добра. Прекалено млади сте, за да бъдете разделени толкова дълго време. Единият или другият може да направи беля, ако се почувства самотен.

Той също бе мислил за това, но имаше доверие на жена си, а и самият той никога не бе ѝ изневерявал.

— Мога да се връщам тук на всеки няколко месеца. Да опитаме за една година и да видим как ще тръгне. Не искам да се отказвам от тази възможност в кариерата ми.

— За нея ще е много трудно да се справя сама с три деца. Повярвай ми. Аз го направих, но просто няха друг избор. А тя има.

Жан-Филип беше прекрасен баща и се грижеше чудесно за децата си.

— Според мен, тя не осъзнава това. Просто няма добро решение на проблема, ако остане тук. А не мисля, че ще се откаже от работата си във „Вог“. Вложи прекалено много в нея, за да я изостави.

— Но пък може да се окаже, че ще рискува брака ви, ако не се откаже от работата.

— Предполагам, че тогава ще разберем какви са приоритетите ѝ — тъжно каза той. — Но не мисля, че аз съм на челно място в списъка. В момента съм враг номер едно задето рискувам кариерата ѝ. А аз не мога да жертвам моята заради нейната.

Положението беше ужасно и за двамата и Шантал ги съжали. Надяваше се бракът им да оцелее, но в момента това сякаш не беше особено възможно.

Поговориха си и за други неща, после Жан-Филип се върна на работа, а тя се прибра у дома. Трябваше да предаде част от сценария на продуцента на следващия ден и искаше да провери всичко отново за последен път.

Вечерта се видя с Ксавие и си помисли за думите на Жан-Филип, че не трябва да се притеснява от разликата в годините им. Оставаше да провери дали е прав, а Ксавие успя да я изненада на вечеря.

— Следващата седмица отивам на гости на брат ми в Корсика. Има много хубава вила с няколко стаи за гости. Мога ли да те убедя да ме придружиш? Там е страхотно. Плуваме, ловим риба, ядем и лежим

на слънце. Брат ми има две страхотни деца и чудесна жена. Ще имаш своя собствена стая — изкуши я той и тя се усмихна.

Още дори не се бяха целували и не беше сигурна, че щяха да го направят. Не беше взела решение дали да спи с него, или да си останат приятели. И не искаше да бъде притискана, затова се зарадва на възможността за самостоятелна стая, ако отиде с него в Корсика.

— Няма ли да имат нещо против, че водиш непознат човек?

— Ни най-малко — отвърна той. — Те са отворени и дружелюбни хора. Водил съм приятели и преди. Мисля, че ще ги харесаш, а те направо ще се влюбят в теб. Ще мога ли да те убедя?

Шантал се замисли за минута. Припомни си думите на Жан-Филип и реши да се отърве от предпазливостта. Нямаше належаща работа. Предстоеше да завърши и втората половина от сценария, но до крайния срок имаше много време.

— Да, би ми харесало — усмихна му се тя, а той се наведе над масата и я целуна, което също я изненада.

Ксавие беше непредвидим и това ѝ харесваше. Не знаеше какво да очаква от него, а и той бе толкова забавен, че никога не я отегчаваше.

— Благодаря ти — радостно каза той и ѝ протегна ръка.

— За какво?

— За това, че ми се довери. Ще се забавляваме страхотно.

Каквото и да се случеше, тя очакваше ваканцията с него с нетърпение. Изведнъж самотният ѝ живот, в който можеше да прави каквото си поиска, не ѝ се виждаше толкова лош. Самотата ѝ предоставяше възможност да замине за Корсика с Ксавие. Тя се зачуди какво ли биха си помислили децата ѝ. Но това сега нямаше значение. Беше свободна жена, а той — свободен мъж.

Шантал и Ксавие пристигнаха на летище „Аячо“ в Корсика и наеха кола. Тя му предложи да си поделят разходите, но той не се съгласи. Винаги плащаше той, когато излизаха заедно. Беше много мило от негова страна и тя се усмихна на себе си, когато прибраха куфарите в багажника и се качиха в малкото пежо.

Шантал не беше ходила на почивка с мъж от десет години, откакто приключи последната ѝ сериозна връзка. Времето просто летеше, а никой досега не успя да грабне сърцето ѝ. Това, което я изненадваше най-много, бе, че почти не познаваше Ксавие. Вечеряха заедно няколко пъти и се забавляваха добре, а и имаха сходни виждания върху живота. Но почивка заедно? Ставаше сериозно. Означаваше обвързване, а в миналото бе означавало и любов. Сега бе само свободно време с нов приятел, който един ден можеше да бъде и нещо повече. Чувстваше се свободна и безгрижна, когато потеглиха към вилата.

— Защо се усмихваш? — попита той, забелязал щастието на лицето ѝ.

— За нищо. За всичко. За нас. От години не съм пътувала с мъж. Обикновено почивах с децата и никога с мъжете, с които се виждах по онова време. Струваше ми се нередно да съчетавам двете неща. Децата бяха свикнали да съм изцяло на тяхно разположение, а аз никога не бях напълно сигурна в някого, за да им го представя.

— А сега? — любопитства той, заинтересуван от думите ѝ.

Шантал обичаше децата си и бе всеотдайна майка. Сега те живееха далеч от Париж, но все така бяха важни за нея. Той се замисли дали и тя бе толкова важна за тях, но не искаше да задава подобни въпроси.

— Сега си мислят, че съм на сто години — усмихна се тя. — Въобще не им идва наум, че в живота ми може или искам да има мъж.

— А искаш ли? — обърна се той към нея, когато спряха на светофара.

— Не знам — честно призна тя. — Спрях да мисля за това преди време. Реших, че завинаги ще си остана сама. Не че го исках, но го приех. Спрях да очаквам появата на принц Чаровен. Заех се усърдно с работа и се виждам с децата, когато мога. Само два или три пъти годишно с всяко от тях, което не е много, но те водят пълноценен живот и не искам да им се натрапвам.

— А сега аз съм до теб — усмихна ѝ се Ксавие и тя се засмя. — Започвам да се чудя дали онази нощ желанието ти е било да се появи някой като мен.

Той също не бе очаквал да се запознае с нея. Наистина изглеждаха свързани от съдбата, но това им допадаше и явно засега вършеше работа, независимо от разликата във възрастта. При думите му Шантал се изчерви.

— Аха! Значи съм прав. Може би аз съм бил желанието ти.

— Не ставай глупав — небрежно подхвърли тя, но Ксавие бе поблизо до истината, отколкото предполагаше.

Шантал наистина си бе пожелала мъж, когото да обича и който да я обича и споделя живота ѝ. В онзи момент желанието ѝ се стори тъпо, но реши да опита. Нямахше какво да губи. А после се появи Ксавие. Всъщност, той стоеше до нея, когато тя прошепна желанието си, но не бе имала предвид точно него.

— Внимавай какво си пожелаваш! — засмя се той.

Пътуваха около час до вилата, през красивата корсиканска провинция с великолепна природа и елегантни вили, покрай овощни градини и ферми, а в далечината се виждаше морето. Накрая спряха пред стара къща, която изглеждаше така, сякаш по различно време към нея бяха достроявани помещения. Но излъчваше топлина и уют, а в близкото пасище имаше коне. Ксавие ѝ каза, че са на съседа. Мястото беше чудесно и идеално за спокойна почивка.

Влязоха през задната врата и завариха брат му Матю и снаха му Аник край кухненската маса. Хлапетата бяха навън и те се наслаждаваха на малкото спокойствие заедно, преди да се отправят към плажа. Минаваше дванайсет и на масата имаше остатъци от богат френски обяд. Матю скочи на крака с широка усмивка, прегърна брат си, после се здрависа с Шантал. Изглеждаше около десетина години по-голям от брат си, горе-долу на възрастта на Шантал, а Аник бе в началото на четирийсетте. В младите си години Матю се бе занимавал

с музика, а после се бе захванал с недвижими имоти и се справяше добре. Аник работеше като преводачка в издателство. Домът им изглеждаше поохетял, но уютен, обичан и просторен. Място, където ти се иска да останеш завинаги. Ксавие бе предупредил Шантал, че къщата винаги е пълна с приятели на децата. Матю и Аник обичаха хора около себе си. Предложиха на Ксавие и Шантал да хапнат и те опитаха от пилето и средиземноморската салата, изпиха и по чаша вино. Ваканцията започваше.

— Отивам за риба. Искаш ли да дойдеш? — обърна се Матю към брат си.

— Не още. Първо искам да разведа Шантал наоколо.

— Идвала ли си преди в Корсика? — попита я Матю, докато Аник разчистваше масата.

— Да, отдавна — усмихна се тя. — Идвах с децата, когато бяха малки. Наехме малка платноходка и прекарахме чудесно.

— Плаваш ли? — попита Матю въодушевено, а Ксавие изстена.

— Не споделяй подобно нещо с брат ми. Ще те кара да висиш на лодката му по цял ден. Използва гостите си като корабни роби. За всеки час на лодката ще те кара да търкаш палубите безкрайно. Тази лодка е неговата любовница.

— Стара дървена лодка от четирийсетте години — гордо обясни Матю. — Палубите са от тиково дърво. Тук го използваме много.

Аник завъртя очи и всички се засмяха.

След обяда Аник ги отведе в стаите им. Беше ги настанила един до друг, тъй като Ксавие ѝ бе казал, че Шантал предпочита да има отделна стая. Снаха му не знаеше какви бяха отношенията им и не зададе въпроси. Ксавие бе водил различни жени в Корсика, някои — приятелки, други — любовници. Нито Матю, нито Аник изглеждаха изненадани от факта, че Шантал бе по-възрастна от Ксавие. Просто се радваха, че им гостуват. Аник също познаваше филмите ѝ и не скри, че ги харесва.

Оставиха багажа си по стаите, а после Ксавие я разведе с колата из района. В шест часа, когато се върнаха в къщата, децата се прибраха от плажа с приятелите си, оживена и весела група. Момичето беше на деветнайсет и учеше в Лил, за да стане адвокатка като чичо си, а момчето — на двайсет и две, следваше медицина в Гренобъл. Истинска семейна почивка. Хлапетата се смееха с родителите си и безмилостно

закачаха чичо си, на което той енергично отвърещаше. На Шантал ѝ се прииска да види децата си, но не го сподели с Ксавие. По-късно вечеряха в кухнята, като всички се включиха в подготовката на храната. Около масата се настаниха двадесетина души, включително и синът на съседа.

— Добре ли си? — прошепна ѝ Ксавие по време на вечерята.

Шантал искрено се забавляваше, бърбеше си оживено с племенника му, но Ксавие искаше да е сигурен. Знаеше, че толкова много хора може да ти подействат изморително понякога.

— Повече от добре — усмихна се тя широко. — Точно това е истинското семейство.

Спомни си за времето, когато децата ѝ бяха малки, но вече бяха напуснали семейното гнездо и живееха сами, а и страшно липсваха на майка си. Прибираха се у дома по Коледа, но само за няколко дни. Бяха последвали мечтите си до другия край на света, с изключение на Ерик, но той бе прекалено зает в Берлин, за да се прибира у дома по-често. Шантал завиждаше на Матю и Аник за задружното семейство. Децата им бяха студенти и щяха да останат при тях цяло лято. И тя прекарваше летата с децата си, когато бяха на същата възраст. Обикновено наемаше вила в Нормандия, Бретан или Южна Франция, но вече нямаше смисъл да го прави, тъй като децата нямаше да се приберат, а тя не искаше да е във вилата сама.

— Затова не искам деца — прошепна ѝ Ксавие усмихнато. — Мога да се порадвам на техните, а после да се прибера у дома.

Към края на вечерта с Шантал седнаха навън и се загледаха в звездното небе. Беше тих и спокоен момент след весела, оживена вечер.

— Тук много ми харесва — щастливо каза Шантал. — И аз самата се чувствам като дете.

— На мен също. Ще се върна тук през август. И ти си добре дошла. Обикновено тогава оставам във вилата две или три седмици. Опитвам се да идвам и през уикендите, когато мога.

Ксавие изглеждаше щастлив и доволен. Шантал се вписваше в семейството му идеално, точно както бе предполагал. Харесваше му, че не бе надута или претенциозна, въпреки че имаше защо. Беше талантива, но в същото време и много скромна. Той не можеше да търпи жени, които обичаха да впечатляват и да се фукат.

— През август ще гостувам на дъщеря ми в Хонконг — отговори тя със съжаление. — Ходя всяка година. Оставам само една седмица, не може да ме изтърпи по-дълго. Много сме различни. Тя е по-консервативна и смята, че съм безнадежден бохем. Обичам я, но както казват англичаните, двете сме като сирене и тебешир. Всъщност тя си е почти англичанка, тъй като живее там откакто се дипломира. А вече говори и перфектен мандарин.

Ксавие долови гордостта в гласа ѝ, но също и съжалението. Звучеше така, сякаш двете бяха като кораби, които се разминаваха в нощта.

— А в края на месеца отивам в Ел Ей при сина ми. Обикновено се забавляваме с него, макар да стана абсолютен американец. Не знам какво се обърка, но никое от децата ми не желае да е французин, освен най-малкият ми син, но той пък не иска да живее в Париж. Казва, че изкуството тук е мъртво, и може да е прав.

Шантал критикуваше децата си, но беше явно, че те бяха напълно самостоятелни, а характерите им — съвсем различни. Но тя уважаваше предпочитанията им, за което Ксавие ѝ се възхити.

— Бих искал да се запозная с тях някой ден. Сигурно са интересни хора — каза той, а Шантал се засмя.

— Да, интересни са. И съвсем различни. От мен и един от друг.

— Близки ли са помежду си?

Ксавие изпитваше огромно любопитство към всичко, свързано с нея. Оpozнаваше я с удоволствие и бе впечатлен от силния ѝ характер. От време на време забелязваше тъга и самота в очите ѝ. Тя не се караше с децата си, но те прекарваха твърде малко време с нея.

Шантал се замисли, преди да отговори.

— Близки са, когато са заедно. Но всеки от тях е страхотен индивидуалист с различни интереси. Шарлът е най-консервативна. Пол е отдаден на живота в Ел Ей и си има приятелка американка, а Ерик си пада хипар. Ако го видиш заедно с Шарлът, няма да предположиш, че са роднини — засмя се тя. — Става по-сложно, когато започнат сериозни връзки, които подсилват разликите и понякога създават напрежение. Беше по-лесно, преди да имат партньори. Аз проявявам толерантност към хората, с които живеят, но те се отнасят критично към избора на другия. Смятам, че са възрастни хора и имат право да обичат, когато си искат.

Ксавие одобри разсъжденията ѝ. Шантал звучеше като идеалната майка.

— А те проявяват ли разбиране към теб? — сериозно попита той. Тя се засмя.

— Вероятно не. Бяха ужасни с мъжете, с които излизах. Сега виждат, че съм сама, и смятат, че така трябва да бъде.

— Така ли е?

— Не съвсем — призна тя. — Отдавна спрях да ги запознавам с мъжете, с които се срещах. Не си струваше всички неприятности, тъй като няхах сериозна връзка. Всъщност, мисля, че според децата ми не би трябвало да имам партньор. Баща им почина, когато бяха малки, и ме смятат за майка и обслужващ персонал. Бях им робиня дълго време — каза тя леко засрамено. — Създадох собственото си чудовище. И те никога не смятат, че бих могла да съм самотна, тъжна или болна.

Ксавие си спомни за инструментите в куфара ѝ.

— Това не е хубаво — кротко каза той. — Защо трябва да си самотна? Все още си млада.

— Да, не е хубаво — съгласи се тя. — Трябва да поработя върху това. Не исках да забележат слабостите ми, когато бяха малки. А сега те мислят, че въобще нямам такива.

— Струва ми се, че имаш нужда от свой собствен живот. Те си имат своя.

Шантал беше съгласна с него, но този живот трябваше да си заслужава разправиите с децата. Не искаше да влиза в битка за нищо, особено с Шарлът, която въобще не се интересуваше от проблемите на майка си и почти не ѝ се обаждаше, освен, когато искаше нещо. Дори не ѝ идваше наум да звънне, за да я попита как е или да си побъбрят. Ерик го правеше и бе по-наясно с чувствата на майка си. Беше сладко хлапе, а сега бе най-близък с нея. Шарлът бе студен човек. Впечатляващо бе колко различни бяха от нея, а и един от друг, но това пък ги правеше интересни.

После се качиха в стаята си и Ксавие остана за миг пред вратата ѝ. Искаше му се да влезе, но не посмя да попита. Беше прекалено рано. Затова просто я целуна нежно и с истинска страст. Прегърнаха се и се притиснаха един в друг, а в същия миг племенникът му мина покрай тях на път към банята в коридора.

— Браво, чичо Ксавие! — промърмори той, после затвори вратата на банята, а Ксавие и Шантал избухнаха в смях.

— Добре дошла в семейството — каза той.

— Много ми харесва! — усмихна се тя и отново се целунаха.

Въпреки присъствието на толкова много младежи в къщата, които вечно влизаха и излизаха, настояването на Матю брат му да отиде с него за риба призори и сравнително тънките стени, на третия ден Шантал бе толкова щастлива, че късно през нощта се озова в леглото с Ксавие. Беше идеалното място за началото на любовна връзка, в приятелска, топла и безопасна атмосфера. Заспиваха заедно всяка нощ. Мислеха, че никой не бе забелязал, но тайната бе разкрита до края на седмицата и те отстъпиха стаята на Ксавие на новодошлите хлапета. Шантал вече се чувстваше част от семейството и след един прекрасен ден в морето дори се захвана да търка палубата на лодката на Матю.

Последната вечер тя погледна Ксавие, благодарна за всеки споделен момент. Беше щастлива задето прие поканата му да дойде тук и не ѝ се тръгваше към Париж.

— Беше прекрасно — каза тя меко и се целунаха, седнали на шезлонги на терасата, загледани в падащите звезди.

Държаша се за ръка и тя не можеше да си спомни някога да е била толкова щастлива.

— Ще се върнеш ли? — попита той с надежда.

— Винаги, когато ме поканиш — увери го тя и отново се целунаха. — Искане ми се да не трябваше да ходя в Хонконг следващата седмица. Мразя мисълта, че те оставям.

Бяха свикнали да са непрестанно заедно през изминалата седмица и тя не бе мислила за разликата във възрастта им откакто пристигнаха тук. Ксавие беше прав. Това нямаше никакво значение, нито за тях, нито за някой друг.

Хрумна ѝ идея. Не можеше да го покани в Хонконг, тъй като Шарлът се нуждаеше от подготовка преди майка ѝ да се появи с мъж, особено по-млад от нея, което тя нямаше да одобри. Шантал не искаше главоболия, нито да ѝ се налага да оправдава връзката си с Ксавие. Но можеше да го заведе в Ел Ей при Пол, който бе много по-отворен от сестра си и по-спокоен. Реши да опита.

— Би ли дошъл с мен? — попита тя с надеждата, че той ще се съгласи.

— Планирах да съм тук за ваканцията, но не съм ходил в Щатите от няколко години. Може да наемем кола и да попътуваме по крайбрежието, а после да посетим сина ти в Ел Ей. Мислиш ли, че той ще има нещо против мен?

Тя се замисли за миг, преди да отговори.

— Ще се изненада, но мисля, че ще се разберете. Той е по-широко скроен и има по-свободни разбирания за живота. Ще се наложи да го поосвободим още малко, но мисля, че ще преживее новината — усмихна се тя. — Много ми се иска да дойдеш.

— Значи ще го направя. Тогава вече ще съм изкарал две седмици в Корсика.

Шантал планираше да остане една седмица с Пол в Ел Ей и можеха да добавят и няколко дни за пътешествието, което Ксавие предложи. Идеята им се стори чудесна. Тя щеше да предупреди сина си, че идва с приятел. Доколкото го познаваше, той дори нямаше да попита кой е и надали дори щеше да се усети, че става дума за мъж. Щеше да открие това, когато пристигнеха. Шантал винаги отсядаше в хотел, така че Ксавие нямаше да досажда на Пол и приятелката му. Само Ерик обичаше тя да се настанява в разхвърляния му апартамент. А Шарлът мразеше гости по принцип, но търпеше майка си, макар и само за кратко време. Шантал познаваше децата си добре.

На следващия ден, когато тръгнаха, всички хлапета се струпяха навън, за да им махат на сбогуване. Матю и Аник целунаха Шантал и се разделиха като стари приятели. Тя се натъжи от раздялата, но я поканиха да се върне скоро. По време на полета до Париж двамата не спряха да се усмихват. Шантал не бе имала по-прекрасна почивка от години и отново му благодари. Сега им предстоеше нова ваканция — посещението при Пол в Ел Ей. И двамата нямаха търпение да потеглят.

8

Преди Шантал да замине за Хонконг, Ксавие оставаше всяка вечер в дома ѝ. Тя говори веднъж с Жан-Филип, но не се видяха, тъй като и двамата бяха много заети, а и той ѝ каза, че при тях нищо не се е променило. Двамата с Валери почти не си говореха. Той се надяваше отношенията им да се оправят, когато заминат за Мейн при семейството ѝ, както правеха всяко лято. Шантал му разказа за пътуването до Корсика и той искрено се зарадва за нея. Каза ѝ, че иска да се запознае с Ксавие, когато се приберат от Мейн. Пожела ѝ приятно прекарване в Хонконг с Шарлът.

Ксавие я откара до летището, заедно с два куфара. Банкерката Шарлът водеше сериозен живот и очакваше майка ѝ да е добре облечена, когато ѝ гостуваше. Не можеше да носи джинси и маратонки, които тя презрително наричаше „хипарски“. В живота на Шарлът нямаше нищо изненадващо, беше типичната консервативна банкерка.

Ксавие целуна Шантал, когато се сбогуваха на летището, и се прибра в дома си. Обичаше да е в апартамента ѝ и да се буди до нея всяка сутрин, както в Корсика. На следващия ден заминаваше за Лондон за среща с клиенти, а после за Женева. Щеше да е зает докато нея я нямаше, а после щеше да се върне в Корсика за няколко дни. Шантал му завиждаше за това, но бе приятно развълнувана от предстоящата среща с дъщеря си. Не я беше виждала от Коледа и съжаляваше, че бяха заедно само два пъти годишно. Шантал я посещаваше всяко лято в Хонконг, а Шарлът се прибираще у дома за Коледа. Въпреки че двете бяха съвсем различни, Шантал обичаше дъщеря си. Шарлът не демонстрираше чувствата си и бе много въздържана още като дете. Приличаше на баба си, която бе строга и неприветлива жена. Очевидно гените бяха много силни.

Шантал кацна на международното летище в Хонконг след дългия дванайсетчасов полет, по време на който успя да поспи. Дъщеря ѝ беше на събрание и бе оставила ключовете от апартамента си при

портиера. Прислужницата ѝ щеше да помогне на Шантал да се настани. Шарлът имаше нов апартамент на четирийсетия етаж в чисто нов небостъргач в район „Върх Виктория“, съвсем близо до административната част на града. Шантал беше възхитена от мястото и гледката, която се разкриваше от прозорците. Апартаментът беше доста скъп, но Шарлът можеше да си го позволи. Беше обзаведен с тежки мебели и множество английски антики. Приличаше повече на жилище в Лондон или Ню Йорк, но британското влияние в Хонконг все още силно се усещаше. Жилището не беше топло и уютно, а официално и традиционно като самата Шарлът.

Шантал я чакаше нетърпеливо, а дъщеря ѝ изглеждаше щастлива да я види и бързо ѝ наля чаша вино. Беше прекарала целия следобед в заседание и с гордост съобщи, че очаква повишение. Интересуваше се само от работата си и мечтата ѝ бе някой ден да оглави банката. Тя беше най-амбициозното от децата на Шантал и бе готова да се труди усърдно, за да постигне целите си.

Пригответе си вечеря в кухнята и Шарлът ѝ съобщи голямата новина, докато се хранеха. На външен вид тя приличаше учудващо на майка си — същите сини очи и руса коса, но характерът ѝ бе съвсем различен. Независимо от всичко Шантал винаги се радваше да я види. Беше единствената ѝ дъщеря и тя упорито се опитваше да намери път към нея.

— Е, каква е голямата новина? — усмихната попита Шантал.

— Сгодена съм.

Сърцето на Шантал се сви. Радваше се за нея, но знаеше, че ако Шарлът се омъжи в Хонконг, никога вече няма да се върне във Франция. И сега това бе сигурно.

— Той е англичанин, от Лондон, но живее тук от години, отдавна от мен. Инвестиционен банкер в конкурентна фирма — усмихна се Шарлът. — На трийсет и четири години е. Учил е в Итън и Оксфорд. Типичен англичанин. Казва се Рупърт Макдоналд и ще се оженим тук през май. Държа да дойдеш на сватбата, разбира се. Дори искам ти да я организираш, макар да не планираме нещо разточително. Традицията тук е големи сватби, но ние ще поканим само стотина човека. И трябва да си намеря рокля. Приемът ще бъде в клуб „Хонконг“. Рупърт ми направи предложението преди две седмици, но реших да ти кажа, когато дойдеш тук.

Шарлът протегна ръка и ѝ показа красив пръстен със сапфир, заобиколен с малки диаманти. Приличаше на бижу на английската кралица. Шантал знаеше, че дъщеря ѝ и Рупърт бяха заедно от по-малко от година, но Шарлът изглеждаше напълно сигурна в решението си.

— Тук ли планирате да останете или някой ден ще заминеш за Англия с него?

В Англия поне щяха да са по-близо до нея и щеше да вижда внуците си по-често. Хонконг беше ужасно далеч. Шарлът обаче поклати глава отрицателно.

— Тук ни харесва. Никой от двамата не може да си представи отново да живее в Европа. Не бих имала нищо против да живея в Шанхай, но сме щастливи в Хонконг, особено ако получа повишението, а и Рупърт е партньор в неговата фирма.

Ясно, нямаше да заминат никъде.

— Кога ще се запозная с него? — спокойно попита Шантал.

— Утре. Имаме покана за вечеря в „Капри“ в хотел „Четири сезона“. Ресторантът е с три звезди. Рупърт искаше да ни даде възможност да се видим на спокойствие първата вечер.

Шарлът се усмихна щастливо. Изглеждаше по-нежна от когато и да било преди.

— Наистина го обичам, мамо. Той е много добър и мил с мен.

Шантал прегърна дъщеря си.

— Така и трябва да бъде. Страшно се радвам за теб, миличка.

Шантал си помисли, че е изгубила дъщеря си завинаги, но ако беше щастлива с мъжа, когото обича, значи си струваше. А и Шарлът бе по-различна, оживено бърбеше за сватбата и планове си. Надяваше се да си намери рокля в Париж, когато се върне за Коледа, и искаше двете да отидат на пазар. Шантал обеща, че ще ѝ помогне с удоволствие и няма търпение да поскитат заедно по магазините.

Звънна на Ксавие от стаята си. Разказа му за годежа и сватбата. Замисли се дали двамата щяха още да са заедно тогава. Ако бяха, щеше да го покани на сватбата, ако дъщеря ѝ нямаше нищо против. Но нямаше смисъл да мисли за това сега. Дотогава имаше почти цяла година и можеха да се случат много неща. Шантал не обичаше да прибързва. Побърбриха си още малко, после тя заспа.

На следващия ден, когато се събуди, Шарлът вече бе заминала за работа. Шантал реши да посети музея „Хонконг“, после се разходи из търговския район в „Коузуй Бей“. Беше пълен със същите магазини, които познаваше добре от Европа. „Прада“, „Гучи“, „Ерме“, „Бърбери“, „Шанел“. Имаше и много бижутерски магазини, и по-малки магазинчета, където продаваха фалшиви дизайнерски стоки на ниски цени, които ощастливяваха посетителите, търсещи добра сделка. Едно от любимите ѝ места беше вечерният пазар на улица „Темпъл“, който отваряше в четири следобед. Във всяко отношение Хонконг беше търговската мека на света. Първия път, когато го посети, и тя стана жертва на хитрите продавачи. Сега вече се сдържаше, но все още обичаше да скита по магазините. Прибра се в апартамента на дъщеря си в края на деня. Беше страшно горещо, но през август винаги бе така.

Срещата им с Рупърт бе в осем часа направо в ресторанта. Шарлът се прибра у дома в седем, а Шантал вече бе в семпла рокля от черна коприна, която я караше да се чувства като собствената си баба, но знаеше, че дъщеря ѝ очаква подобен тоалет от нея, а и не искаше да я притеснява пред бъдещия ѝ съпруг. Рупърт бе такъв типичен англичанин, че Шантал едва сдържа смеха си, когато го видя. Изискан, скован, изглеждаше невероятно стар за годините си. Епитимията на английски банкер. Тя се разочарова задето Шарлът бе избрала мъж с толкова малко въображение, но дъщеря ѝ го гледаше с обожание и сияеше. Той бе всичко, което Шарлът искаше. Шантал не можеше да си представи да прекара цял живот с мъж като него, но той отговаряше на представата на дъщеря ѝ за чаровен принц, макар чувството му за хумор да бе толкова сухо и скучно, че бе почти болезнено да слушаш шегите му. Шантал изпита облекчение, когато вечерята приключи. По-късно през нощта Шарлът влезе в спалнята на майка си по нощница.

— Не е ли чудесен, мамо? — попита тя с блеснали очи. — Идеален е.

Шантал кимна. Искеше дъщеря ѝ да е щастлива, каквото и да означаваше това за нея. Беше готова да забрави за собствените си чувства, за да уважи тези на Шарлът.

Дъщеря ѝ говори въодушевено за него в продължение на половин час, после отиде да си легне. Шантал звънна на Ксавие и му разказа за

вечерята, за това колко скучен и скован бе бъдещият ѝ зет, напълно лишен от чувство за хумор и направо неприятен.

— Никой не може да обясни вкусовете на хората — въздъхна тя, а Ксавие попита:

— Каза ли ѝ честно какво мислиш за него?

— Разбира се, че не. Той не е банков обирджия, нито наркоман, не е лежал в затвора, не я бие, дори няма десетина незаконни деца, не е педофил. Какво да ѝ кажа? Да ѝ спомена факта, че е скучен, скован или прекалено консервативен? Тя търси точно това. А и какво право имам да ѝ налагам моите разбирания и мечти? Всяка жена си има различен принц Чаровен. Аз няма да се омъжвам за него, а тя. Той просто е кошмарно отегчителен за мен, но Шарлът е съвсем различна.

— Ти си забележителна майка, Шантал — възхитено каза той. — Искан ми се и моята да беше като теб. Непрестанно ми повтаря за каква жена би трябвало да се ожени, затова реших, че никога няма да го направя. Тя иска жената да е като нея, а аз определено не желая да се женя за майка ми или за избрана от нея хубавица. Добре щеше да е, ако повече родители бяха като теб. Моите очакваха с Матю да се оженим за жени, които приличат на тях, а те бяха изключително студени и сурови хора. Матю последва сърцето си и се ожени за Аник, която е топла, забавна и идеална за него. Аз пък реших, че бракът не е за мен.

— Искан само Шарлът да е щастлива, каквото и да означава това за нея. Сватбата ще е адски досадна — отбеляза тя унило. — Надявам се да ме придружиш.

— И аз също — сериозно каза той.

Всяка вечер през следващата седмица двете говореха за сватбата и обсъждаха подробностите. Вечеряха заедно с Рупърт отново в ресторант „Амбър“ в хотел „Мандарин Ориентал“. Шантал им избра великолепен подарък за годежа от магазин, който откри съвсем случайно, и Шарлът беше трогната. Сребърна статуетка с два лебеда, която означаваше много, тъй като лебедите се събираха по двойки до живот, а дъщеря ѝ и Рупърт бяха традиционна двойка. Дватама прекарваха повечето си нощи заедно, но Рупърт бе запазил апартамента си, защото така му се струваше по-прилично, а и Шарлът го предпочиташе.

Седмичата отлетя и Шарлът изглеждаше тъжна, когато закара майка си до летището. По пътя бърбиха за сватбената рокля и Шантал

обеща да разгледа тоалетите в „Диор“ и „Нина Ричи“. През цялата седмица не спомена и дума за Ксавие. Бяха говорили само за Шарлът и сватбата. Дъщеря ѝ не я попита как живее. А Шантал реши, че просто не е подходящо да подметне новината небрежно. Нещо като: „А, между другото, имам ново гадже. Двайсет години по-млад от мен, но съм сигурна, че ще го харесаш“.

А и Пол скоро щеше да се запознае с Ксавие и несъмнено щеше да разкаже на сестра си за него. Шантал не искаше да придава ненужна важност на новината, като я съобщеше прибързано, но винаги се впечатляваше колко малко дъщеря ѝ знаеше и се интересуваше за живота ѝ. Никога не ѝ задаваше въпроси. Беше съсредоточена само в себе си, а с предстоящата сватба нещата само щяха да се влошат. Булките обикновено не се вълнуваха от другите хора, а дъщеря ѝ бездруго си беше егоистка.

Двете жени се целунаха и прегърнаха искрено на летището. Шарлът обичаше майка си, но тя трябваше да отговаря напълно на нейните представи. Нямаше място за самата нея и Шарлът никога не бе я опознала като човек, а вероятно и не искаше. Ксавие бе част от това. Една от непознатите подробности в живота на майка ѝ.

Ксавие дойде в дома на Шантал веднага след дългия полет от Хонконг. Нямаше търпение да я види. Липсваше му ужасно цяла седмица. Той беше се прибрал от Корсика предишната вечер, загорял и отпочинал и изглеждаше великолепно. Шантал се радваше, че си е у дома, а Ксавие беше с нея. Този път срещата с дъщеря ѝ беше минала добре, но бе изтощително вечно да играеш роля. Ролята на идеалната майка, която никога не прави нищо глупаво, никога не се облича младежки, няма гаджета и живее сама. Беше ѝ писнало да е тази жена и след всички изминали години, в които се мъчеше да посрещне нуждите на децата си и да се издигне до високите им стандарти, чувстваше, че си е спечелила правото да е самата себе си, да допуска грешки и да е такава, каквато иска, както правеха самите те. Досега майчинството бе еднопосочна улица, но това не беше справедливо.

Любовта ѝ към Ксавие я освободи от притесненията ѝ и сега тя бе по-спокойна и щастлива от когато и да е.

Двамата прекараха седмицата в Париж заедно. Наваксаха си с работата, проектите и един с друг. Шантал правеше проучвания за сценария, за да може да го завърши, а Ксавие трябваше да се види с

клиенти в кантората. В четвъртък вечер събраха багажа и в петък потеглиха. Отлетяха до Сан Франциско и прекараха два дни в националния парк „Йосемити“. Разхождаха се и разглеждаха водопадите, а после се върнаха в Сан Франциско и поеха на юг по крайбрежието. Отбиха се на няколко места по пътя. Прекараха една нощ в Биг Сър и друга в Санта Барбара. Минаха през Малибу и се насладиха на залеза, после пристигнаха в Ел Ей. Шантал беше резервирала бунгало в хотел „Бевърли Хилс“ в цялото му холивудско великолепие от петдесетте години. Бунгалото си имаше собствен басейн и Ксавие веднага реши да го пробва. Шантал звънна на сина си. Пол беше на снимки в Долината и й каза, че той и Рейчъл ще се видят с нея в „Поло Лаундж“ в хотела й в девет часа. Там се събираха всички актьори, продуценти и шефове на студия, за да сключват сделки и да се покажат.

Шантал напомни на сина си, че е с приятел и той каза учудено:

— Забравих. Кой беше?

Пол никога не обръщаше много внимание на думите на майка си.

— Приятел от Париж. Забавлявахме се чудесно докато шофирахме насам от Северна Калифорния.

Фактът, че майка му беше с приятел, му се стори доста странен, но по някаква причина бе приел, че става дума за жена и не я разпита. Шантал знаеше колко изненадан щеше да бъде довечера.

Двамата с Ксавие се помотаха около басейна известно време, после се разходиха из Бевърли Хилс. На него страшно му хареса, а тя се забавляваше чудесно.

— Винаги съм искал да живея тук — призна той.

— Упадъчно и невинно едновременно. Дисниленд за възрастни.

На нея също й харесваше, но знаеше, че животът тук щеше да й дойде в повече. Синът й обаче никога не се отегчаваше. След тринайсет години тук, той обичаше Ел Ей повече и от преди. А и Рейчъл беше от тук. Беше израснала в Долината, преместила се в Бевърли Хилс в тийнейджърските си години и завършила гимназия там, а после бе учила в Калифорнийския университет. Беше типичното момиче от Долината. Шантал винаги се учудваше на връзката им, но двамата бяха заедно от седем години, откакто тя бе на двацет и една, а той на двацет и четири. Рейчъл не беше жената, която Шантал би избрала за сина си, но отдавна се бе отказала от надеждата, че той ще

си намери друга. Тя подхождаше на новия човек, в който се бе превърнал синът ѝ в Ел Ей. Самият той приличаше на момче от Долината и никой не би помислил, че е французин, роден в Париж.

Ксавие и Шантал влязоха в „Поло Лаундж“ преди Пол и Рейчъл и ги отведоха до маса в градината. Тя бе добавила високи токчета и лъскава блуза към джинсите си — идеалната визия за Ел Ей. Шарлът със сигурност щеше да припадне, ако я бе видяла в този вид в Хонконг. Шантал все още бе слаба, със стегнато тяло и изглеждаше секси в тесните си джинси. Ксавие беше в бели джинси и риза и носеше мокасини без чорапи.

Младата двойка пристигна след малко и Шантал едва сдържа смеха си, когато видя изненадата в очите на сина си. Тя им представи Ксавие и Рейчъл го поздрави на ужасен френски, а после Шантал я прегърна. Вече бяха стари приятелки. Шантал прегърна и целуна сина си, огледа го внимателно и остана доволна. Изглеждаше щастлив, здрав и в отлична физическа форма, а косата му бе по-дълга, отколкото преди шест месеца. В началото разговорът им бе малко неудобен, докато Пол се опитваше да разбере какъв точно бе Ксавие.

— Вие двамата сигурно работите по някой филм заедно, нали?
— попита Пол, решил, че Ксавие прилича на режисьор или оператор.

Шантал се засмя.

— Не. Ксавие е адвокат. Специализира по международно авторско право. Запознахме се на вечеря през юни.

Бяха минали само два месеца оттогава, но всеки би могъл да забележи близостта между тях.

— Приятели ли сте? — учуди се Пол.

— Да — отговори Ксавие. — Майка ти говореше за „Бялата нощ“. Били ли сте някога на нея?

Двамата поклатиха глави отрицателно. Шантал си помисли, че Ксавие бе едва седем години по-възрастен от сина ѝ, но бе много по-зрял от него. Беше сериозен човек, а Пол приличаше на хлапе. Може би заради баскетболните маратонки, дългата коса и тениската с любима музикална група. Рейчъл бе на двайсет и осем, но можеше да мине за шестнайсетгодишна с късата блузка, която разкриваше корема ѝ, лъскавите обувчици модел „Мери Джейн“ и дългата си руса коса. Приличаше на малко момиченце.

Ксавие им разказа за „Бялата нощ“ и те го изслушаха с вълнение.

— Трябва да направят същото и тук — отбеляза Рейчъл.

Шантал им каза за китайските фенери, които Ксавие бе донесъл на вечерята, и спомена, че се запознали покрай тях.

— Мисля, че се опитаха да копират вечерята и в други градове, но не било същото — обясни тя.

— Не знаех, че си падаш по такива неща, мамо — изненада се Пол.

След като поръчаха Шантал му съобщи, че сестра му е сгодена и ще се омъжи през май. Нито Рейчъл, нито Пол изглеждаха достатъчни възрастни, за да пият алкохол, и им поискаха документи за самоличност, когато поръчаха вино. Пол изглеждаше по-млад дори от малкия си брат.

— През май? — попита Пол многозначително и двамата с Рейчъл се спогледаха усмихнати.

Шантал се зачуди дали и те двамата не бяха сгодени след всичките тези години, но тайната не излезе на бял свят чак до десерта.

— Ще имаме бебе, мамо — гордо заяви Пол. — През март.

Той обясни, че Рейчъл била във втория месец и тъкмо научили за това. Рейчъл пък спомена, че е решила да роди под вода у дома с помощта на акушерка, което сериозно притесни Шантал. Раждането не беше така лесно и безпроблемно, както хората си го представяха.

— Може да помислите за това още известно време, в случай че се появят някакви проблеми. Рейчъл и бебето ще са в безопасност в болница, дори и раждането да е естествено и с акушерка. Например, когато ти се роди, пъпната връв бе усукана около врата ти. Случват се подобни неща, а у дома могат да са истинска трагедия. Но все пак, поздравления и за двама ви.

Нужна ѝ бе около минута, за да осмисли новината. Щеше да стане баба и погледна Ксавие засрамена. Опита се да си придаде щастлив вид, но бе повече от изненадана.

— Възнамерявате ли да се ожените? — попита тя.

Опита се да говори небрежно, за да не прозвучи така, сякаш ги съди. Беше забелязала, че Рейчъл отпи само малка глътка вино от учтивост, а тя самата искаше да изпие на екс цялата бутилка, когато се замисли за перспективата, че след седем месеца щеше да стане баба. Ксавие забеляза изненадата ѝ и се помъчи да не избухне в смях, после поздрави младата двойка.

— Не е нужно да се женим, мамо — отговори Пол, а Рейчъл кимна. — Никой вече не се жени.

С изключение на сестра му, която бе адски старомодна, и още по-консервативния ѝ годеник.

— Не е необходимо. Това е просто украса — небрежно добави Пол.

— Мислиш ли, че ще може да дойдете на сватбата на Шарлът? Тя иска ти да я отведеш до олтара — каза Шантал.

— Разбира се. Бебето вече ще е на два месеца. Може да дойдем с него в Хонконг. Ще бъде много забавно.

Шантал не бе убедена, че „забавно“ е подходящата дума за пътуване с двумесечно бебе, а и не бе сигурна как Шарлът щеше да реагира на новината, че двамата имат бебе, без да са женени, особено като се имаше предвид присъствието на консервативните родители на съпруга ѝ. Шантал дори леко се притесни, когато си помисли за това. Попита Рейчъл как се чувства, а тя отговори, че е в отлична форма и няма проблеми. Все още ходела на аеробика и възнамерявала да го прави през цялата бременност, както и да посещава курсове по „Ламаз“, когато напредне. Шантал се почувства на сто години докато слушаше плановете ѝ за всичко, което възнамеряват да правят за бебето. Да му говорят нежно, докато е в корема ѝ, да му пускат специална музика и какво ли не още. След два месеца щяха да ходят на специална сонограма и да научат пола на детето. Шантал се чувстваше замаяна и изтощена, когато двамата с Ксавие се прибраха в бунгалото. Той затвори вратата и избухна в смях.

— Мили боже — изстена Шантал, като се отпусна на стола. — Как отгледах такива откачени деца? Чувствам се напълно изкукуригала. Шарлът ще се омъжва за човек, който прилича на директор на английско училище от стар филм, и двамата смятат, че всичко трябва да е ултраконсервативно. Пол пък ще има бебе без брак, което ще се роди у дома под вода. Аз ли съм лудата? А ако останеш с мен, през март ще спиш с баба, за бога.

— Мисля, че ще го преживея — ухили се той. — Просто си възпитала свободомислещи хора и всеки от тях иска да е такъв, какъвто е.

— Може би ги възпитах прекалено независими — каза тя.

— Наистина ли ти пука дали ще се оженият или не? — полюбопитства той.

— Всъщност не — замислено отговори тя. — Никога не съм харесвала Рейчъл достатъчно, за да искам Пол да се ожени за нея. А сега тя ще е майката на първия ми внук, ако не го удавят по време на раждането. Колко абсурдна е тази идея? Аз пуших, пиех по малко вино и правех каквото си исках, когато бях бременна, а те оцеляха. Нещата сега са различни, но ми звучат абсолютно смахнати с модерните си идеи. И на всичкото отгоре ще пускат на неродено бебе любимата си музика. Дано поне да не е рап.

Ксавие се засмя гръмко. Е, поне новината бе попречила на сина ѝ да задава прекалено много въпроси за него. До следващата сутрин, когато Пол звънна на майка си, за да се разберат за вечерта.

— Каква е историята с Ксавие, мамо? Гадже или само приятел?

Шантал се поколеба за миг, после реши да бъде откровена.

— И двете. Забавляваме се чудесно.

— Той не е ли на моята възраст? — шокиран попита Пол.

— Не, по-голям е от теб. На трийсет и осем е.

— Можеш да си му майка — неодобрително каза той.

Това прозвуча доста странно от неговата уста. Ако го беше казала Шарлът, щеше да я разбере, но не и Пол.

— Вярно е, но не съм. А и на него не му пречи.

— Какво цели? — подозрително попита синът ѝ.

За щастие, Ксавие беше в басейна и не чу разговора.

— Нищо. Просто се радваме един на друг. Изненадана съм, че си разстроен от това. Вие с Рейчъл ще имате бебе без брак, което е доста нетрадиционно, и не мога да си представя, че те притеснява това с кого се виждам. Какво като е по-млад от мен? Стига той да няма нищо против, защо ти ще възразяваш? — директно попита тя.

— Не възразявам. Просто съм изненадан. Възнамеряваш ли да се омъжиш за него?

— Разбира се, че не. Не съм бременна.

— О, господи — ужаси се Пол. — Можеш ли да... имам предвид... още ли можеш...

Подобна перспектива го накара да подскочи.

— Не е твоя работа — решително каза Шантал. — Но дори и да мога, на моята възраст съм достатъчно разумна, за да не допусна

подобно нещо.

— Разстроена ли си заради бебето? — внезапно се разтревожи той, а Шантал въздъхна.

— Бебетата са сериозна работа, Пол. Завинаги са с теб и не остават бебетата. Не е лесно да имаш деца. Сериозно обвързване е. Чувстваш ли се готов за това?

— Разбира се — отговори той без колебание.

— Младите хора в наши дни не искат да се обвързват с брак, но са готови да се обвържат с деца без женитба. А бракът е много полесен — можеш да се измъкнеш от него, ако допуснеш грешка. Децата са завинаги. Няма по-сериозно нещо от тях. И ще бъдеш вързан за Рейчъл през целия си живот. Всяко решение за детето трябва да бъде взимано, с нейното съгласие, така че трябва да сте напълно сигурни, че се обичате. В противен случай по-късно животът ти ще се превърне в ад и вечно ще се карате.

— Съгласни сме за всичко относно детето — каза той сериозно, но майка му не беше убедена.

— Няма винаги да сте съгласни, а и не е нужно, но ще се налага да правите разумни компромиси в името на детето.

— Знам го. Значи не планираш да се омъжиш за Ксавие?

— Не, няма да се омъжвам.

— Защо не ми каза за него?

— Няма много за разказване. Излизаме заедно, забавляваме се и това е. Ако стане по-сериозно, ще те уведомя.

Пол все още бе шокиран. Никога не беше мислил за майка си като за жена.

— Вие вече пораснахте. Ти ще имаш дете, Шарлът ще се омъжва. Няма причина и аз да не водя свой собствен живот.

— Защо трябва да си с мъж? Защо се нуждаеш от това? — попита той, сякаш се опитваше да си обясни нещо нелогично.

— Ти защо се нуждаеш от Рейчъл?

— Не е същото, мамо. Разбира се, че се нуждаеш от Рейчъл — отвърна той едва ли не възмутено.

— Точно така. А Шарлът се нуждае от Рупърт и Ерик си има Анализе. Защо аз трябва да съм сама? Само защото съм ви майка ли? Не оспорвам изборите ви — дали да се оженим или не, дали да имаме бебе или с кого да сте. Защо същите правила да не се отнасят и до мен?

— Защото ти си нашата майка — незабавно отговори той.

— Може би трябва да помислиш върху думите си. Да разбереш докъде води ролята на родител за хора на твоята възраст. Винаги съм до вас и винаги се опитвам да ви помогна. Но защо трябва да съм сама докато вие си живеете живота някъде по света? А аз какво да правя?

Пол никога не беше мислил по този въпрос, но след няколко часа звънна на сестра си и ѝ разказа за Ксавие. Шарлът се обади на майка си незабавно.

— Имаш гадже? — извреця тя по телефона.

— Новините бързо се разпространяват — спокойно отговори Шантал. — Да, срещам се с един човек. Но няма да се омъжвам за него.

— Пол каза, че може да ти бъде син.

— Не съвсем, но почти. Това проблем ли е? — попита тя сериозно, готова да реши нещата веднъж завинаги. — Не е твоя работа, нито на брат ти с кого излизам и на колко години е той. Ксавие е интелигентен, има чудесна работа и се държи мило с мен. Не разбирам какво лошо има в това.

— Можеше поне да ни кажеш.

Шарлът звучеше наранена задето майка ѝ не ѝ бе съобщила порано.

— Кой знае дали ще се виждам с него след един месец? Защо да се тревожиш?

— Трябваше да ми кажеш, когато беше в Хонконг, мамо — повтори Шарлът.

— Ти въобще не ме попита нищичко за самата мен. Говорихме само за сватбата ти.

— Защо не го доведе?

— Исках да съм само с теб.

— Ще го доведеш ли на сватбата?

— Нямам представа дали още ще се виждам с него след девет месеца. Има много време дотогава. Няма смисъл да го обмисляме сега. А ако реша да го доведа, ще те уведомя. Но не възнамерявам да направя нищо, с което да те разстроя или засрамя.

Шарлът изпита облекчение, когато чу думите ѝ. Но пък Ксавие бе прекалено млад, за да го представи като гаджето на майка си.

— Пол го представи едва ли не като четиринайсетгодишен — засмя се Шарлът, Шантал също.

— Брат ти и приятелката му изглеждат като тийнейджъри, а не Ксавие. Приличат на лагеруващи хлапета. Ксавие е възрастен човек. Адвокат. Надявам се да го харесаш, когато се запознаете.

Това бе най-зрелият разговор, който бяха водили досега, и Шантал се зарадва, че можеше да сложи картите на масата и да говори прямо.

— Просто се шокирах, когато Пол ми звънна — призна Шарлът.

— Разбирам, но не е нужно да се тревожиш за това.

Майка ѝ беше разумен човек, но Шарлът все още бе изненадана. Това бе съвсем ново за нея. А и майка ѝ беше права — никога не я разпитваха за живота ѝ. Дори не се сецаха. Но това щеше да се промени отсега нататък, за да избегнат подобни изненади. Е, поне Пол бе споменал, че Ксавие е симпатяга.

— Какво мислиш за бебето на Пол и Рейчъл? — попита Шарлът и Шантал се поколеба.

— Мисля, че е чудесно, ако успеят да се справят. Брат ти няма редовни доходи и аз още му помагам, а родителите на Рейчъл я издържат. Да си зависим от други хора не ми звучи като идеалния начин да гледаш дете. Но не мисля, че някой от двамата въобще е помислил за това.

Шантал обаче бе размишлявала доста предишната вечер. Все още подпомагаше сина си. Дали сега щеше да ѝ се наложи да издържа и детето му? Това не беше решение на възрастни хора, но не искаше да го разпитва и да го засрами пред Рейчъл. Предстоеше да поговорят по темата преди раждането. Деца, които имат деца. Рейчъл беше на двайсет и осем, а Пол на трийсет и една. Беше странно и безотговорно да зависиш от родителите си на тази възраст и да забременееш, без да помислиш.

— Сигурна съм, че родителите ѝ ще ги издържат. Те са богати.

Рейчъл беше единствено дете и родителите ѝ я бяха разгледали ужасно. Но Шантал не желаше синът ѝ и внукът ѝ да бъдат издържани от родителите на Рейчъл. Трябваше да го посъветва да си намери друга работа. Сега щеше да му се наложи да изкарва заплата, с която семейството му да живее.

— Рупърт и аз не искаме деца през първите няколко години —
добави Шарлът.

Шантал изпита облекчение, когато чу това, макар че те можеха да си го позволят. А и този план бе много по-разумен от раждането под вода у дома на извънбрачно бебе от двама души с нестабилни доходи.

— Звучи разумно — одобри плана ѝ Шантал.

Малко по-рано се беше чула и с Ерик. Пол му писал за бебето и според Ерик брат му и Рейчъл бяха луди.

Побъбриха си още няколко минути, но не говориха повече за Ксавие. Изненада, но не и проблем. Тя нямаше да се омъжва, говореше небрежно за него и Шарлът се успокои, а Пол реши, че наистина го харесва. Излизаха заедно на ресторант почти всяка вечер и посещаваха любимите места на Пол и Рейчъл. Една вечер си направиха барбекю в къщата им в Западен Холивуд. Щеше да им се наложи да се преместят в по-просторно жилище, когато бебето се роди. Рейчъл се опитваше да го убеди да отидат в Долината, но Пол искаше да остане в града. Предстояха им безброй решения, много повече, отколкото можеха да си представят.

Когато с Ксавие отлетяха обратно за Париж, Шантал почти се бе примирила с факта, че ще става баба. Почти, но не съвсем. Срещата с Пол обаче бе чудесна. Поканиха я да присъства на раждането, но тя отговори, че ще почака и вероятно ще види внука си в Хонконг на сватбата на Шарлът през май, когато бебето щеше да е на два месеца. Цялата идея бе все още шокираща за нея. Синът ѝ щеше да има бебе. За него пък бе не по-малко изненадващо, че майка му имаше гадже на трийсет и осем години. Нов свят за всички тях. Но този път поне улицата бе двупосочна.

Докато Шантал бе в Хонконг на гости на дъщеря си, Жан-Филип, Валери и децата им заминаха за семейната къща в Мейн. Валери и брат ѝ я бяха наследили от родителите си, когато майка им почина две години след баща им. Бяха прекарвали всички лета през детството си тук. А сега планираха почивките си всяко лято така, че двете деца на брат ѝ и нейните три да са заедно през ваканциите. Оставаха цял месец и ваканциите винаги връщаха Валери и брат ѝ към щастливите спомени от детските им години. Къщата бе много важна за тях и двамата бяха доволни, че съпрузите им също я харесват и са съгласни да прекарват отпуските си всички заедно.

Братът на Валери беше пет години по-голям, банкиер, а съпругата му бе педиатър в Бостън. Двете с Валери се разбираха чудесно. Децата им бяха малко по-големи от нейните, но не достатъчно, за да не се сприятелят. Жан-Луи, Изабела и Деймиън обичаха братовчедите си.

Тази година Валери се надяваше да намери мир и спокойствие тук, както ставаше винаги. Напоследък между нея и Жан-Филип имаше такова напрежение, че тя копнееше за нощите със светулки, щурци и падащи звезди, за малката лодка. Беше идилично място, където обикновено забравяха за грижите си. Но тази година Валери се чувстваше така, сякаш проблемите им бяха за качени за тях. След като пристигнаха в Мейн, напрежението между нея и Жан-Филип остана същото като в Париж.

— Какво става с вас двамата? — най-после я попита снаха ѝ Кейт.

Валери ѝ разказа цялата сага за заминаването за Пекин.

— Олеле! Кофти работа — каза Кейт със съчувствие. — Твоята кариера или неговата. Не бих искала да имам подобен проблем. Ние преминахме през нещо такова по време на стаж ми, но брат ти реши проблема. Намери си работа в банка в Чикаго и изтърпяхме стаж ми, а после се върнахме в Бостън. Но при вас звучи много по-сложно.

— Да, а и аз не съм лекар — каза Валери тъжно. — Работата ми означава много за мен и се трудих усърдно, за да се добера до поста си, след една-две години трябва да стана главен редактор. Заминаването за Пекин е страхотен напредък в кариерата на Жан-Филип, а и аз никога няма да изкарвам парите, които той може да спечели в Китай. Ако парите са решаващият фактор, аз губя. Но не съм готова да се откажа от кариерата си и да се преместя в Пекин. Ако замина с него, с кариерата ми ще е свършено, когато се приберем в Париж.

— И аз не бих искала да се преместя в Китай — честно призна Кейт. — Имах възможност да преподавам в Шотландия за година, но отказах. Климатът е прекалено потискащ. А да живееш в Пекин с три малки деца ще е доста трудно. Сигурна съм, че някои хора се справят, но не бих искала да съм от тях.

Думите ѝ затвърдиха отношението на Валери към заминаването. Тя успя да избяга от разговора със съпруга си през първите две седмици, но не можеха да отлагат повече. Жан-Филип непрестанно получаваше имейли от фирмата и можеше скоро да оттеглят офертата. А той не искаше това да се случи и да изгуби шансовете си.

Двамата с Валери седяха на дока докато децата спяха следобед. Брат ѝ бе отишъл на риба, а снаха ѝ — в близкото градче, за да напазува. Това бе най-ужасната им почивка досега.

— Не желая да те притискам, Валери, но трябва да вземем решение.

— Знам — унило отговори тя. — Просто отлагах. Не знаех какво да ти кажа. Не искам да те загубя, нито брака ни, но просто не мога да отида в Пекин. Децата са прекалено малки, а с кариерата ми ще е свършено, когато се върнем. Ако веднъж изпусна реда си във „Вог“, просто оттам насетне ще ме подминават. Винаги става така. Знам, че има и други списания, но тук работих много усърдно. Това е мечтата ми още от ученическите години.

Той кимна мрачно. Очакваше тези думи.

— И аз размишлявах много по въпроса. Мисля, че ще е лошо за семейството ни, ако се откажа от тази работа. Ще я приема и ще се разбера с тях да ме изпращат в Париж на всеки два месеца, за да се виждам с теб и децата. Не можем да живеем така винаги, но ще опитаме за година.

Това щеше да осигури на Валери още една година във „Вог“, докато той се възползваше от възможността да направи чудесни инвестиции в Пекин. Беше най-доброто и за двамата им. Или най-лошото. Но той искаше да опита и тя бе съгласна. Това бе единственото решение.

— Мразиш ли ме задето няма да дойда с теб? — сериозно попита тя, а той поклати глава и я прегърна.

— Обичам те, Валери. Не те мразя. Искане ми се да можем да измисля по-добро решение.

Но това бе единственото. А и липсата на семейството му в Пекин щеше да му даде повече време за работа. Нямахше какво да го разсейва, а и нямаше да се тревожи, че семейството му бе в непозната страна, към която надали щеше да се приспособи. Сега му предстоеше да се разбере с шефовете на фирмата. Вечерта им изпрати имейл и, за негово облекчение, те одобриха идеята му още на следващия ден. Жан-Филип се усмихваше доволен, когато съобщи новината на Валери.

— Съгласиха се. Това поне е нещо.

Не беше повод за празнуване, но все пак бе разумен компромис, който облекчи напрежението.

— Кога заминаваш? — нервно попита Валери.

Тъжно бе да мисли, че съпругът ѝ ще живее в Китай, а тя и децата — в Париж, и не можеше да не се замисли за брака им. Но пък беше само за година, а после отново щяха да обсъдят въпроса.

— През септември. Трябва да свърша доста подготвителна работа, преди да замина.

А и трябваше да уреди напускането си от сегашната служба. Искане да им даде четири седмици, в които да му намерят заместник. Щеше да говори с тях веднага след завръщането си в Париж.

Тръгнаха си от Мейн по-рано от обикновено, за да може Жан-Филип да свърши всичко, а зет му и снаха му му пожелаха късмет в Китай.

Според плановете му, щеше да се прибира у дома за Деня на благодарността, на който Валери държеше много, макар да не се празнуваше във Франция, после по Коледа, през февруари, април, юни и август. Стига, разбира се, да нямаше нещо важно, което да наложи присъствието му в Пекин. Валери и децата щяха да очакват посещенията му с нетърпение.

Жан-Филип сподели решението си с Шантал, когато обядваха заедно след завръщането ѝ от Ел Ей. Тя го предупреди, че липсата му за цяла година може да се отрази ужасно на брака му.

— Ако това стане, Валери твърди, че ще напусне работата си и ще дойде при мен.

— Казва го сега, но ако по-късно се откаже?

Шантал се тревожеше за приятеля си. Нямахше да му е лесно.

— Тогава ще зависи от мен да напусна работата и да се прибера у дома.

Животът им бе невероятно лесен в продължение на седем години, но сега изглеждаше твърде сложен. Шантал мразеше мисълта, че им се случва подобно нещо. И бе невъзможно да се предвиди как щеше да им се отрази.

— А при теб какво ново? — попита той. — Как мина почивката в Калифорния? Връзката ти с Ксавие оцеля ли? — усмихна се той.

— Да, оцеля. Заминах сама за Хонконг, за да се видя с Шарлът. Но Ксавие дойде в Ел Ей с мен. Пол и приятелката му ще имат бебе. И не възнамеряват да се женят. А аз ще ставам баба — намръщи се тя. — Точно от каквото се нуждая — внук, когато имам гадже тийнейджър.

— А какво мисли Ксавие? — попита Жан-Филип.

— Май не му пука — отговори тя, все още изненадана от реакцията на Ксавие.

— Мисля, че е свестен човек.

— Такъв е.

Жан-Филип веднага забеляза колко щастлива изглежда Шантал.

— Все още се тревожа, че ще ме зареже заради някоя по-млада, но засега е с мен. А ти ще трябва да ми се обаждаш по скайп, когато отидеш в Китай!

— Обещавам — усмихна се той.

— Кога заминаваш? — тъжно попита тя.

— След около три седмици. Предстои ми страшно много работа дотогава.

Шантал мисли за него цял следобед. Чудеше се дали завръщанията му в Париж на всеки два месеца щяха да свършат работа. Но както с всичко друго в живота, само времето щеше да покаже.

Бенедета прекара по-голямата част от лятото в реконструиране на бизнеса и отделяне на интересите на Грегорио от нейните. Беше сложен процес и тя прекарваше часове всеки ден с адвокатите, но в началото на септември бе постигнала сериозен напредък. Адвокатите на Грегорио работеха с нея, а той бе шокиран от жестокостта ѝ. Бенедета се интересуваеше само от спасяването на бизнеса и не желаше да има нищо общо с него отсега нататък. Общуваеше с него само чрез адвокатите и създаваше компания, която можеше да ръководи съвсем сама. Премахна някои отдели, ограничи персонала и сложи край на използването на платовете от неговото семейство. Това бе тежък удар за тях и братята му също се настроиха против него. Най-големият му брат се срещна с нея, за да я разубеди, но тя беше безмилостна. Искаше да прекрати всички връзки между двете семейни империи. Отказваше да има каквито и да било взаимоотношения с бившия си съпруг.

— Не можеш да му причиниш това, Бенедета. Нито на нас — умолително каза брат му. — Грегорио допусна грешка. Знаеш го какъв е. Още си е дете.

Тя отговори с каменно лице.

— Повече от дете. Изостави ме съвсем сама с бизнеса, с всички отговорности и решения, а той остана с онова момиче и бебетата. Каза ми, че иска да си тръгне, след като го чаках търпеливо и се извинявах заради него. Сега аз искам да напусне и бизнеса. Съжалявам, това касае и теб и братята ти, но Грегорио трябваше да помисли, преди да реши. Нарани всички ни, направи ме на глупачка и сега получи онова, което искаше — момичето и детето им. Намерете му работа във вашите фабрики, аз няма да работя повече с него, нито с вас — каза тя, като се изправи. — Връзката между двете ни семейства е прекъсната и можеш да благодариш на брат си за това.

Семейството на Грегорио беше бясно заради глупостите му. Разделянето на двете империи и прекратяването на поръчките вече им струваше милиони, да не говорим за обезщетението при развода. Не се нуждаеше от парите, но искаше да накаже Грегорио за онова, което ѝ бе причинил. Не само този път, а и за всички преди. Беше я унизявал публично неведнъж и това щеше да му струва доста.

— Не е нужно да се развеждаш с него — продължи брат му. — Можеш да останеш омъжена и да си живееш живота.

— Защо да оставам омъжена за човек като него? Това не са старите дни, когато мъжете живеели с любовниците си, а жените им понасяли всичко. Той живее с нея, имат дете и би трябвало да ѝ окаже честта да се ожени за нея. Аз вече не съм му съпруга и не искам да имам нищо общо с него.

Брат му си тръгна огорчен, а Бенедета се гордееше с всичко, което бе свършила. И всички, които я подкрепяха, бяха съгласни с нея. Грегорио си го заслужаваше.

Дарам ѝ се обади на няколко пъти през август. Беше зает с работата си в Делхи. А в началото на септември ѝ звънна и я покани на интересно събитие в Лондон. Стори ѝ се чудесно, но просто не можеше да замине. Все още ѝ предстоеше куп работа по развода и реконструкциите, а и трябваше да се подготви за Седмицата на модата, където участваше с новите модели. Не можеше да остави Милано и за минута.

— Ужасно съжалявам — извини се тя. — Прекарах цялото лято в промяна на бизнеса.

— Разбирам. Просто искам да ми обещаеш, че когато нещата се уталожат, ще вечеряш с мен.

— Изчакай да мине Седмицата на модата. После ще имам време. Обещавам.

— Ще се върна в Европа през октомври и ще ти се обадя.

— Идеално.

Тя почти не бе имала време да мисли за него откакто се захвана с развода и преустройството на бизнеса. При това още не бе приключила, а и модното ревю се задаваше. Щеше ли да издържи...

Грегорио се обади на Жан-Филип в Париж няколко дни по-късно. Не бяха се чували от юни. Той сподели с приятеля си, че последните няколко месеца са били най-ужасните в живота му.

— Бенедета се развежда с мен — изхленчи той, изпълнен със самосъжаление.

— Да, чух за това.

Жан-Филип се опита да не изказва мнение, макар да бе изцяло на страната на Бенедета. Съчувстваше ѝ за всичко, което бе преживяла.

— Изрита ме от бизнеса. Опитвам се да се боря, но адвокатите ми казват, че няма начин да я спрем. Братята ми са готови да ме убият. През последните три месеца бях в болницата с Аня и бебето и не съм се виждал с никого. Заминаваме за Рим следващата седмица. Искаш ли да обядваме заедно преди това?

Грегорио му се стори много самотен. Беше изолиран от дълго време, макар вината да си беше само негова. Жан-Филип прие обаждането му само от учтивост, но решително не одобряваше всичко, което той направи.

— Искат ми се да можех, но следващата седмица се местя в Пекин. И аз изкарах три откачени месеца след „Бялата нощ“.

Грегорио се изненада.

— Валери идва ли с теб? Взимате ли и децата?

— Не, всички те остават тук. Аз ще си идвам на всеки два месеца в продължение на година и ще видим как ще тръгне.

— Звучи трудно — сериозно каза Грегорио.

— Сигурен съм, че ще е тежко — отвърна Жан-Филип.

— Имам момиченце, нали знаеш — гордо каза Грегорио. — Едва не я изгубихме. Много е мъничка, но ще се оправи.

Поне така се надяваше, но можеше да минат години докато се уверят със сигурност, че всичко ще е наред.

— Загубихме другото бебе.

Грегорио беше тъжен, нямаше го предишният безгрижен бохем.

— Знам. Съжалявам — каза Жан-Филип със съчувствие, но трябваше да се върне към работата си, а Грегорио очевидно бе свободен и искаше да си побъбрят.

— Прати ми имейла си. Бих искал да поддържаме връзка — каза Грегорио, сякаш Жан-Филип бе последният му приятел. — Звънни ми, когато се върнеш в Европа. Ще се радваме да те видим.

Само дето тези „ние“, за които говореше, включваха Аня, а Жан-Филип не възнамеряваше да се вижда с нея. Беше лоялен към бившата съпруга на Грегорио, а не към приятелката му.

Затвориха след няколко минути и Жан-Филип си помисли какъв загубеняк и долно копеле беше Грегорио. Не обвиняваше Бенедета за онова, което правеше. Никой не я обвиняваше.

Следващата седмица Аня и Грегорио напуснаха болницата с бебето, точно три месеца след раждането. Докато се разхождаха под

септемврийското слънце, Грегорио си помисли за сина си, който също трябваше да се прибере с тях у дома, и сърцето му се сви. Облечена в бяла рокличка, розов пуловер и плетена шапчица, Клаудия изглеждаше великолепно. Върнаха се в „Жорж V“ заедно с медицинската сестра. Бяха наели допълнителен апартамент за нея и бебето и планираха да останат там няколко дни, преди да се върнат в Рим.

Аня звънна на три-четири от приятелките си манекенки следобед и ги попита дали искат да дойдат на гости в хотела, но всички отиваха на купон в „Ле Барон“, любимата дискотека на рускинята. Тя се разочарова, че приятелките ѝ бяха заети, изглеждаше тъжна и мрачна. Поръчаха си румсървис и Грегорио пусна телевизора. Не беше си представяла по този начин първата им свободна вечер. Най-после бяха свободни, а Грегорио дори не искаше да излязат на вечеря. Предпочиташе да си останат в хотела с бебето. Той заспа пред телевизора, а Аня застана до прозореца, загледа се навън и се почувства като в затвор. Копнееше да се върне към работата си и да се забавлява.

Приятелките ѝ не дойдоха да я видят, а приятелите на Грегорио тук не отговориха на обажданията му. Три дни по-късно потеглиха за Рим. Той възнамеряваше да се обади на приятелите си в Милано и да им отиде на гости. Липсваха му старият живот, работата му, домът му, градът му, дори братята му. Скоро откри, че и в Рим и Милано никой не отговаря на обажданията му. След онова, което бе причинил на Бенедета, не искаха да се виждат с него. Паникьосан, той отлетя за Милано, за да се срещне с братята си и да ги помоли за работа. Те се съгласиха неохотно, макар още да му бяха ядосани, а най-малкият му брат въобще не искаше да му проговори. Но работата поне му даваше оправдание да се върне в Милано. Нае красив апартамент и събщи новината на Аня, когато се прибра в Рим.

Хареса ѝ перспективата да се разходи по подиума в Милано по време на Седмицата на модата, не беше работила от месеци и копнееше да го направи. Два дни след пристигането им там обаче агентът ѝ звънна и ѝ събщи, че никой дизайнер не би я наел за ревю. Вместо това ѝ бе осигурил работа за три ревюта в Париж. Аня се зарадва и го сподели с Грегорио, а той я изгледа шокиран.

— Заминаваш да работиш в Париж? Ами аз и бебето?

Грегорио въобще не можеше да допусне, че тя ще иска да замине толкова скоро.

— Няма да ме има само една-две седмици — небрежно отговори тя.

Аня бе толкова щастлива, че се връща на работа и ще види приятелките си, че почти затанцува из стаята. Раждането бе променило и двамата. Грегорио искаше само да си е у дома и да прекарва времето с нея и бебето. Но Аня беше млада и, след като дъщеря ѝ вече бе в безопасност, копнееше да излезе и да заживее отново. А за нея това означаваше да е манекенка в Париж или където и да било другаде. Тя се разбра с агента си да започне да ѝ търси ангажименти. Колкото се може повече и където и да било по света.

Дните преди Седмицата на модата в Милано бяха болезнени за Грегорио. Братята му още му бяха ядосани, а приятелите му отказваха да се видят с него. Непрестанно чуваше за успехите на Бенедета с новата ѝ модна колекция, а Аня вечно хленчеше заедно не излизаха. Наложиха се да ѝ обясни, че не могат да отидат никъде, освен ако не искат да се представят като пълни глупаци. А и бездруго никой не ги канеше, което той ѝ спести. Аня обичаше бебето, но не беше готова да се откаже от бурния живот, и изпита истинско облекчение, когато най-после потегли към Париж. Беше прекалено млада, за да си седи всяка вечер у дома заедно с него.

Малко след завръщането на Грегорио в Милано братята му го накараха да говори с Бенедета и да я помоли да възобнови договорите с фабриките им. Но тя не приемаше обажданията му, общуваше с него чрез адвокатите и то само по повод развода и прекратяването на партньорството им. Бизнесът им се срива, защото сега тя купуваше всички платове от конкуренцията в Париж. Първата задача, която му възложиха, след като му позволиха да работи с тях, бе да промени решението на бившата си съпруга и да я убеди отново да си сътрудничат.

— Не мога — нещастно призна Грегорио на братята си. — Не разбирате. Тя не иска да има нищо общо с никой от нас.

Семейството изгуби половината от продажбите си, когато Бенедета прекрати договорите с тях, но въпреки гнева на братята му Грегорио бе щастлив да се върне, да работи с тях и да живее в Милано, макар и без приятели. Имаше и Аня и бебето и прекарваше часове

наред с дъщеричката си в ръце. Раждането ѝ компенсираше всички загуби.

Докато беше в Париж Аня ужасно му липсваше. Обаждаше му се всеки ден, но той бе шокиран, когато видя по вестниците нейни снимки в барове и на купони. Наваксваше си успешно за изгубеното време след прекараните месеци в болницата. Имаше нужда от развлечения. Намираше Милано за потискащ град, тъй като не можеше да работи, а Грегорио за отегчителен, защото го интересуваха само грижите за бебето. Париж бе много по-вълнуващ и тя се върна към предишния си живот.

Една вечер двамата с Грегорио се скараха ожесточено по телефона. Той бе видял снимките ѝ във вестниците и интернет тази сутрин, след като тя бе вилняла на купон предишната нощ. Изглеждаше много красива и си личеше, че се забавлява страхотно. Беше в оскъден тоалет, заобиколена с мъже, докато танцуваше в „Ле Барон“. Грегорио предположи, че е била и доста пиана.

Той се влюби в нея в болницата, в нейната чувствителност и преданост към бебетата. Но сега манекенката, с която се бе запознал миналата година, изскочи на бял свят. Грегорио се бе превърнал в баща, но Аня си остана просто красиво младо момиче, което искаше да се забавлява. Той напусна жена си заради нея и изгуби бизнеса си, но момичето, в което се влюби, го нямаше. Сега тя бе отново супермоделът Аня. Нямаше и следа от майчинските ѝ чувства. Трагедията и любовта му към нея въобще не бяха я променили.

В деня след скандала с Грегорио по телефона Бенедета показва новите си модни идеи. Вълнуващи цветове, дързък дизайн и великолепни платове. Беше създала съвсем нова колекция, за да отбележи промяната в компанията, която напълно бе реорганизирала. Нямаше представа каква щеше да е реакцията на публиката, нито дали щеше да получи добри отзиви от критиката. Преди ревюто както винаги бе зад кулисите. Обикновено и Грегорио беше там, за да я подкрепя. За първи път обаче бе сама. Струваше ѝ се странно да е без него, но си повтаряше упорито, че може да се справи. Беше поела огромен риск с компанията.

Телефонът ѝ звънна докато оглеждаше манекенките за последно. Шивачките още пришиваха копчета и скъсяваха подгъви. Няколко от манекенките имаха безопасни игли по роклите си. Тя вдигна телефона и продължи да проверява прическите, грима и обувките. Беше и с нов дизайнер на обувки, тъй като старият беше братовчед на Грегорио.

— Да? — разсеяно каза тя.

Беше Дарам, за да ѝ пожелае късмет.

— Ревюто ще мине прекрасно, Бенедета — топло каза той. — Сигурен съм в това.

Обаждаше ѝ се от Делхи. Беше изчакал да ѝ звънна в последната минута, за да я окуражи преди старта. Знаеше, че тя няма да има време за разговори.

— Искам да дойда на следващото ти ревю — бързо каза той.

— Непременно. Благодаря ти — отвърна тя, искрено зарадвана на обаждането му. — Ще ти звънна по-късно.

Музиката засвири, лампите светнаха и манекенките тръгнаха по подиума. Бенедета стоеше зад кулисите, затаила дъх. Момичетата излизаха едно след друго в ритъма на пулсиращата музика и демонстрираха красивите ѝ тоалети. Двайсет и пет минути по-късно ревюто приключи. Беше показала петдесет и пет тоалета и аплодисментите бяха оглушителни. Заслужаваше ги, съвсем сама се бе погрижила за всяка подробност.

Последва кратка пауза, после един от сценичните управители ѝ направи знак да излезе на подиума. Не харесваше тази част, когато почти изтичваше до края на пътеката, покланяше се бързо и се връщаше зад кулисите. Но знаеше, че този път трябва да изпълни номера безукорно. Публиката я чакаше, а също и купувачи и репортери от цял свят. Беше в черни джинси и пуловер, с балетни пантофки — работните ѝ дрехи в такива моменти, а дългата ѝ тъмна коса се спускаше свободно по гърба.

Цялата зала скочи на крака, когато тя се появи иззад завесата. Бенедета не бе подготвена за това и очите ѝ се изпълниха със сълзи. Тълпата завика и заръкопляска, затропа с крака и закрепця името ѝ. Зашеметяващи аплодисменти, за да отпразнуват колекцията ѝ и да ѝ покажат подкрепата си. Всички присъстващи знаеха какво бе преживяла, колко здраво се беше борила да оцелее и да спаси бизнеса си от тежък удар. Беше измъкнала победата. Беше спечелила. Грегорио

не успя да я унищожи. Тя стигна до края на пътеката, обляна в сълзи, и се усмихна широко. Искаше ѝ се да целуне всеки един и да му благодари. Махна за поздрав, поклони се и изтича обратно зад кулисите. Пълна победа. Перфектната вечер.

Навсякъде из Милано имаше купони тази вечер в чест на Седмицата на модата, но Бенедета се прибра у дома. Искаше да се наслади на момента. Дарам ѝ звънна отново, за да я поздрави. Беше гледал видеото в интернет.

— Тоалетите бяха фантастични, Бенедета! Страшно се гордея с теб!

Тя също се гордееше със себе си. Не позволи на Грегорио да съсипе бизнеса и духа ѝ. Бори се ожесточено с всички сили и победи.

— Нямам търпение да го изгледаш на живо следващия път — каза тя, разхождайки се из всекидневната, за да се освободи от натрупаното през последните няколко седмици напрежение.

— Аз също. Трябва да дойдеш в Индия за вдъхновение. Тук има много красота и определено ще ти хареса.

— Да, наистина бих искала да дойда някой ден.

— Ще дойдеш — зарече се той. — Ще се видим след няколко седмици.

После затвориха, а Бенедета се прибра в спалнята с широка усмивка, просна се на леглото и се вторачи в тавана. Каква прекрасна вечер!

Седмицата на модата в Париж бе по-откачена и от тази в Милано. Винаги беше така. Имаше повече френски дизайнери и всички я очакваха с нетърпение. Валери и главната редакторка седяха на първия ред на всяко ревю, както и редакторите на американския „Вог“, които пристигаха само заради ревютата. Напрежението върху дизайнерите беше огромно, а Валери трябваше да тича от ревю на ревю, за да види всичките. Но не забрави да изпрати цветя на Бенедета и да я поздравя за фантастичното ѝ ревю в Милано. Още се говореше за невероятния му успех.

Както обикновено, Валери почти не се видя с Жан-Филип тази седмица. Излизаше от къщи в осем сутринта и рядко се прибираше преди два след полунощ. Най-неприятното беше, че мъжът ѝ заминаваше в края на седмицата, а тя не разполагаше и с минута за него. Но той я разбираше. Това беше работата ѝ. Нали точно тази лудост и участието ѝ в нея бяха причината да не се премести в Пекин.

Жан-Филип заминаваше в събота и му предстоеше още много работа. Имаше дузина конференции по скайп, планини от папки с проучвания, които трябваше да прочете, преди да пристигне в Пекин. Надяваше се да свърши част от работата в самолета.

Точно преди обяд в петък Валери получи обаждане от „Бомон-Севини“, сериозен инвеститор в компании за дрехи на средни цени със страхотна репутация. Искаха среща с нея преди шефовете на фирмата да отлетят обратно за Съединените щати тази вечер. Тя отмени срещата си с американската редакторка на „Вог“ и успя да прекара един час с изпълнителния директор на фирмата и целия им творчески екип. Предложиха ѝ солидна сума, за да ги консултира редовно, което „Вог“ позволяваше. Обикновено само старшите редактори получаваха подобни оферти, които бяха скъпо платени и прекрасна добавка към заплатите им. Тя се изненада, когато чу предложението. Искаха да работи за тях три дни месечно, да им дава съвети за колекциите, експертното си мнение за силуети, пропорции, цветове, платове и

модни течения. Бяха готови да ѝ платят два пъти по-висока заплата от тази във „Вог“. Офертата им оправда напълно нежеланието ѝ да замине за Пекин. Явно ѝ бе писано да си остане в Париж, центъра на световната мода. Вечерта съобщи новината на Жан-Филип. Той бе впечатлен и много горд с нея.

— Това е фантастично — въодушевено каза той.

Валери му обясни какво искаха и каза, че не представлява никаква трудност за нея.

— Кога започваш? — попита той.

— Другата седмица.

Поредната ѝ мечта се сбъдваше. Побъбриха си още малко, преди да заспят, а на сутринта, когато се събудиха, Валери внезапно се почувства така, сякаш на сърцето ѝ се бе стоварила огромна тежест. Днес Жан-Филип заминаваше за Пекин. Денят най-после бе дошъл, след месеци обсъждане на проблема и мъчително обмисляне на решението. Призля ѝ при мисълта за заминаването му, но бе повече от всякога убедена, че тя трябва да остане в Париж, особено, след като вчера получи такава страхотна оферта.

Имаше сериозни професионални причини да не напусне града и ѝ плащаха добре. Съпругът ѝ не можеше да спори с това.

Цялото семейство обядва у дома. Хлапетата ѝ помогнаха да направи торта и изпяха песничка на Жан-Филип за това колко много го обичаха. Валери ги записа на телефона му, за да може да им се радва, когато поиска. В очите на Жан-Филип имаше сълзи на благодарност. Въпреки претоварената си седмица Валери бе намерила време да упражни песничката с тях.

В четири часа потеглиха към летището заедно с децата. Той предаде багажа си, а те го изпратиха до входа. Жан-Филип прегърна Валери и я целуна продължително.

— Скоро ще се прибера — прошепна ѝ той, а дъщеря му изхленчи.

— Притискаш мама много силно. Не трябва да правиш така.

Родителите ѝ винаги се караха на Жан-Луи, когато притиснеше силно сестра си.

Всички го целунаха и прегърнаха за последен път, преди да изчезне в тълпата. Децата се натъжиха.

— Искам татко да се върне — заплака Изабела.

— Не може, глупачке, ще си изпусне самолета — скара ѝ се Жан-Луи.

Деймиън просто седеше в количката си и тъжно смучеше палеца си. Валери ги отведе в гаража, прибра количката в багажника, настани ги в столчетата им и подкара към къщи. Опита се да ги накара да попеят, но никой не беше в настроение. За пореден път се замисли дали постъпи правилно като отказа да замине с него. Ами ако оставането ѝ в Париж съсипе брака им? Това бе напълно възможно. Но пък ако се откажеше от кариерата си и се преместеше в Пекин, това също можеше да го провали, а и саможертвата бе прекалено голяма за нея.

Жан-Филип ѝ звънна още, преди да излязат от гаража. Тя отби встрани, за да поговори с него, после подаде телефона на всяко от децата. Чакаше в салона на първа класа да ги поканят в самолета.

— Обичам те... съжалявам, че не съм с теб — заплака тя.

— Това е правилното решение за теб — опита се да я успокои той. — Ще се справим — добави той с надеждата, че казва истината.

— Благодаря ти задето прояви разбиране.

— И аз ти благодаря, че ми позволяваш да опитам в Пекин.

И двамата правеха това, което трябваше, но за съжаление не заедно. Но нямаше друго решение на проблема. Жан-Филип се качи в самолета, а Валери се върна с децата в града. Пригответи им вечеря, изкъпа ги и ги сложи в леглата. После се просна на леглото и я заля вълна от тъга. Следващите два месеца щяха да са безкрайни. Беше направила нещо, на което не вярваше, че е способна. Беше пожертвала брака си заради работата. Болезнена мисъл, която я накара да се разплаче.

Единайсет часа по-късно Жан-Филип пристигна в Пекин. Преводачът, когото бяха наели за него, го чакаше, за да го отведе в апартамента му. Беше временно жилище за новопристигналите служители, които се настаняваха там докато се установят някъде за постоянно. Тъй като бе сам, му се видя достатъчно добро. Намираше се на улица „Файненшъл“ в западната част на града, където живееха много чужденци, в модерна сграда, която му напомни за някои от грозните небостъргачи в други градове. Апартаментът беше спретнат и чист, макар и спартански обзаведен, имаше дори скромно количество храна в хладилника. Жан-Филип се почувства сякаш внезапно се бе

върнал в ергенските си дни, в апартамента, който бе споделял с трима други мъже, когато специализира няколко месеца в Нюйоркския университет. Над града тегнеше тежък смог. Заради замърсения въздух и потискащата обстановка той осъзна колко противно щеше да е тук без семейството му или нещо поне малко познато. Беше донесъл снимки на Валери и децата и ги сложи на бюрото веднага, сякаш те щяха да подобрят положението. Но само го накараха да се почувства още по-самотен. Запита се защо бе решил, че идването тук е добра идея. Основната причина за решението му бе, че се надяваше да уреди бъдещето им във финансово отношение. Разбра защо съпругата на предшественика му се бе прибрала у дома и изведнъж се зарадва, че Валери не беше тук. Тя щеше да намрази мястото повече и от него.

Вечерта, след като се настани и разопакова багажа си, звънна в Париж. Беше си приготвил няколко яйца, препечени филийки, чаша портокалов сок и бе решил да си легне рано. Валери го попита как е новото му жилище и той не посмя да ѝ каже истината. Но по тона му долови, че не беше доволен. В края на разговора им Валери разбра, че той се радваше на решението ѝ да остане в Париж.

— Обзавеждането е доста оскъдно — каза той.

Всичко в него бе лошо изработено и почти нефункционално, като в евтин мотел. Леглото беше ужасно неудобно, но той заспа веднага.

Стана в шест на другия ден, прочете новините в интернет и отиде в службата в девет часа. От жилището му го взе шофьор, който мина през гъсто населени райони към нещо, което приличаше на административната част на града. Безброй коли пълзяха из улиците като хлебарки и бълваха отровен дим докато чакаха в задръстванията. В града не откри нищо хубаво, но нямаше търпение да види туристическите забележителности: Забранения град, Китайската стена, теракотените воини и коне. Възнамеряваше да отиде там с влака, когато му остане време, но първо трябваше да се запознае с офиса и хората в него. Годината, която му предстоеше, му изглеждаше като бягане с препятствия и той вече копнееше за първото си завръщане у дома при Валери и децата. Чувстваше се като хлапе на летен лагер, което иска да се прибере вкъщи. Но след 2–3 часа бе напълно погълнат от работата. Предстояха им няколко важни сделки, сливания и придобиване на нови фирми. Работата бе причината за идването му тук и той се впусна в нея въодушевено, за да се разсее от самотата. В осем

вечерта се прибра в грозния апартамент и изяде купичката ориз, оставена от чистачката. Имаше и нещо друго, но му изглеждаше неприятно и не посмя да го опита. Всичко, което докоснеше, видеше и помиришеше, му бе непознато и той се зачуди дали някога щеше да се почувства тук у дома си. Или поне да се примири с положението.

В края на първата седмица вече имаше определен стереотип. Ставаше рано, тренираше и работеше два часа у дома, преди да потегли към офиса. В събота нае екскурзовод, който да го заведе до Забранения град. Пътуването дотам наистина си струваше. Беше фантастично и той разказа впечатленията си на Валери вечерта. Тя нямаше много време за разговор, защото Жан-Луи и Деймиън бяха пипнали някакъв стомашен вирус, а гувернантката не идваше през уикенда. Животът и на двамата се бе усложнил страхотно заради раздялата им. Жан-Филип съжаляваше, че не бе в Париж да помогне на жена си. Сбогуваха се набързо, а той отнесе купчина папки в леглото и заспа докато ги четеше. Реши да звъдне сутринта на Шантал по скайп.

— Е, как е? — попита тя, когато видя образа му на екрана.

Жан-Филип беше с пуловер и джинси и изглеждаше същия, какъвто си беше в Париж.

— Интересно — отговори той, не искаше да се оплаква.

Шантал обаче веднага усети колко самотен се чувстваше.

— Интересно добре или интересно, което би пратил по дяволите?

— И двете — засмя се той. — Най-вече непознато. И е странно да си на място, където не знаеш езика. Тук никой не говори английски или френски. Ако не бяха ми наели преводач, щях да съм загубен. Пекин не е добро място, а децата и Валери страшно ми липсват.

— Сигурна съм, че и ти им липсваш. И двамата ще запомните тази година, вероятно не с добро.

— Как върви любовта ти? Поразвесели ме и ми разкажи какво става в живота ти.

— Нищо особено. Най-последно довършвам сценария и тъкмо подписах договор за нов. Но още не съм го започнала. Забавлявам се чудесно с Ксавие. Миналия уикенд ходихме на лов за антики и по музеите. Прекарваме си добре заедно — каза тя усмихната и изглеждаше щастлива.

— Все още ли си луда по него?

— Повече и от преди. Той е страхотен човек. Обичам и брат му и снаха му. Вечеряхме с тях преди няколко дни. Наистина се наслаждаваме един на друг.

Жан-Филип се радваше за нея. Шантал заслужаваше щастие след толкова години самота. А и беше по-въодушевена от живота откакто се запозна с Ксавие.

Побъбриха си още малко, после Шантал каза, че има среща с продуцента на новия проект. Сбогуваха се и Жан-Филип отново остана сам. Дните в службата му бяха запълнени, но нощите — дълги и самотни. Веднага щом се прибереше в апартамента, осъзнаваше колко му липсва Валери. Вече бе напълно убеден, че идеята му за идването в Пекин бе ужасна. Сега просто трябваше да изчакат една година. Надяваше се поне да изкара достатъчно пари, за да компенсира идиотското си решение. Това би било единственото оправдание за самотата и тъгата, които понасяше. Годината в Китай едва бе започнала и той се молеше времето да мине бързо, парите да си струват и бракът му да оцелее.

Шантал и Ксавие попаднаха в удобна рутина след завръщането си от Ел Ей. Той прекарваше повечето нощи в апартамента ѝ, но се прибираще у дома, ако на нея ѝ се налагаше да работи. Посещаваха музеи, кина и изложби, вечеряха с приятели. Тя го запозна с някои от своите най-близки приятели. Понякога Шантал имаше чувството, че е старицата в групата, но пък Ксавие имаше познати от всички възрасти, с разнообразни професии. През октомври децата ѝ вече бяха свикнали с присъствието му до майка им. Тя замина с него за Германия за среща с клиент, а после отидоха до Берлин, за да вечерят с Ерик, който се зарадва да види майка си и да се запознае с Ксавие. Животът им бавно се сливаше и това им се струваше съвсем нормално.

Ксавие се интересуваше от модерно изкуство и Ерик искрено го хареса. Шантал се изненада от познанията му по концептуално изкуство, което впечатли и сина ѝ. От време на време тя все още се притесняваше, че Ксавие може да се увлече по по-млада жена. Повтаряше си, че връзката им е прекалено хубава, за да издържи дълго. Опитваше се да си напомня, че не бива да се привързва твърде много. Излизаха вече от четири месеца, а им се струваше, че са заедно от години. Една неделя Ксавие се присъедини към разговора ѝ с Жан-Филип, който реши, че са идеалната двойка. Дори им завиждаше, когато ги виждаше заедно, и призна на Шантал, че децата и Валери ужасно му липсват. Тя спомена, че не беше виждала Шантал след отпътуването му и обеща да я покани на обяд.

— Прекалено заета е. Има страшно много работа и нов клиент, който отнема цялото ѝ време. А и е съвсем сама с децата през уикенда — оправда жена си Жан-Филип.

— Е, това ще я научи да не ти позволява да се местиш в Китай без нея — пошегува се Шантал.

Тя все още мислеше, че допускаха страхотна грешка с едногодишната си раздяла, която бе прекалено трудна и за двамата им. Но не го сподели с Жан-Филип. Той си имаше достатъчно тревоги и

без мрачните ѝ предчувствия. Шантал определено се притесняваше за приятелите си, а и Жан-Филип беше нещастен. Възможностите в Пекин бяха страхотни, но условията и качеството на живот — кошмарни. Той все още нямаше приятели там, нито какъвто и да е светски живот извън работата. Всеки път, когато се видеха в скайп, Шантал имаше чувството, че го посещава в затвора.

— Горкият човек, изглежда толкова нещастен — отбеляза Ксавие един ден след разговора им. — Защо замина без семейството си?

— Жена му не искаше да се откаже от работата си.

Съвременна дилема, която, както и двамата знаеха, невинаги имаше щастлив край.

— Тя работи много за поста си във „Вог“, а и очаква да я направят главен редактор. Жан-Филип искаше да заминат за Пекин за три или пет години. Сега се опитва да издържи една година, макар да не знам дали това е ясно на работодателите му. Надявам се бракът им да оцелее.

Той кимна и си помисли, че и двамата със сигурност бяха нещастни. Но все повече жени имаха добра кариера и не бяха готови да я жертват заради съпрузите си. А пък съпрузите не желаеха да се отказват от собствените си кариери. Прекалено често това се превръщаше в битка, а връзката — в жертвено агне, което и двамата слагаха на олтара.

— Не ми се иска да съм на негово място — каза Ксавие.

Твърде възможно бе бракът им да не оцелее заради направения избор.

По-късно през деня двамата отидоха в „Бон Марше“ и напазаруваха любимите си неща. Обичаха да готвят заедно, макар Ксавие да твърдеше, че е по-добър готвач от нея. Тя го оставяше да мисли, че това е вярно. Приспособяваха се чудесно един към друг и си оставяха достатъчно място за дишане. Шантал и за миг не се чувстваше като натрапница, нито пък той. И двамата зачитаха правото на другия на свобода.

Често се разхождаха из Булонския лес, понякога пътуваха в провинцията, за да обядват в някоя малка селска странноприемница. Връщаха се щастливи и отпочинали, приготвяха си вечеря и се сгушваха в леглото да гледат телевизия. Връзката им вървеше отлично. Шантал не знаеше колко дълго щеше да продължи тази идилия, като се

имаше предвид разликата във възрастта им, но засега всичко бе прекрасно.

В средата на октомври, след командировка в Рим, Дарам замина за Милано, за да се види с Бенедета. Тя все още се наслаждаваше на успеха на новата си колекция и беше истински щастлива. Получаваше безброй поръчки и всичко, което бе направила за бизнеса, за да се справи с него сама, ѝ се отплащаше. Бенедета се превърна в любимката на модната преса, а продажбите ѝ бяха по-добри, отколкото по времето, когато двамата с Грегорио ръководеха компанията. Тя пое страхотен риск, когато го изключи от фирмата, но си струваше. Братята му беснееха и го обвиняваха за това, че срива семейния им бизнес. Бенедета обаче не съжаляваше за нищо. Годишите безмълвни унижения внезапно я докараха до ярост, но вместо да води война със съпруга си, тя избра по-интелигентния вариант. Това бе нейното отмъщение, а Грегорио се превърна в посмешище.

Бенедета не искаше да си губи времето и да разказва за него на Дарам. Той бе пристигнал да се види с нея, след като бе чакал три месеца, откакто пътува до Сардиния през юли. Отседна в „Четири сезона“ и я заведе на вечеря в ресторант „Савини“. В слънчевия съботен следобед отидоха на разходка с колата из провинцията, а в края на деня се прибраха в елегантния ѝ апартамент. Тя бе направила доста промени в него и Дарам остана възхитен от картините, които беше събрала.

— Е, кога ще ми погостуваш в Индия? — попита той с топла усмивка. — Ще е чудесно вдъхновение за теб. Ще се влюбиш в Джайпур, Джодпур, Удайпур и, разбира се, Тадж Махал. В Индия има много красиви места, които трябва да посетиш. Аз ще ти бъда личният екскурзовод.

Бенедета се усмихна и му подаде чаша вино.

— Светлините и цветовете в Индия са невероятни — продължи той. — В Шринагар има хотел, който е най-романтичното място на света, а градините „Шалимар“ на езерото Дал са забравими.

Тъмните му очи бяха топли и нежни. Дарам ѝ предлагаше своя свят на сребърен поднос.

— Дори бижутата могат да вдъхновят работата ти. Можем да посетим Палата на бижутата в Джайпур.

Бенедета бе чувала за тях от дизайнери, които продаваха великолепните си бижута из цяла Европа.

— Звучи адски съблазнително — усмихна му се тя, като се настани в креслото.

Беше изпитала истинско удоволствие от времето им в Сардиния през юли и оттогава често мислеше за Дарам, но беше прекалено заета с развода и реорганизирането на бизнеса. Не се чувстваше готова да го види тогава, тъй като знаеше, че интересът му към нея не беше само приятелски.

— Бих искал да прекарам повече време с теб — простичко каза той. — Ако ми позволиш.

— Да, сега това би ми харесало — откровено отговори тя.

Искаше да е честна с него. Съпругът ѝ я изостави заради друга жена и сега имаше дъщеря от нея, а тя се нуждаеше от време да забрави за двайсетгодишния си брак. Животът ѝ бе свързан с този на Грегорио в продължение на много години и тя се нуждаеше от време, за да започне отначало.

— Разводът е в ход. В Италия този процес отнема доста време, но поне е ясно накъде води. Не искам да съм смотанячка като Грегорио.

Бенедета вече осъзнаваше каква грешка бе допускала, когато се правеше, че не забелязва изневерите на мъжа си, но той винаги се беше връщал при нея, уверявайки я, че другата жена не означава нищо за него.

— Той ще се ожени ли за момичето? — предпазливо попита Дарам.

Не искаше да я разстройва, но изпитваше любопитство към плановете на мъжа ѝ и как те можеха да се отразят на нея.

— Нямам представа. Звучи абсурдно, но той не очакваше да се разведе с него. Мислеше, че ще останем женени, ще запазим общия си бизнес, а той ще си живее с нея и детето. И след като ми заяви, че ме напуска, не виждах смисъл да оставаме женени. Не можем да ръководим компанията заедно. Сега той е свободен да прави каквото пожелае.

— Не бих искал манекенка за съпруга — отбеляза Дарам, а Бенедета сви рамене и се засмя.

— Може и той да не иска. Негова работа. Както и да е, и двамата сме свободни да правим каквото искаме.

— Наистина ли го вярваш, Бенедета? — попита Дарам. — Не е лесно да се разделиш с човек, за когото си бил женен толкова дълго време.

Не искаше да я пита дали още бе влюбена в Грегорио, но се надяваше да не е.

— Не, не е лесно.

— И аз преживях тежко развода с жена ми. Вие поне нямате деца — едно усложнение по-малко.

— Да, но имахме общ бизнес. Семействата ни работят заедно от поколения.

— Грегорио сигурно е преживял страхотен шок, когато си го изгонила.

— Да. И той, и братята му — усмихна се тя. — Странно как животът ти може да се промени за миг. Когато отидохме на „Бялата нощ“ през юни, мислех, че ще сме заедно завинаги. А сега животът ми е напълно различен.

— Понякога това е хубаво. Промените носят чудесни дарове — отбеляза той и я погледна напрегнат. — В онази нощ почувствах страхотна близост с теб и знам, че преживя тежки месеци — откровено каза той.

Този мъж наистина държеше да са заедно.

— Но как можем да сме заедно? Ти живееш в Делхи, а аз тук. И двамата притежаваме компании, които искат много работа. Аз не бих могла да живея далеч от Милано. Работата ми е тук.

Искаше да е честна с него от самото начало. Не възнамеряваше да зарече всичко и да се премести в Индия.

— Наясно съм с това и мислих много по въпроса. Няма причина да не можем да пътуваме напред-назад, за да се видим, ако искаме да сме заедно. Хората непрестанно го правят. За мен е лесно, мога да работя почти навсякъде. Прекарвам доста време в Лондон, Париж, Рим, Ню Йорк.

Бенедета знаеше от имейлите му през последните четири месеца, че той много пътува. Пишеше ѝ или от самолета, или от хотелска стая

някъде по света.

— Искаш ли да опитаме? — попита той.

Беше свестен човек и привлекателен мъж.

— Да, стига да разбираш, че ми се налага да живея тук. Компанията ми е в Милано и всички тук разчитат на мен.

Тя можеше да продаде компанията и да се пенсионира или да я остави на Грегорио и семейството му. Или в краен случай да я ръководи заедно с бившия си съпруг. Но бе предпочела да се оправя сама. Не искаше да изгуби това сега, нито да го даде на някой друг. Дарам очевидно не очакваше подобно нещо от нея.

— Мисля, че сме модерни хора — разумно отбеляза той. — Не си домакиня, затворена въщи. Аз не съм бакалин в Делхи. И двамата разполагаме с възможности, които хората с по-малко въображение не получават — усмихна се той, като остави чашата с вино и се настани до нея. — Вярвам, че ни е било писано да се запознаем на „Бялата нощ“. Случи ти се нещо тъжно и тежко и мисля, че съдбата или боговете, или каквато и да е друга сила, ме изпратиха да съм с теб.

Бенедета също бе мислила за това неведнъж. Случайната им среща изглеждаше необяснима, а оттогава той ѝ се обаждаше редовно, без да се натрапва. Ако му беше казала, че ще остане с Грегорио, Дарам щеше да приеме новината с тъга, но достойно. Беше чакал достатъчно дълго.

— Мисля, че забравяме нещо важно — каза той, като я погледна сериозно.

— Какво? — изненада се Бенедета.

— Какво изпитваме един към друг — нежно отговори той. — Не можеш да създадеш закони за всичко. Сърцето не търпи нареждания и съвети. Прави каквото си иска.

След тези думи той се наведе да я целуне, отначало нежно, а после страстно. Прегърнаха се и тя отговори на целувката му. Мина доста време, преди да се разделят един от друг.

— Трябва просто да се отпуснем и да видим какво ще стане — каза той. — Може да намразиш Индия или да не харесаш децата ми, а те са изключително важни за мен.

Беше нейният ред да опознае живота му и хората в неговия свят. Той я целуна отново и тя забрави всичко казано досега. Седяха и

говориха дълго, после вечеряха в ресторант и Дарам отново я покани в Индия.

— През ноември ще съм доста заета с новите дизайни, а през януари и февруари ще се готвя за ревютата. Какво ще кажеш за началото на декември? Тогава мога да се измъкна от работата — каза тя, като го погледна срамежливо.

Предстоеше ѝ да открие ново място, цял нов свят и нов мъж. Всичко това малко я плашеше, но бе вълнуващо. Дарам я увери, че ще е в пълна безопасност с него и тя му повярва. Той бе отговорен и грижовен, а и със сигурност държеше на нея. Поведението му през последните четири месеца го доказа. Бенедета вече нямаше търпение да му гостува в Индия, а той — да планира пътуването ѝ.

В понеделник сутрин, когато Дарам напусна Милано, Бенедета се чувстваше спокойна и щастлива. Закусиха в хотелския му апартамент. Той я прегърна и отново я целуна. Бяха изкарали чудесен уикенд, който си заслужаваше търпеливото чакане. Ако всичко се беше случило прекалено рано, и двамата щяха да се почувстват неудобно. Вече нямаха причина да изпитват вина. Той не бе повлиял на решенията ѝ. Остави я да ги вземе сама, а сега можеха да продължат напред заедно и да видят какво ще им предложи животът.

Дарам я изпрати до фоайето. Шофьорът ѝ вече я чакаше пред хотела.

— Ще ти звънна от Лондон. Ще се видим скоро — усмихна се той широко. — В Делхи.

Бенедета му махна и замина.

След Седмицата на модата в Париж Аня се прибра в Милано. Беше работила много, беше се забавлявала чудесно, а кариерата ѝ отново излиташе стремглаво нагоре. Имаше ангажименти в Лондон, Берлин, Париж, Ню Йорк и Токио през следващите седмици и месеци. Но в Милано се чувстваше неспокойна. Радваше се да види Грегорио и бебето, но само за няколко дни Милано се бе превърнал в място за посещение, а не дом.

Грегорио усети промяната в мига, когато я видя. Аня бе обратно в стария си живот и не му принадлежеше. Опита се да поговори с нея за това, но тя отрече всичко. Дори дъщеря ѝ реагираше на

присъствието ѝ различно и плачеше, когато я вземеше на ръце. Светът на Клаудия беше баща ѝ. Аня се почувства неприятно и смяташе, че бебето е разглезено.

— Трябва да прекарваш повече време с нея — нежно ѝ каза Грегорио.

За нея обаче истинският живот бе навън. На тренировки във фитнеса, на пазар, с приятели или на телефона с агента си. Беше толкова млада, пълна с живот и явно не бе готова да води спокоен семеен живот. Искаше да забрави случилото се в болницата, а не да бъде истинска майка. Мислеше единствено за развлечения, държеше да си навакса пропуснатото време. Превърна се в жената, с която бе изневерил на съпругата си, а не в онази, която бе родила дъщеря му и тъгувала по сина му. Държеше се така, сякаш Клаудия бе чуждо дете, нервираше се, когато гледаше как Грегорио я къпе, храни или постоянно ѝ прави снимки. Това не го правеше мъжествен и тя не го намираше за секси. Преди година Грегорио бе много по-вълнуващ, когато започнаха връзката си и тя забременя. Аня потръпваше, когато си припомнеше всичко това. И двамата се бяха променили. Той стана по-сериозен, а тя още по-настроена за забавления. Грегорио сякаш отрезвя след всичките си загуби и вече не бе предишният оптимист.

Понякога той минаваше покрай старата си къща и се чудеше какво ли прави Бенедета. Искаше да звънне, да я види, но нямаше смелост. Знаеше, че тя няма да се съгласи да го приеме, а дори да го направи, какво щеше да ѝ каже? Как можеше да се извини за тази бомба в живота им? Сега осъзнаваше, че не беше същият, когато се родиха близнаците. Бащинството замая главата му, а общата трагедия го накара да се зальгва, че Аня е нещо повече от това, което беше. Единственото хубаво нещо бе дъщеричката, която държеше в ръцете си. Беше се борил прекалено упорито, за да я изгуби сега. А Аня нямаше търпение да напусне Милано.

Не желаше да поеме отговорностите, които Грегорио предполагаше, че ще споделят, след като бе изгубил всичко заради нея. Добрината и мекотата, които бе забелязал у нея в парижката болница, бяха само мираж. Истинската Аня се развихри отново и само седмица след завръщането си в Милано отлетя за ангажиментите си в Лондон, Париж и Берлин. Не криеше, че е щастлива да остави Грегорио и гувернантката да се грижат за дъщеря им. Целуна го на сбогуване и

обеща да се върне скоро. Страховете и трагедията бяха създали между тях връзка, но тя не беше достатъчно силна, за да ги задържи заедно.

В края на октомври Грегорио започна да сглобява остатъците от живота си. Двама от приятелите му го съжалиха и обядваха с него. Но всички други бяха съгласни, че сам си бе виновен за всичко, което му се случи. Не ги канеха никъде и повечето им приятели и познати изпитваха съчувствие към Бенедета, а не към него. Грегорио плащаше неимоверно висока цена за грешките си, а Аня рядко бе до него. Той бе самотен както никога досега. След работа веднага се прибираще у дома. Единственото хубаво нещо, което винаги му носеше радост, бе дъщеря му. Тя си струваше всичко.

12

В последния ден на октомври в четири сутринта телефонът на Шантал звънна. Тя едва го чу в съня си и се изкуши да не вдига, но не посмя да го направи, защото можеше да е някое от децата ѝ. Майчинските ѝ инстинкти надделяха и тя грабна телефона, макар да предполагаше, че някой вероятно бе набрал номера по грешка.

— Да? — сънливо каза тя, а Ксавие се търколи настрани и отвори едното си око.

Шантал напълно се разсъни и седна в леглото. Обаждаха се от болница в Берлин. Съобщиха ѝ, че Ерик претърпял катастрофа с мотоциклет. Беше жив и в съзнание, но със счупен крак и ръка. Щяха да го оперират, за да сложат пирон в таза му.

— Мили боже — изстена тя ужасено. — Тръгвам веднага. Мога ли да говоря с него?

Сестрата ѝ каза, че вече го подготвят за операцията, но след няколко часа ще е в стаята си.

Шантал изглеждаше напълно съсипана. Ксавие седна до нея.

— Какво стана? Какво не е наред?

Той нямаше деца, но споделяше тревогата ѝ за нейните. Смяташе, че това е част от съвместния им живот.

— Ерик е катастрофирал с мотор — погледна го тя ужасена. — Жив е. Ще сложат пирон в таза му. Счупил крак и ръка. Слава богу, че е жив.

Не бяха споменали за нараняване на главата, а тя бе сигурна, че щяха да кажат, ако имаше нещо такова. Знаеше, че Ерик винаги носи каска, когато кара мотор.

— Мразя тоя проклет мотор. Ерик мисли, че е еснафско да притежаваш кола. Но сега ще трябва да се отърве от него.

Тя грабна отново телефона и звънна в „Еър Франс“. Резервира си полет до Берлин в осем сутринта.

— Искаш ли да дойда с теб? — предложи Ксавие, но тя бе свикнала да се справя сама със спешните случаи.

— Не е нужно — целуна го тя нежно. — Имаш много работа днес.

Шантал знаеше, че той има важни срещи цяла седмица. А и Ерик беше нейно дете, а не негово.

— Сигурна ли си? Мога да отменя срещите си. Бих искал да съм с теб — каза той и Шантал усети, че говори искрено, но не искаше да му създава проблеми в работата. — Не трябва да пътуваш сама — добави той.

И двамата предполагаха, че Ерик ще остане в болницата известно време, а след това ще се нуждае от помощ у дома, когато го изпишат. А със счупената ръка не би могъл да се справи с патериците.

— Чудя се дали Анализе е била на мотора с него. Въобще не ми дойде наум да попитам.

Шантал се притесни и за приятелката на сина си. Набързо събра багажа си, изкъпа се и се облече. Ксавие стана докато тя беше под душа, препече филийки и направи кафе. Беше пет и половина сутринта и тя трябваше да тръгне след половин час. Той седна до нея и я хвана за ръката.

— Звънни ми, ако искаш да дойда. Не ми е приятно да го призная, но съм съгласен с теб, че моторите са прекалено опасни. Особено на аутобаните в Германия, където карат като луди. Не че тук е много по-различно. Ерик може и да ме намрази за това, но трябва да го накараш да се откаже от мотора.

— Надявам се, че моторът е повреден, но няма да му позволя да купи друг. Ще му купя кола.

— Нищо прекалено еснафско — подкачи я Ксавие и тя се усмихна.

Хубаво беше, че я подкрепяше, но децата бяха неин ангажимент. Нямаше търпение да се добере до Берлин, надяваше се да е там преди той да се събуди. Взе малкото сакче, където бе сложила пуловери, джинси и тоалетни принадлежности. Ксавие я изпрати до вратата и я прегърна.

— Обичам те. Ще оставя всичко и ще дойда, ако искаш.

— Как извадих такъв късмет да те срещна? — усмихна му се тя.

— Откъде знаеш, че в онази нощ желанието ми не е било точно това? Да намеря красива и умна жена, която да обичам до края на живота си?

Шантал винаги потръпваше, когато Ксавие казваше нещо подобно. Как можеше да я обича до края на живота си, когато тя бе почти двацет години по-стара от него? Но, разбира се, не му зададе този въпрос сега. Той я целуна отново и тя се втурна към вратата. Беше шест сутринта и той се върна в леглото. Замисли се за нея и сина ѝ. Потрепери, когато си помисли какъв ужас щеше да е, ако Ерик беше загинал. Мисълта беше кошмарна, не знаеше как Шантал би преживяла подобно нещо. Тя бе силна жена, но той се надяваше никога да не ѝ се случи нещо такова. Обичаше я и не искаше да я вижда тъжна и разстроена.

Шантал пристигна на летището навреме и бе една от първите, които се качиха в самолета. Кацна в Берлин в девет и половина. Излетя навън и взе такси до болницата. На информационното гише ѝ съобщиха, че Ерик вече е опериран. После ѝ казаха на кой етаж се намира чакалнята. Тя се качи горе и отиде при дежурните сестри. Успокоиха я, че Ерик е в стабилно състояние и ще се върне в стаята си по обед. Шантал се сети да ги пита дали е имало и друг човек на мотора, но ѝ отговориха, че синът ѝ е бил сам. После тя звънна в дома му, а Анализе веднага вдигна телефона. Плачеше неутешимо и каза на Шантал, че Ерик не се прибрал снощи, което не било типично за него. Беше ужасно уплашена. Шантал разбра, че момичето не знае какво бе станало, никой не беше я уведомил.

— Той е добре — каза Шантал спокойно. — Катастрофирал е с мотора. Счупил си е крак и ръка, но е добре. Аз съм в болницата.

Анализе заплака още по-силно и заговори нервно на немски, но после се върна към френския.

— Страхувах се, че може да е умрял — каза тя с разтреперан глас.

— Извадил е късмет — отвърна Шантал. — Ще се върне в стаята си след около два часа. Можеш да дойдеш да го видиш по-късно.

— Имам лекции днес — каза Анализе, разстроена от новината, но щастлива, че Ерик е жив. — Ще дойда довечера.

— Той ще се зарадва да те види — мило каза Шантал и затвори.

Стоеше в коридора и чакаше, когато Ерик се появи в инвалидна количка, придружен от медицинска сестра. Той погледна майка си с благодарност. Винаги бе до него, когато се налагаше. И сега знаеше, че тя ще намери начин да дойде.

— Съжалявам — каза той, когато тя се наведе и го целуна.

Ерик беше с гипс на ръката и крака. Лекарят ѝ каза, че ще остане в болницата една седмица. След месец ще свалят гипса на ръката, а след два-три месеца — на крака. Налагаше се и рехабилитация докато се възстанови напълно.

— Трябва да съжаляваш — скара му се тя. — Този мотор е история. Можеш вече да се присъединиш към еснафите и да караш кола.

Ерик се усмихна, а Шантал отиде да попита за възможността да бъде настанен в самостоятелна стая. Час по-късно той лежеше в отделна стая, а Шантал и медицинската сестра бяха почистили лицето му. Отнасяха се с него като с дете. Той заспа, след като му инжектираха успокоително, а майка му седна до него, благодарна, че е жив. Шантал слезе в кафенето, за да си вземе нещо за ядене. Помисли си да звънне на Ксавие, но не искаше да го безпокои в службата. Изпита странно чувство на самота, когато тръгна обратно към стаята на Ерик. В продължение на двайсет години беше се справяла с всичко съвсем сама. Шевове, изкълчени глезени, порязвания... Спешна операция на апандисита на Шарлът, когато бе на девет години, камък в бъбрека на Пол, когато бе на петнайсет. Шантал винаги бе сама в болничните коридори и спешните отделения, уплашена за децата си. Беше свикнала, но сега, когато се замисли, осъзна от колко време го правеше и какъв късмет бяха извадили този път.

Тя зави по коридора към стаята на Ерик и внезапно видя Ксавие. Изглеждаше сериозен и загрижен. В очите ѝ бликнаха сълзи.

— Какво правиш тук?

Никой преди не беше го правил.

— Не исках да си сама и взех полета след твоя — отговори той. — Това е по-важно от работата ми днес — усмихна се той и я прегърна. — С него ли е било момичето?

— Не, била е у дома. Никой не ѝ се обадил. Страхуваше се, че Ерик е загинал.

— Слава богу, не е — трезво отбеляза Ксавие, а Шантал го целуна леко по устните и бавно отвори вратата на стаята на Ерик.

— Ще те чакам тук навън — прошепна Ксавие. — Не искам да се натрапвам.

— Ела поне да го видиш.

Ксавие я последва неохотно, но Ерик още спеше. Върнаха се и седнаха в коридора, където можеха да говорят. Ксавие бе донесъл със себе си купчина документи, за да работи, докато тя е заета със сина си. Шантал още не можеше да повярва, че той бе тук до нея. Толкова много години не бе имала никого, с когото да споделя бремето и страховете си.

— Ще се настаня в хотела и ще се върна по-късно — каза Ксавие.

Беше си резервирал стая в „Адлон Кемпински“, когато кацна в Берлин. Мислеше за всичко.

— Как мога да ти благодаря? — попита тя развълнувана, а той се усмихна.

— Ще измислим нещо. Може да поговорим за това довечера.

Тя се засмя, върна се при сина си и седна до леглото му. Той спа през следващите два часа, после се размърда, отвори очи и се усмихна, когато я видя.

— Здравсти, мамо... трябва да се обадя на Анализе. Не успях да й звънна снощи.

— Вече го направих. Ще дойде довечера. Радвам се, че не е била с теб на мотора.

— Аз също — отвърна той, като се опита да се настани поудобно, което беше цяло изпитание заради гипса.

Шантал повика сестрата и двете му помогнаха.

— Кога мога да си тръгна? — попита Ерик.

— Налага се да останеш няколко дни. А после трябва да постъпиш в рехабилитационна болница докато се възстановиш напълно. Мисля, че ще останеш тук седмица, а там — около месец.

— Мамка му — мрачно изсумтя той. — Работех по изложбата си.

За Ерик това изпитание беше добър и ценен урок и Шантал се надяваше да го задържи далеч от моторите.

— Млад си и бързо ще се възстановиш. Искаш ли да се прибереш в Париж докато се оправиш?

Ерик поклати отрицателно глава.

— Не, предпочитам да остана тук.

Неговият дом вече беше в Берлин. Ерик искаше да е с гаджетото си, с приятелите и работата си.

— Ще се оправя — увери я той, макар да изглеждаше напрегнат и уморен.

Ксавие влезе за малко в стаята и Ерик му благодари, че е дошъл да подкрепи майка му. После Ксавие слезе в кафенето, за да купи за Шантал сандвич и плодове.

— Готин тип — отбеляза Ерик. — С теб ли пристигна?

Изпитваше любопитство, а майка му изглеждаше щастлива с него.

— Не, пристигна със следващия полет. Много мило от негова страна.

Ерик кимна и се усмихна.

— Хубаво е да имаш човек до себе си, мамо.

— Радвам се, че мислиш така.

Ерик беше най-милото и добродушното от децата ѝ.

— Защо да си сама? Ние не сме.

Всеки от тях си имаше партньор, но никога преди не бяха се сецали, че тя също може да иска това. А и Шантал никога не бе правила проблем, защото през изминалите години не бе срещнала подходящия човек. Преди Ксавие.

Двамата си тръгнаха, когато Анализе дойде, за да ги оставят насаме. Момичето се разплака и прегърна Ерик, а той беше щастлив, че я вижда. Шантал обеща да се върне на сутринта и двамата с Ксавие тръгнаха към хотела. Стаята беше великолепна и тя се отпусна на леглото изтощена. Събуди се в четири сутринта.

— Мили боже — изстена тя. — Не знаех колко съм изморена, преди да легна.

Ксавие напълни ваната и двамата се пъхнаха вътре, после побърбиха в леглото. Знаеше колко ѝ беше трудно заради това, че децата ѝ живееха толкова далеч. Макар да бяха пораснали, за нея те си бяха деца. Случка като днешната бе най-ужасният ѝ страх. Вече не споделяше ежедневните радости и проблеми на децата си, беше вън от живота им, но в подобни спешни случаи веднага се притичваше на помощ. Ерик щеше бързо да се оправя и Шантал отново нямаше да е най-важното нещо в живота му.

— Не е лесно да имаш деца — замислено каза Ксавие.

— Не е — съгласи се тя. — Винаги правиш прекалено много или прекалено малко, не си до тях, когато те искат, или си вечно там и

досаждаш. Трябва да ги оставиш да полетят и да събираш парчетата, когато паднат. И каквото и да правиш, независимо колко се стараеш, винаги допускаш грешки, които те трудно прощават. Неблагодарна работа. Но най-добрата в света — усмихна му се тя. — Ако имаш късмет, едно от децата те счита за готина за около пет минути, но останалите смятат, че си пълна трагедия. Шарлът винаги е била сурова с мен. Ерик ми прощава грешките. Макар да са брат и сестра, двамата са много различни.

— Точно заради тези неща реших, че не искам деца. Трябва да си Айнщайн, за да се справиш.

— Не е задължително. Просто полагаш усилия и ги обичаш, независимо от недостатъците им. И им даваш свобода, което е най-трудното.

— Децата никога не прощават на родителите си, а това ми се вижда твърде жестоко.

— Наистина ли не искаш деца? — попита тя замислено.

Понякога имаше чувството, че му пречи да си намери жена на неговата възраст, която да го дари с деца.

— Да, не искам. Винаги съм знаел, че няма да съм добър в ролята на родител. Предпочитам твоите деца и тези на брат ми. По-лесно е, когато пораснат, обвиняват някой друг за бъркотиите в живота си. А малките деца са направо страшни. Надали бих могъл да се справя. Жените, които отчаяно копнеят за деца, винаги ме плашат. Много по-щастлив съм с теб — каза той, като се наведе и я целуна.

Знаеше какво мисли Шантал и искаше да я успокои. Не съжаляваше, че е с нея, и се надяваше да останат заедно завинаги.

— Не ме лишаваш от нищо. Ако исках деца, досега щях да имам.

— Страхотна късметлийка съм — каза тя и също го целуна.

На сутринта, когато се събудиха, Ксавие поръча закуска в стаята. После Шантал се върна в болницата при Ерик. Радваше се, че Ксавие е тук, щеше да е съвсем различно, ако беше сама. Когато влезе в стаята на Ерик, той недоволстваше от гипса, храната и искаше да се прибере у дома. Опита се да го успокои, а една от сестрите се зае с тоалета му. По обяд Ксавие се появи с две торби храна от бирарията на улицата.

— Има шницели, наденици, още шницели, още наденици и още шницели — каза той и Ерик се засмя.

— Харесвам и двете.

Хапнаха в картонени чинии, после сестрата направи на Ерик инжекция и той заспа. Ксавие и Шантал се разходиха из квартала, отбиха се в близкия музей. Отидоха и в новата национална галерия, за да видят прочутата стъклена скулптура. Разполагаха с малко време, но това все пак си бе почивка от скуката в болницата. Шантал разказа на Ерик за разходката им, когато той се събуди. Ксавие се прибра в хотела, за да поработи, и обеща скоро да се върне.

Успя да открие китайски ресторант близо до хотела и донесе богата вечеря за всички. Анализе също се присъедини. Сега само трябваше да чакат Ерик да се възстанови достатъчно, за да го прехвърлят в рехабилитационната болница, което бе насрочено за края на седмицата. На другия ден Ксавие се върна в Париж, а Шантал възнамеряваше да се прибере, след като настани сина си в болницата. Беше благодарна на Ксавие, че остана до нея в този тежък момент. Никога нямаше да го забрави.

— Кой ще ми носи наденици и шницели? — попита Ерик на сбогуване и двамата се разсмяха.

— Бъди добър с майка си — предупреди го Ксавие. — Никакви мотори повече.

Ерик неохотно кимна.

— Ела ми на гости като се оправя — каза той и Ксавие му благодари за поканата.

Шантал беше всеки ден при сина си. Помогна му да се настани в болницата, която беше модерна и просторна. Имаше още няколко младежи, претърпели катастрофа. Шантал остана и за уикенда, после си тръгна. Ерик щеше да е зает всеки ден с физиотерапия. Приятелите му започнаха да го посещават, а Анализе бе с него всяка вечер. Той вече не се нуждаеше от майка си. Обеща му да дойде да го види след две седмици. Тя го целуна и замина за Париж. Мразеше раздялата с децата си, усещаше се слаба и тъжна. Зарадва се, когато видя Ксавие, който я очакваше у дома.

За вечеря отидоха в любимото им бистро и здраво похапнаха. Времето беше доста хладно, вече беше ноември. Годината отлиташе и до края ѝ оставаше съвсем малко. А в живота на Шантал се бяха случили толкова много неща от лятото досега. След вечеря се прибраха къщи, хванати за ръка. Ксавие я погледна нежно. Никой от двамата не бе подозирал, че ще са заедно, когато се запознаха в „Бялата нощ“. Кой

можеше да предположи тогава, че Жан-Филип щеше да живее в Пекин, а Бенедета да се разведе с Грегорио? Животът бе непредвидим. Тя се зарадва, когато се сети, че Жан-Филип ще се прибере у дома след няколко седмици. Имаше много да му разказва и само хубави неща.

Заминаването на Жан-Филип постави Валери пред нови изпитания. Трябваше да се научи да жонглира между работата и децата. А работата като консултант на „Бомон-Севини“ допълнително усложни ситуацията. Без него ѝ се налагаше да се оправя съвсем сама с децата през уикендите. Работеше от сутрин до вечер, носеше си работа и у дома. Захващаше се с нея, когато децата си легнеха. Заспиваше над документите всяка нощ и често се събуждаше изтощена.

Консултантската работа изискваше време, макар да не беше сложна. Предоставяше на шефовете на фирмата постоянна оценка на продуктите им и информация дали вървят в правилната посока. Познанията ѝ, натрупани през годините във „Вог“, нейният изтънчен вкус и стил бяха безценни. Консултантската работа ѝ хареса. Вече бе направила три презентации, с които предлагаше различни начини за подобряване на колекциите. Компанията се интересуваше от международния пазар и в момента се съсредоточаваше върху Азия, по същите причини, поради които Жан-Филип отиде да работи там. В Китай можеха да се направят страхотни пари. Валери вложи много труд в презентациите си, които бяха добре оценени.

Работеше отблизо с директора, Шарл де Бомон, който бе един от собствениците на компанията. Баща му бе притежавал известна търговска марка, която продал на китайците преди две години, а сега синът се беше ориентирал към същия пазар. Той бе финансист, но разбираше от мода и си сътрудничеса с Валери. Беше французин на трийсет и шест години, който приличаше на манекен и флиртуваше неуморно с всяка жена в службата. Шарл де Бомон вероятно бе най-красивият мъж, когото Валери бе виждала, макар да я отблъскваше фактът, че бе ужасен женкар. Тя се държеше изключително делово с него, въпреки усилията му да я очарова. Трябваше да признае обаче, че вкусът му беше безукорен. Разбираше какво Валери се опитва да постигне в презентациите си и често ѝ помагаше с нови идеи, които двамата усъвършенстваха. И колкото и да ѝ бе неприятно да го признае

дори само на себе си, бяха чудесен екип. Партньорът му почти не се занимаваше с модния аспект от бизнеса, а само с финансите, така че Валери почти нямаше контакти с него. Всичките ѝ срещи бяха с Шарл, а той винаги успяваше да ги насрочи в края на работното ѝ време във „Вог“, уж за да я улесни. Така неизбежно се озоваваше сама с него в кабинета му, след като всички си бяха тръгнали. Обикновено я канеше на вечеря, а тя му благодареше и отказваше, тъй като трябваше да се прибере при децата.

— Мъжът ти не може ли да се погрижи за тях? — раздразнено попита той една вечер. — Искам да обсъдим още много неща за следващата ти презентация.

Биваше го да удължава срещите.

— Съпругът ми е в Китай — заяви тя и си облече палтото.

Беше девет и половина и гувернантката щеше да е бясна, а децата — заспали. Валери мразеше да не ги види в края на деня, но срещите ѝ с Шарл винаги я караха да закъснява.

— На пътешествие ли е там? — попита Шарл с интерес.

— Работи в Пекин — разсеяно отговори тя.

Мислеше за гувернантката, която недоволстваше задето си тръгва толкова късно от работа, а трябваше да се върне там рано на следващата сутрин, за да може Валери да остави Жан-Луи в училище и да стигне навреме във „Вог“.

— Разделени ли сте? — любопитства той.

— Не. Той получи страхотна възможност там, а аз останах във „Вог“.

Шарл кимна.

— Харесва ли му в Китай? Аз също работих там две години.

— Не му харесва. Там е от септември.

— Сигурно ти е трудно сама с децата... — каза той със съчувствие.

— Така е — усмихна се тя. — И затова не искам да ядосвам гувернантката. Имам нужда от нея.

— Трябва да наемеш жена, която да живее в дома ти. Това ще ти осигури повече свобода. Не можеш да бягаш от събрания, за да се прибереш при децата — каза той с неодобрение.

— Не бягам от събрания. Почти десет часът е — любезно го поправи тя.

— Защо не свършим това утре? И да планираме и вечеря — практично каза той. — Няма да ни се налага да прибързваме толкова.

Шарл се опита да представи поканата като напълно делова, но Валери се чувстваше неудобно да вечеря с него. Неизбежно щяха да закъснеят. А и той беше красив ерген, а тя — омъжена жена. Не се ласкаеше от това, че си пада по нея, но нямаше да изглежда добре. Беше сигурна, че и Жан-Филип не би одобрил идеята. Тя самата нямаше да е доволна, ако той оставаше до късно на делови срещи с жени, последвани от вечери. По разговорите им съдеше, че работи у дома всяка вечер и не води никакъв светски живот. С нея бе същото откакто той замина. Беше се натоварила със страшно много неща и й оставаше време само за работата и децата. Не се забавляваше, дори не бе ходила на кино през шестте седмици след отпътуването на Жан-Филип.

— Говоря съвсем сериозно — каза Шарл докато слизаха надолу с асансьора. — Да се видим утре в службата, за да довършим нещата, и да продължим на вечеря в дома ми. Ще поръчам суши, ако го харесваш.

— Предпочитам да не го правим — откровено отговори тя. — Аз съм омъжена. Ще се чувствам неудобно в апартамента ти.

Той се засмя.

— О, за бога. Няма да те изнасиля, Валери. Успокой се. Имам си приятелка.

Тя се почувства тъпо и се съгласи да се видят в кабинета му на другия ден.

— Да те откарам ли до вас? — невинно попита той, когато я видя да вади телефона си, за да повика такси.

Тя го погледна притеснено.

— Няма проблем. Днес дойдох без кола. Обикновено използвам такситата на Г7. Ще дойдат след минута.

— Не ставай глупава. Къде живееш?

Колата му — Астън Мартин, беше паркирана пред сградата на компанията.

— Живея съвсем близо до теб. Ще си бъдеш у дома преди таксито да стигне дотук.

Тя се поколеба за миг, после се настани в елегантната спортна кола. Говориха за бизнеса, докато стигнаха до кооперацията ѝ. Шарл се

държеше съвсем разумно и тя се почувства глупаво заради притесненията си. Сигурно я бе помислил за луда.

— Благодаря, че ме докара — каза тя любезно.

— Ще се видим утре.

Той ѝ се усмихна и изфуча, а тя влезе и забърза нагоре. Гувернантката изглеждаше ядосана, както и беше очаквала.

— Ужасно съжалявам, Матилде — извини се тя. — Имах важна среща. И утре ми предстои същото. Можеш ли да останеш до по-късно?

Жената кимна в съгласие. Това си бяха допълнителни пари за нея, а и бе свикнала да стои до късно, когато Жан-Филип и Валери излизаха. Но сега искаше да се прибере при съпруга си, за което Валери почти ѝ завиждаше. Всичко бе толкова сложно без Жан-Филип. Нямаше партньор, нито подкрепа, а само платена помощ, която макар и ограничена бе по-добра от нищо.

След като жената си тръгна, Валери извади презентацията, надраска няколко забележки по нея и се зачуди какво ли искаше Шарл да обсъждат на другия ден. Всичко изглеждаше готово. Прибра я в куфарчето, отговори на няколко имейла, провери съобщенията си и погледна спящите деца. Струваше ѝ се, че вече не успява да навакса. Вечно изоставаше. Остана със същото усещане и на следващия ден във „Вог“. Наложил ѝ се да се справи с куп проблеми и пристигнал на срещата с Шарл с половин час закъснение.

— Съжалявам. Имах откачен ден в списанието — извини се тя.

— Не се тревожи — спокойно отвърна той. — Всъщност, защо не отидем направо у нас? Помолих портиера да вземе сушито. Ще можем да вечеряме и работим едновременно. Няма смисъл да започваме тук.

Почувства се неудобно да възрази и го последва навън. Шарл живееше само на няколко пресечки от нея, във великолепна мансарда в стара кооперация, която гледаше към Сена и кей Волтер. Валери излезе на балкона и остана възхитена от гледката, а Шарл ѝ подаде чаша шампанско.

— Благодаря — любезно каза тя.

Отпи и се загледа към Десния бряг от другата страна на реката и стъкления купол на Гран Пале. Това бе една от най-прекрасните гледки в Париж.

— Шампанското ще ни помогне в работата — увери я той усмихнат.

Прислужникът му бе подредил масата в елегантната кухня от черен гранит. Тя извади презентацията и я сложи на плота.

— Хайде да се занимаваме с това след вечеря — небрежно подхвърли Шарл и извади платото със суши от хладилника.

Храната очевидно беше от тузарски японски ресторант, а не от кварталната кръчма, откъдето тя купуваше за вкъщи. Шарл отвори бутилка прекрасно бяло вино, а сушието беше невероятно вкусно. След като приключиха с вечерята Шарл я запозна с последните си идеи за проекта, които изглеждаха вдъхновяващо. Помагаха си в корекциите на оригиналния план и доста го подобриха. Шарл бе гений в работата си, предложенията му бяха по-блестящи от нейните. Два часа по-късно и двамата смятаха, че разполагат с идеален продукт, с който могат да се гордеят. Валери бе доволна задето отделиха допълнително време, за да усъвършенстват презентацията. А и беше забавно да работи с него.

— Обичам да работя с теб, Валери — каза той, като се облегна на стола и ѝ се усмихна. — Трябва да го правим по-често. А и разсъждавам по-добре у дома, отколкото в службата. Тук няма какво да ме разсейва.

Валери трябваше да признае, че това бе вярно. Някои от идеите му бяха блестящи, а добавеното от нея ги направи още по-впечатляващи.

— И на мен ми е приятно да работя с теб — усмихна се тя.

Шарл беше умен, делови и компетентен.

— Би ли се съгласила да дойдеш на театър с мен някой ден? — небрежно подхвърли той. — Макар да си омъжена жена — подкачи я той. — Щом съпругът ти живее в Пекин, а ти си тук, трябва да излизаш и да се забавляваш понякога. Той колко често се прибира у дома?

— Планира да си идва на всеки два месеца. Очаквам го след няколко седмици.

— Точно така. Бих искал да отидем на театър. Или на вечеря. Колкото повече се опознаем, толкова по-добре ще работим заедно — каза той сериозно и Валери се замисли дали беше прав. — А ако предпочиташ, можем да отидем и на балет — невинно каза Шарл. — В момента има великолепно изпълнение на „Лебедово езеро“.

— Обичам и театър, и балет — усмихна се тя. — Много мило от твоя страна.

Не искаше да изглежда неблагоприятна, макар да се чувстваше неудобно. Но пък Шарл се прояви като джентълмен.

— Нуждаеш се от почивка. Поне една вечер без работа и деца.

Валери знаеше, че е така, но досега не успяваше да се справи с това и балансът ѝ се изплъзваше. Вече дори нямаше какво да каже на Жан-Филип, когато се чуеха, защото само работеше, а после тичаше у дома да види децата, преди да заспят. Не беше се срещала с никой от приятелите им откакто той замина.

— Да, ще бъде забавно — съгласи се тя и благодари за вечерята. Шарл настоя да я закара и тя прие.

Валери се чувстваше като кинозвезда в лъскавия Астън Мартин. Шарл беше изцяло отдаден на успеха на компанията си и перфекционист по отношение на продуктите им. По пътя към дома ѝ не скри, че е впечатлен от чудесната ѝ работа по проектите. Целуна я леко по бузата, а тя още веднъж му благодари за вечерята.

Изненада се, когато след два дни той ѝ звънна. Презентацията, върху която работиха по време на вечерята, бе готова, а новата бе насрочена за след три седмици.

— Всичко е уредено — победоносно заяви той. — Наложил се да им обрека първородното си дете, но се снабдил с билети за балета утре вечер. „Лебедово езеро“. Надявам се да ти хареса. Примабалерината е страхотна. Гледах я миналия сезон.

За Валери беше изненада. Мислеше, че Шарл просто си говори онази вечер; но сега, след като бе положил такива усилия за билетите, се чувстваше неудобно да отхвърли поканата му.

— Много любезно от твоя страна, Шарл — каза Валери притеснена. — Не предполагах, че ще отидем толкова бързо.

— Бих искал да се опознаем, Валери. Ти си впечатляваща жена. Мисля, че сме страхотен екип. Можем да работим и по други проекти заедно.

Звучеше така, сякаш имаше наум нещо определено, и това я накара да приеме поканата му.

— Благодаря ти. Ще видя дали гувернантката ще се съгласи отново да остане до късно.

— Кажй ѝ, че няма избор — весело предложи той.

— Или пък... може да оставим децата при майка ми — пошегува се Шарл. — Колко деца имаш?

— Три — отговори тя. — На две, три и пет години. Майка ти надали ще се зарадва.

Той се засмя.

— Добре си поработила. Три деца за четири години. Олеле!

— Много са сладки и са добри деца.

— И майка им е такава. Бих искал да ги видя някой път. Всъщност, ще те взема утре вечер преди балета, може да ни запознаеш. Резервирах и маса в „Ален Дюкас“ в „Плаза Атене“ след представлението.

Шарл наистина се бе постарал заради нея, планираната вечер бе доста скъпа. Единственото, което не ѝ харесваше, бе, че ужасно ѝ приличаше на първа среща. Но пък, след като работеше за него, а и с него, щеше да е грубо да откаже, особено като ставаше дума за „Лебедово езеро“.

— Много ти благодаря — учтиво каза тя.

На следващата вечер, когато дойде да я вземе, тя вече го очакваше, издокарана в семпла черна рокля и черно палто. Матилде се съгласи да остане до късно при децата. Шарл изглеждаше страхотно — елегантен, в тъмен костюм. Както му беше обещала, тя доведе облечените в пижами деца да се запознаят. Жан-Луи се ръкува с него, Изабела направи смешен реверанс в старомоден френски стил, както я бяха учили, а Деймиън само го гледаше вторачено.

— Къде ще водиш мама? — разтревожена попита Изабела.

— На балет — отговори ѝ Валери. — Където танцуват красиви балерини в роклички като твоята и розови балетни пантофки.

— Може ли и ние да дойдем? — попита Изабела със светнали очи.

Майка ѝ се наведе, целуна я и обеща, че някой ден ще ги заведе на балет.

— Това е само за момичета — намеси се Жан-Луи.

После Матилде отведе децата по стайте, беше време да си лягат.

— Много са сладки — отбеляза Шарл. — Свършила си чудесна работа.

Валери се усмихна доволно. Излязоха от дома ѝ и си бърбиха весело на път към операта.

Местата им бяха в ложа на първия ред. По време на антракта пиха шампанско в бара, а вечерята в „Ален Дюкас“ беше превъзходна. Деликатни бели трюфели, внос от Италия, и скъпо вино.

— Чувствам се много разглезена — каза Валери, докато се наслаждаваше на шоколадовото суфле за десерт.

Белите трюфели бяха незабравими. Беше ги опитвала само веднъж преди това. Срещаха се единствено в определен район в Италия, никъде другаде.

— Заслужаваш да бъдеш глезена, Валери — кротко отговори Шарл. — Работиш прекалено много.

— Ти също — отвърна тя.

— Аз имам само една работа. А ти имаш две и вършиш чудеса и в двете. Не мисли, че не забелязвам всичко, което правиш. А и аз не се прибирам у дома при три деца всяка вечер. Личи си, че и с тях се справяш чудесно. Направо си Жената Чудо — направи ѝ комплимент той, после я погледна сериозно. — Изненадан съм, че съпругът ти е приел работа в Пекин и те е оставил да се грижиш за три деца съвсем сама. Исква прекалено много от теб.

— Нямахме избор. Предложението, което му направиха, бе неустойимо. Аз пък не исках да изгубя мястото си във „Вог“. А малко преди той да замине твоята фирма ми предложи консултантско място. Струва ми се, че точно сега трябва да съм в Париж. Той пък смяташе, че трябва да замине за Пекин. Опитваме се да се справим — искрено каза тя.

— И как се справяш? — загрижено попита той.

— Прекалено рано е да се каже. Тичам като луда и засега успявам.

— Не е лесно да запазиш брака си, когато ви делят десет хиляди километра. Китай е съвсем различен свят. Мисля, че си постъпила разумно като си отказала да заминеш. Нямахте да си щастлива там. Може би в Шанхай или Хонконг, но не и в Пекин. Градът е ужасен, макар че всички големи френски дизайнери отварят магазини там. Но ти имаш важна работа тук, особено сега с нас.

— Харесвам това, което правя — усмихна му се тя. — Чудесна възможност е за мен. Винаги съм искала да се занимавам с консултиране и да работя в истинския свят, а не само като редакторка.

— Много ни помагаш. Надявам се да имаме повече възможности да работим заедно — каза той тихо, после сложи ръка върху нейната. — Ти си изключителна жена. Искам да те виждам по-често.

Валери се изчерви и бързо отдръпна ръката си. Шарл беше неустойимо чаровен и ѝ се струваше, че я ухажва. Но пък как бе възможно това? Да, той си беше женкар, но защо му беше да сваля омъжена жена с три деца.

След вечерята я закара до дома ѝ, но тя не го покани на питие — виждаше ѝ се прекалено. После той се обърна към нея и я погледна сериозно. Дългите ѝ елегантни крака бяха кръстосани под красивата черна рокля.

— Кога мога да те видя отново? Утре твърде рано ли ще бъде?

Тя се изненада от въпроса. Шарл беше наясно, че е омъжена и има малки деца, но също така знаеше, че съпругът ѝ бе заминал за година. Сигурно мислеше, че бракът им се разпада и по тази причина Жан-Филип е заминал.

— Аз... не мисля, че трябва — отвърна тя просто, не искаше да го обиди. — Забавлявах се чудесно, но не искам да оставям у никого впечатлението, че излизаме по срещи. Това би било нередно.

Шарл уважаваше почтени жени като нея, макар че самият той невинаги беше такъв.

— Съпругът ти верен ли ти е? — направо попита той.

— Надявам се — меко отговори тя.

— Сигурна ли си?

— Да, напълно — твърдо отговори Валери, като се опита да си спомни колко силно с Жан-Филип се обичаха.

Никога преди не беше изпадала в подобно положение, с мъж, който искаше да излиза с нея, макар да знаеше, че е омъжена.

— Никой не трябва да знае, че излизаме — весело каза Шарл. — Ще си остане между нас. Хората трябва да знаят само, че работим заедно и сме приятели.

— Не мога да излизам с никого — решително заяви тя. — Омъжена съм.

— Тогава ще бъдем приятели. Докато видиш нещата в различна светлина. Вероятно когато се опознаем по-добре.

Шарл отказваше да приеме „не“ за отговор и да вникне в смисъла на думите ѝ. Валери се притесни от решителността му. Той я

целуна по бузата и тя слезе от колата. Шарл изчака докато набра кода и влезе вътре. Махна му и се втурна нагоре по стълбите с разтуптяно сърце.

На другата сутрин получи най-огромния букет рози, който някога бе виждала, придружен с бележка: „Омагьосан съм от теб. И възхитен. Шарл“. Валери нямаше представа как да действа с него. Не искаше да загуби консултантската си работа, но и не можеше да се среща с него.

Шарл ѝ звънна след два дни и я покани на обяд. Това ѝ се стори по-безобидно от вечеря и тя прие. Искаше отново да му обясни положението, а в същото време елегантното му ухажване ѝ бе приятно. Нямаше никога да изневери на мъжа си, но вниманието на Шарл я ласкаеше. Валери си каза, че един обяд не може да се брой за изневяра, и не се почувства виновна.

Шарл я посрещна с усмивка, когато тя пристигна в „Ле Волтер“, едно от най-шикозните бистра в Париж, което се намираше точно под апартамента му. Беше ходила там и преди и се чувстваше много по-спокойна, отколкото в „Ален Дюкас“. Шарл бързо прогони опасенията ѝ и започнаха разговор на различни теми. Валери се изненада, когато разбра, че са изминали цели три часа и тя закъснява за работа. Откара я до офиса и тя се усмихна, когато стигнаха до „Вог“. Беше прекарала чудесно и се чувстваше все по-удобно с него, което започна леко да я тревожи.

— Благодаря ти, Шарл. Много се забавлявах.

— Аз също. Винаги се чувствам прекрасно с теб. Ще ти звънна утре.

Ако не беше омъжена, щеше да е адски развълнувана. Но сега се паникьоса. Ами ако Жан-Филип прави същото в Пекин? Изпращаше рози на жени, водеше ги на елегантни вечери и обядваше с тях в модерни бистра? Неволно бе попаднала в дълбока вода и се уплаши, че ще се удави. Шарл беше мил и очевидно си падаше по нея. Или пък това беше поредното ново завоевание? Или си играеше с нея? Той можеше да има всяка жена, която поискаше.

Когато на следващия ден ѝ се обади, тя отклони поканата. Каза му, че иска да прекара време с децата и ще ги води в парка. А той пристигна в парка с куп подаръци за децата, които страшно се зарадваха. Най-лошото бе, че и тя бе щастлива да го види. Шарл купи

сладолед за всички и остана с тях известно време, а когато си тръгна, децата се сбогуваха с него като със стар приятел.

— Харесвам Шарл — заяви Жан-Луи, който беше получил червена спортна кола за подарък.

Изи получи кукла, а Деймиън — мече, което притисна към гърдите си.

В понеделник той отново се обади и я покани на вечеря. Предложи да опитат кухнята на нов индийски ресторант. Отначало Валери му отказа, но в крайна сметка се предаде. Шарл беше доста убедителен и невероятно съблазнителен.

По време на вечерята той се държа почтително и не се опита да я целуне, но за свой ужас Валери осъзна, че ѝ се искаше да го направи. Внезапно се почувства напълно обърквана. Не разбираше мотивите му, нито своите. Беше влюбена в съпруга си, но дали започваше да си пада и по Шарл? Колко реално бе всичко? Никога преди не беше ѝ се случвало, но пък и никога не бе се чувствала така самотна, както след заминаването на съпруга си за Пекин. Жан-Филип ѝ звънна същата вечер по скайп и веднага забеляза притеснението ѝ.

— Какво не е наред? — попита той.

Валери не искаше да му обяснява, че е била на вечеря с Шарл. Не искаше да го лъже, а просто да премълчи истината.

— Проблеми в службата. Обичайните дивотии — виновно отговори тя, после бързо смени темата. — Как е в Пекин?

— Изкарах интересен уикенд. Влязох в ролята на изследовател. Моловете тук са невероятни, направо ще се влюбиш в тях. Бях и на Великата китайска стена. Има много неща, които харесвам в града. За съжаление, има и много, които не харесвам. Нямам търпение да се прибера у дома — каза той с копнеж в гласа. — Още десет дена. Броя часовете като затворник и очаквам момента, когато ще видя и теб, и децата.

Думите му я накараха да се почувства още по-виновна и ѝ напомниха, че беше като Пепеляшка на бала, приближаваше полунощ и каляската щеше да се превърне в тиква. Когато Жан-Филип се прибере, нямаше да може да излиза с Шарл и нямаше идея каква щеше да е реакцията му. Но пък той знаеше, че тя е омъжена.

Всъщност този, с когото не бе честна, беше Жан-Филип. Той нямаше представа какво се случва и тя се чувстваше ужасно. Не

можеше да му каже, а и нямаше какво. Просто бе прекарала приятно няколко пъти с един хубав мъж и сега беше объркана. Не му беше изневерила. Все още. Но в сърцето си Валери знаеше, че се бе питала какво ще стане, ако започне връзка с Шарл. Никога преди дори не ѝ бе хрумвало, че може да разсъждава по този начин. Шарл бе толкова чаровен и мил с децата ѝ. Внезапно Валери се сети, че те може да кажат на баща си за него. Какво ѝ бе станало, защо се държа така свободно с него? Може би защото Жан-Филип вече не бе част от ежедневието. Понякога ѝ се струваше, че дори не съществува. Замисли се дали и той не изпитва същото.

— И аз нямам търпение да те видя — заяви тя решително, после му каза, че трябва да си ляга, защото има събрание рано на другия ден, което не беше вярно.

Но просто нямаше какво повече да му каже. Жан-Филип се разочарова задето разговорът им приключи толкова бързо, но поне щеше да я види след десет дена. Каза ѝ, че я обича, и ѝ пожела лека нощ. Валери затвори лаптопа и изстена. Какво ѝ причиняваше Шарл? Чувстваше се толкова объркана. Или пък тя си го причиняваше? Вече не знаеше.

На другия ден, когато ѝ се обади, Шарл веднага долови промяната.

— Какво не е наред?

Не я биваше в лъжите и преструвките. Беше честен човек. Или поне досега. Вече не бе толкова уверена в себе си.

— Не знам какво правя — призна тя. — Снощи говорих с мъжа ми и го излъгах. Не мога да му кажа, че почти всяка вечер съм с теб. Държа се като неомъжена, но не съм такава.

— Наясно съм с това. Не си ме лъгала. Познавам правилата. И не съм те притискал за нищо. Знам, че си объркана. Съпругът ти не е тук, а аз съм. Не те карам да взимаш решения сега. Не желая да те подлагам на натиск. Но искам да си с мен, Валери, а не с него. За това е нужно време, знам. Можеш да имаш толкова време, колкото ти е нужно.

Думите му я изненадаха. Шарл възнамеряваше да я открадне от съпруга ѝ и бе напълно откровен.

— Не е редно, Шарл. Никога не съм му изневерявала.

— И сега не си. Но предполагам, че никога преди не е бил далеч от семейството си. Какво е очаквал? Не оставяш жена като теб да се

оправя сама. Не я паркираш като кола в гаража си. Заслужаваш мъж, който те обожава и е до теб. А не човек, който се втурва някъде да търси съкровище и те зарязва сама с три деца. Съжалявам, но той заслужава това, което получава. Не познавам друга жена освен теб, която би се примирила с подобно нещо и би изпитвала вина, че се вижда с друг мъж.

Думите му бяха остри и сурови и я изненадаха.

— Жан-Филип го прави заради нас, за бъдещето ни — възрази тя.

— Прави го заради собственото си его, защото за него е вълнуващо да завладее нови земи и да си създаде име. Знам го добре. И аз съм го правил. Но не оставих жена и три деца в Париж.

Валери се замисли дали мнението му за Жан-Филип бе правилно. Може би мъжете бяха по-наясно с тези неща от жените.

— А ти се чувстваш виновна, без да си извършила нищо нередно. Той би трябвало да лежи буден и да се измъчва от вина, а не ти.

Никога досега Шарл не бе говорил толкова откровено с нея. Но и тя бе честна с него.

— Аз отказах да замина с него, не забравяй това.

— Имала си право. Три малки деца, за които се грижиш, и собствената ти кариера. Той трябваше да отхвърли предложението и да си остане тук. Позволи ми да ти кажа нещо. Ако бях женен за прекрасна жена като теб, нямаше да те изпусна от поглед.

— Благодаря за комплимента — тъжно отговори тя.

— Но не мога да оправдая неразумните си действия с неговите.

— Какво лошо си направила? Излъга ли ме? Спа ли с мен? Изневери ли му? Не, не си.

— Изневерих му в сърцето си. Той не знае какво правя. И сега го лъжа. Греховете на изпуснатото.

— Мили боже — засмя се той. — Греховете на изпуснатото, нечисти помисли и похот в сърцето. Радвам се да го чуя. Поне аз не съм единственият с нечисти помисли. Щях да се разочаровам, ако бях.

Тя се засмя на думите му. Той продължи да се шегува и Валери се почувства по-добре.

— Хайде да отидем на кино и на пица тази седмица. Престани да се тревожиш. Съдбата ще реши. Ако ни е писано да сме заедно, ще го

разберем. Ако не, той ще е щастливият победител, макар да се надявам на обратното.

Шарл също не бе изпадал в подобно положение преди. Отначало се срещаше с Валери съвсем приятелски, искаше да я опознае по-добре заради съвместната им работа. Но малко по малко откри жена, на която се възхищаваше. Осъзна какво му бе липсвало във връзките досега. Не беше човек, който приема загубите лесно, а сега искаше да спечели сърцето на Валери и да я отнеме от Жан-Филип. С почтеността си тя стана още по-привлекателна за него и го накара да се труди усърдно, за да я убеди да бъдат заедно. А това завъртя главата на Валери. Никой мъж не бе я ухажвал толкова решително преди. Не знаеше какво точно изпитва — дали бе просто увлечение или беше влюбена. Знаеше само, че ѝ става все по-трудно да му устои.

Валери вечеря с Шарл в деня преди завръщането на Жан-Филип и той я целуна страстно в колата на път за дома ѝ. Беше изненадана, но за свой ужас не можа да му устои.

— Искан да ти оставя нещо, с което да ме помниш — прошепна той. — Колко дълго ще остане той в Париж?

Думите му я накараха да се почувства зле.

— Две седмици — прошепна тя, после отново се целунаха.

— Ще те чакам. Обади ми се, когато можеш. Ще се тревожа за теб.

— Не е нужно — тихо каза тя. — Ще съм добре, ще ти се обадя.

Валери бързо слезе от колата и с ужас установи, че не желаше Жан-Филип да се прибере. Не и сега. Не искаше да загуби Шарл и знаеше, че ще ѝ липсва. Измъчваше я страхотна вина и бе напълно объркана. Шарл бе забраненият плод, който тя копнееше да вкуси. За момент се ядоса на Жан-Филип, задето я бе поставил в такова положение — незащитена и уязвима, но най-вече винеше себе си. Беше се увлякла по Шарл и бе позволила нещата да стигнат толкова далеч. А единственото, което този мъж искаше, бе да бъде с нея.

Най-после Жан-Филип се прибра у дома. Децата запищяха от радост и се хвърлиха в ръцете му. Валери се усмихна и бързо го прегърна. Внезапно той ѝ се стори съвсем истински. Не беше само образ в скайп, а любимият ѝ човек. Докато го гледаше, си припомни всичко, което обичаше в него. През последните няколко седмици Шарл сякаш бе прогонил спомените от главата ѝ, беше толкова привлекателен, убедителен и властен. И тя отново се почувства объркана, когато целуна мъжа си. Знаеше, че го обича, но ако бе така, как можеше да си пада толкова по друг мъж? Легнаха си и той я люби с целия копнеж, натрупан през двата месеца без нея. По бузите ѝ потекоха сълзи, които не можеше да обясни. Не се и опита.

През следващите няколко дни Жан-Филип внимателно я наблюдаваше. Усещаше нещо различно в нея, а и бе учудващо тиха и кротка. Не можеше да определи какво точно се случва и се замисли дали напрежението от работата и грижите за децата ѝ идваше в повече. Но тя не се оплакваше. Усещаше някаква промяна, но не можеше да я обясни. Опита се да го обясни на Шантал, когато се видяха за обяд. Тя пък му разказа за Ксавие и как добре се разбираха. Все още я тормозеше мисълта, че някой ден ще я зареже заради по-млада жена, но сега беше много щастлива. Никога преди не бе изглеждала толкова добре.

— Мили боже — изстена Шантал, когато ѝ разказа за Валери. — Горката жена сигурно е изтощена. Изчезваш в Китай и я оставяш сама с три деца. Тя работи като роб във „Вог“, което си е сериозен стрес за всеки нормален човек, а сега има и втора работа. Какво очакваш? И аз щях да съм скапана, ако се разправях с всичко това, без да ми помагаш. Тя е съвсем сама. Исках да ѝ се обадя, но и аз бях много заета. Работя по два проекта и прекарвам много време с Ксавие. Ерик претърпя катастрофа и пътувам често до Берлин, за да го видя. Но ти обещавам, че ще ѝ звънна да се видим, когато заминеш.

Шантал не се тревожеше за Валери. Двамата с Жан-Филип бяха луди един по друг. Не можеше нещо да се промени за два месеца.

— Знам, че звучи абсурдно, но мислиш ли, че тя може да има връзка? — попита Жан-Филип.

— Не ставай глупав. Кога ще намери време за това? Ти самият каза, че дори гувернантката не идвала у вас през уикендите. А и с кого ще има връзка? С педиатъра ви?

И двамата знаеха, че се случват странни неща, а често хора, от които най-малко очакваш, изневеряват на съпрузите си. Шантал обаче не можеше да си представи Валери да причини подобно нещо на Жан-Филип. Двамата бяха много влюбени, макар да преживяха сериозни сътресения заради решението му да замине за Пекин. Шантал смяташе, че Валери е напълно отдадена на семейството си и не би му изневерила.

— Тя се среща с много интересни хора във „Вог“. Писатели, фотографи, дизайнери.

— Повечето дизайнери са обратни, така че може да си спокоен — пошегува се Шантал, но той не се засмя.

— Новата ѝ консултантска работа е сериозна — каза той. — Собствениците на такива компании са страхотни играчи във финансовия свят, а сега инвестират в мода, защото и там има големи пари. Тези типове са финансисти, а не гейове.

— Познаваш ли ги? — попита Шантал с интерес.

— Серж Севини и Шарл де Бомон. Познавам Севини и не го харесвам. Адски надут и самовлюбен. Никога не съм виждал Бомон, но съм чувал за него. Изкара страхотни пари в Китай, инвестира ги хитро и направи удар.

— Знам кой е — кимна Шантал. — Мисля, че ходеше с дъщерята на една моя приятелка. Хубав мъж, ако е същият, за когото мисля. Но си пада по млади красавици от тузарски семейства, дебютантки, а не по омъжени жени с три деца. Той си е просто плейбой.

— Жена ми е млада и красива, а той може да е пораснал — отбеляза Жан-Филип.

— Валери е прекалено трудна за подобни типове. Омъжена е за теб, а ти си сериозна конкуренция за всеки мъж. Има деца и работа, която отнема много време. Не е свободна да скита и да си играе. А сега е самотна майка на децата ти и през уикендите е сама с тях. Не е

подходящата партия за бурен романс, освен ако мъжът не иска да гледа децата ти през уикенда. А не познавам жив мъж, който би направил това, ако се стреми да вкара жена в леглото. Те искат лесни жени с достатъчно свободно време за тях. Валери сигурно едва си държи главата над водата сега, когато е без теб.

Шантал го накара да се почувства виновен. Знаеше, че е права. Беше стоварил страхотно бреме върху жена си, когато прие работата в Пекин.

— Може да е изморена или депресирана. Надали се забавлява напоследък без теб. Трябва да я поразвеселиш докато си тук, а не само да седиш вкъщи с децата. Върни романтиката в живота ви. Мисля, че тя се нуждае от това.

— Вероятно си права. Май се проявих като егоист, когато приех службата там.

— Поне доволен ли си? — загрижено попита тя.

Жан-Филип изглеждаше изморен и отслабнал, но очите му сияеха.

— Сделките ни са страхотни. И печеля много добри пари. Но мразя мястото. Не е град, където да искам да прекарам остатъка от живота си.

— Възнамеряваш да останеш там само година, нали?

— Или две-три. Още не съм споделил с Валери, но сега разбирам защо искаха да се обвържа за три години. Почти задължително е, за да свършиш нещо сериозно.

— Трябва да внимаваш — предпазливо го посъветва Шантал. — Не притискай Валери прекалено много. Животът ѝ сега не е лесен и може да ѝ писне.

Същия ден, следвайки съвета на Шантал, той заведе Валери на вечеря във „Волтер“. Тя се поколеба за миг, когато чу идеята му, но после се съгласи. Жан-Филип знаеше, че това бе един от любимите ѝ ресторанти и тя го посещаваше често заедно с другите редактори, затова се изненада, когато тя не прояви повече ентузиазъм.

Бяха на средата на вечерята, когато в заведението влязоха мъж и млада жена. Жан-Филип забеляза как Валери замръзна, когато двамата с мъжа се спогледаха, а после двойката се настани в ъглово сепаре. Нещо странно се случваше. Жан-Филип го долови и я попита тихо дали го познава.

— Един от партньорите в „Бомон-Севини“, където съм консултант. Шарл де Бомон — каза тя небрежно.

Жан-Филип усети как стомахът му се сви, когато метна бърз поглед към сепарето. Мъжът беше с привлекателна млада жена, но наблюдаваше Валери.

Жан-Филип веднага усети хищник, тръгнал на лов, и страховита заплаха.

— Защо не те поздрави? — попита той Валери, която ровеше из чинията си.

— Не знам. Не го познавам добре, а и той явно е на среща.

Валери не погледна нито веднъж към масата в ъгъла и не си поръча десерт. Жан-Филип не бе сигурен, може би си въобразяваше, но тя нямаше търпение да си тръгнат. Той плати сметката и излязоха от ресторанта. Валери мълча през цялото време в колата. Получи съобщение на телефона си, но не го погледна, знаеше, че е от него. Прибраха се у дома и Жан-Филип забеляза, че тя не отговори на съобщението, а само изключи телефона си.

„Исках да те отвлека, когато те видях.“ — пишеше Шарл. Отговори набързо, че и той ѝ липсва, и изтри съобщението. Жан-Филип не попита, не искаше да се чувства като пълен глупак. Не го направи, но усети нещо странно в поведението ѝ.

Докато се приготвяха за лягане, се замисли дали между нея и красавеца Шарл Бомон ставаше нещо. А може би той просто откачаше или изпадаше в параноя, защото я бе оставил сама. Помисли си, че няма да е лесно, ако остане в Пекин цяла година. Още по-лошо щеше да е, ако подпише и за втора, което смяташе, че трябва да направи.

Нужна им бе около седмица, за да свикнат отново един с друг и да се отпуснат. Жан-Филип усети, че Валери вече се държеше по-свободно, но скоро му предстоеше да замине. Дори две седмици не бяха достатъчни, за да оправят щетите от липсата му. Отпразнуваха Деня на благодарността с децата, традиция, която Валери искаше да спазват, макар да бяха французи. Жан-Филип забеляза колко тъжна беше тя, когато денят на отпътуването му наближи. Сподели го с Шантал, преди да отлети за Пекин.

— Мисля, че е депресирана. Между другото, видях Бомон в „Ле Волтер“. Много привлекателен мъж, но Валери не реагира. Мисля обаче, че липсата ми тук се отразява лошо и на двама ни. Нужни ѝ бяха

почти две седмици, за да се почувства отново близка с мен, а аз утре заминавам. Не знам какво ще стане в крайна сметка.

Изглеждаше съсипан. Може би искаше прекалено много от жена си. Не смяташе, че му изневерява, но започваше да се страхува. С времето щяха да се отдалечат, а накрая може би и да се разведат. Никога преди не бе мислил, че може да се случи нещо подобно, но вече не бе сигурен.

— Винаги има подобен риск — напомни му Шантал. — Знаех го, когато замина. Но ти все пак тръгна. Мъжете са много глупави понякога. Кога се връщаш?

— След четири седмици. По Коледа.

— Няма да е лесно — сериозно каза тя.

— Ще си бъда тук две седмици. А после ще дойда отново в края на февруари.

— Само се моли децата да не й оставят свободно време и хубавец като Шарл Бомон да не застане на пътя й.

Жан-Филип все още изглеждаше разтревожен в края на обяда, когато целуна Шантал по бузата и излязоха от ресторанта.

Двамата с Валери прекараха кротко последната вечер. Седяха и си говориха в леглото. Тя отново бе старата Валери, макар да бе потисната и тъжна от мисълта за заминаването му. Но този път той щеше да се върне след по-малко от месец и щяха да прекарат Коледа с децата. Щеше да й се наложи сама да украси елхата и апартамента, нещо което преди винаги правеха заедно.

— Валери, работата ми в Пекин прекалено голямо изпитание ли е за нас? — прямо попита той преди да угаси лампата. — Ще преживеем ли раздялата?

Започваше да се съмнява. Може би Шантал бе права и беше глупак да рискува. Валери беше красива жена и всеки мъж би я пожелал. А ако тя се откаже от него, от брака им...

— Не знам — честно отвърна тя, като го погледна в очите. — Надявам се. Предполагам, че просто трябва да изчакаме и да видим.

Беше болезнено откровена с него. Не му обещаваше нищо за бъдещето, което му прозвуча ужасяващо, особено в нощта, преди да замине.

— Не искам да те загубя — нещастно каза той.

— И аз не искам да те загубя. Нито себе си. Оказа се много по-трудно, отколкото мислех.

Той кимна и се зачуди как трябва да постъпи.

— Мислех, че ми изневеряваш, когато се прибрах. Беше много далеч от мен в началото. Но сега осъзнавам, че не е така.

— Не, не ти изневерявам — каза тя, а той се усмихна.

— Надявам се никога да не го направиш.

Прегърна я и се вгледа в тъжните ѝ очи.

— И аз се надявам — прошепна тя.

Не беше обещание, а само надежда. Най-доброто, което можеше да му предложи в момента, и той трябваше да се задоволи с него.

Рано на следващата сутрин, преди да тръгне към летището, Жан-Филип целуна децата в леглата им, а после и Валери. Тя се притисна към него, не искаше отново да остане сама.

— Ще се върна след няколко седмици — напомни ѝ той, а тя кимна и го целуна отново.

После той забърза надолу към таксито, което вече го чакаше.

Валери изпрати съобщение на Шарл веднага, след като Жан-Филип излезе. Помоли го да се видят на обяд. Следващата седмица имаше среща с него заради презентацията им, но не искаше да чака дотогава. С изключение на вечерта, когато се засякоха в „Ле Волтер“, не го беше виждала две седмици и ѝ липсваше повече, отколкото ѝ се искаше.

Видяха се в тихо бистро близо до службата му. Валери носеше червено палто и черни ботуши и изглеждаше впечатляващо. Лицето му засия, когато я видя. Той бе в идеално скроен костюм от туид и кафяви велурени обувки, не по-малко елегантен от нея. Целуна я пламенно в мига, когато я зърна, и тя не устоя.

— Мили боже, това бяха най-дългите две седмици в живота ми — каза Шарл, като прикова поглед в очите ѝ, а тя му се усмихна. — Как мина?

Беше му се обадила само веднъж и му бе написала няколко делови съобщения. Чувстваше се неудобно да говори с него, когато Жан-Филип си бе у дома. Не ѝ се виждаше справедливо да звъни на Шарл, когато мъжът ѝ бе в града.

— Добре — тихо отговори тя. — Не беше лесно. Стори ми се странно, че си е у дома, сякаш вече свикнах да съм сама и без него.

Накрая, когато свикнах, той трябваше да замине. Снощи ми призна, че отначало мислел, че му изневерявам. И искаше да узнае всичко за теб, когато те видяхме в „Ле Волтер“. Мисля, че просто инстинктът му проработи, но той реши да го пренебрегне.

— Изпитах диво желание да те отвлека от него онази нощ.

Тя се усмихна на думите му. И на нея би ѝ харесало. Шарл наистина бе вълнуващ мъж, но Жан-Филип бе неин съпруг, а последните две седмици ѝ напомниха какво означаваше за нея бракът ѝ. Не искаше да го загуби, макар да ѝ бе трудно.

— Исках да се видим днес, за да ти кажа, че не мога да съм с теб. Искам и би ми харесало. Щеше да е чудесно, ако се бяхме запознали преди осем години, преди да срещна Жан-Филип. Но сега съм омъжена за него и трябва да се опитам да спася брака ни. Може и да не стане, но съм длъжна да постъпя правилно. В противен случай никога няма да мога да си простя. Не мога да се виждам с теб зад гърба му и да го погледна в очите, когато е у дома. Ако реша да се разделя с него, трябва да му съобщя, така е честно. Но още не знам дали го искам. Трябва да му дам шанс.

Шарл мълча потиснат докато я слушаше. Нещо му подсказваше, че няма да успее да промени решението ѝ. Почувства се разочарован и наранен от думите ѝ, но уважаваше лоялността и честността ѝ. Може би точно заради тях я желаше толкова силно. В неговите очи тя бе идеалната съпруга, беше го доказала за пореден път.

— Ако му изневеря с теб, ти самият никога няма да ми имаш доверие. Нито пък аз на себе си. И всички ще пострадат. Искаш ли да се откажа от работата като консултант?

Той помисли за минута, после поклати глава отрицателно.

— Не, не искам — отговори той, като я погледна в очите. — Нуждаем се от теб. И аз се нуждаю от теб. Искам ми се да ми дадеш шанс. Знаеш не по-зле от мен, че с брака ти е свършено. Ще страдаш още една-две години, а после ще стигнеш до същия извод. Съпругът ти е абсолютен егоист, за да замине за Пекин без теб. Никога не бих ти причинил подобно нещо. Защо вместо на него не дадеш шанс на нас двамата? Можем да сме толкова щастливи заедно.

Шарл говореше искрено. По-искрено от когато и да било преди в живота си. Не си играеше с нея.

— Бих искала да опитам — тъжно отговори Валери. — И ако не бях омъжена, щях да го направя. Дори сега бях страшно изкушена. Но преди седем години се омъжих за Жан-Филип. Дадох обещание, че ще съм с него в добро и лошо. Сега е лошо, но аз си го избрах. Имахме и седем години добро. Трябва да издържа докато мога. Дължа го и на него, и на децата. А не е справедливо да те карам да чакаш.

— Завиждам му — призна Шарл нещастно.

Излязоха от ресторанта и той я целуна страстно, както беше мечтал през последните две седмици. Валери си тръгна, а той се разходи из улиците, с ръце в джобовете и наведена глава. Мислеше за нея и какъв късметлия бе Жан-Филип Дюма. Той самият обаче се бе оказал губещия в тази история. Никога преди не му се беше случвало. Егото му бе наранено също като сърцето му.

Два дни по-късно шефката на Валери я извика в кабинета си. Отначало тя се уплаши, че може да си има неприятности, но главната редакторка имаше проект за нея. Възнамеряваха да правят априлското издание в Китай и искаха тя да замине за Шанхай и Пекин, да избере подходящите места, модели и фотографии. Искаха зрелищен резултат. Лошата новина бе, че трябваше да замине следващата седмица.

— Знам, че времето е кратко, но ще се върнеш за Коледа при децата — извини ѝ се редакторката.

Валери се усмихна широко, когато си помисли какво означава това. Тъкмо се бе отказала от мъж, на когото държеше и с когото мислеше, че иска да бъде, а сега получава възможност да прекара време със съпруга си, който се бе превърнал в непознат през последните два месеца. Това бе като знак от Бога.

— Съпругът ти живее в Пекин, нали? — попита шефката ѝ.

— Да. Там е само от два месеца, но може да ми помогне в проучванията.

Валери се зарадва, че ще види къде живее Жан-Филип. Пътуването обещавахе да бъде вълнуващо и утеха за раздялата с Шарл, който ѝ липсваше. Изпрати му имейл, когато излезе от кабинета, за да му съобщи, че няма да може да работят по презентацията, тъй като служебно заминава за Китай. Обеща да му изпрати готовата презентация преди това. А той можеше да ѝ се обаждат, когато се налага, за да обсъдят промените в нея. Нямахше да провали проекта му.

Той ѝ изпрати кратък отговор. Благодарил я е за съвестната работа и професионализма, които ценеше.

Валери писа и на Жан-Филип и му съобщи за пътуването. Той седеше потиснат в апартамента си, мислеше за нея и се чудеше какво въобще прави тук, когато в Париж имаше жена и деца, които обичаше. Зарадва се страхотно на новината и отговори, че ще я придружи в Шанхай.

Пътуването ѝ до Китай бе нещото, от което и двамата се нуждаеха, за да възстановят връзката помежду си и да спасят брака си.

— Кога пристигаш? — попита той щастливо, когато се чуха.

— Следващата седмица — засия тя, благодарна, заедно не бе направила нищо глупаво с Шарл.

Жан-Филип бе нейният съпруг, за добро или лошо. Сега можеше само да се надява, че им предстоят по-добри времена. Шарл де Бомон беше изключителен мъж, но Жан-Филип бе човекът, когото обичаше.

Когато се качи в самолета за Делхи, Бенедета нямаше идея какво да очаква. Беше пътувала от Милано до Рим рано сутринта и се качи на втория самолет малко преди обед. Беше чувала за крайната бедност в Индия, просяците и обезобразените деца из улиците, неща, които биха я шокирали, но също така бе слушала и истории за невероятната красота на страната, за светлината, цветовете, храмовете, хората, платовете, бижутата, атмосферата и вълшебството ѝ. Сега копнееше Дарам да ѝ покаже този приказен свят. Полетът ѝ се стори безкраен, докато мислеше за местата, които той ѝ бе описал. Щяха да ги посетят с неговия личен самолет — лесен, удобен и луксозен начин за пътуване.

Кацнаха в Делхи след осемчасовия полет, почти в полунощ. Дарам я чакаше, а двама местни полицаи и агент на авиолинията я преведоха през митницата. Той бе уредил това, за да облекчи пристигането ѝ. Тя се усмихна широко, когато го видя, а той я целуна щастлив.

— Не мога да повярвам, че си тук — развълнуван каза той.

Нямаше търпение да потеглят заедно на пътешествие. Беше си освободил две седмици, за да е с нея, макар да не му се виждаха достатъчни. Първото, което Бенедета забеляза, бяха жените наоколо, облечени в сарита в цветовете на дъгата. Много от тях носеха украсени със скъпоценни камъни сандали и множество гривни по ръцете. Някои имаха червени точки на челата. Мъжете бяха в традиционните широки панталони и дълги туники. Екзотичен ефект. В който и да е европейски или американски град човек не можеше да е сигурен дали е в Париж или в Синсинати, когато кацнеше на летището. В Делхи обаче веднага попадаш в друга култура и свят. А смесицата със западната култура превръщаше пространството в платно с ярки цветове, които въодушевяха Бенедета докато вървеше към изхода. Един от служителите на Дарам носеше куфарите ѝ. Индиецът ѝ бе резервирал апартамент в хотел „Лейла Палас“ и потеглиха натам с тъмносиньото

му бентли. Дарам представи на Бенедета шофьора като Манджит. На път към хотела минаха през дипломатическия квартал Чанакуяпури.

Портиери и носачи се втурнаха да вземат багажа ѝ, когато бентлито спря пред хотела. Дарам я придружи, за да се увери, че с апартамента всичко е наред. Двамата управители и администраторът чинно стояха до него. За тях той беше много важен човек, затова държаха да са сигурни, че гостенката му е доволна.

Апартаментът беше великолепен. Огромна всекидневна с гледка към градините и спалня с размери, каквито Бенедета не бе виждала в друг хотел. На масата имаше шампанско, ягоди, кошница с плодове, кутия бонбони и малки кексчета. В мига, когато влязоха в апартамента, облеченият в ливрея иконом предложи да им сервира шампанско или чай. След целия този разкош човек не можеше да си представи да се върне в западняшки хотел. Навсякъде сновяха армия от служители, готови да посрещнат всяка нейна нужда.

Възнамеряваха да прекарат два дни в Делхи и Дарам остана да си побъбри с нея, докато камериерките разопаковаха и подреждаха багажа ѝ, а после я остави да си почива.

На сутринта, когато Бенедета се събуди, времето беше прекрасно. Избра да облече сив панталон и червен кашмирен пуловер и нямаше търпение да разгледа града. Беше закусила и напълно готова, когато Дарам дойде да я вземе.

— Готова ли си? — попита той, щастлив да я види отново.

— Нямам търпение — въодушевено отговори тя.

Предстоеше ѝ страхотно приключение, а Дарам не можеше да спре да се усмихва. Шофьорът му и бентлито ги очакваха долу.

Решиха най-напред да посетят традиционните туристически места — Лал Кила, Пурана и гробницата на Хумаюн. Разходиха се по моравите в градините Лодай, които очароваха със спокойствието и красотата си. После отидоха в Кутуб Минар, най-високото тухлено минаре в света. Бенедета веднага забеляза контрастите в града. Старото и новото, разкошът и бедността, красивите жени в елегантни сарита и просяците.

За обяд Дарам я заведе в бар-ресторант „Олив“, а после — в мол „Кресънт“, за да разгледат типични индийски дрехи, от които Бенедета бе впечатлена. След това се прибраха в хотела и пиха чай в градината.

— Как върви засега? — попита Дарам, преди да си тръгне.

Гордееше се със страната и града си, а и на нея ѝ харесваше тук. Още не беше видяла всичко, а вече се влюбваше в града. Той я остави към седем часа и обеща да се върне в осем и половина за вечеря в „Смоукхаус рум“, за който ѝ бе разказал докато бяха в Сардиния. От ресторанта се разкриваше страхотна гледка към Кутуб Минар, заведението беше впечатляващо, а вечерята — великолепно. Дарам поръча няколко ястия и ѝ обясни за всяко от тях, докато група келнери ги обслужваха. Вече бе омагьосана от Индия, само за един ден. Всичко надминаваше очакванията ѝ, а това бе само началото. Предстоеше незабравимо пътешествие, а Дарам се бе погрижил за всичко.

След вечеря той я целуна отново и я остави в хотела. Още не можеше да повярва, че тя бе тук, в Индия. Непрестанно ѝ благодареше за това, а тя му благодареше за всичко, което бе направил за нея. Обеща да я вземе от хотела сутринта и да ѝ покаже още много интересни места.

На сутринта, когато Дарам пристигна, Бенедета бе вече готова. Разгледаха старата част на Делхи. Посетиха храм Лотус, Дили Хаат и Националния музей, а в края на деня тя се върна в хотела за масаж и да поплува в басейна.

Вечеряха в „Ле Сирк“ в хотела ѝ. Решиха да си легнат рано, защото плануваха призори да започнат поредното пътешествие. Бенедета искаше да се запознае и с децата му, но синът му бе заминал, за да участва в мач по поло, и нямаше да се върне преди отпътуването ѝ, а дъщеря му живееше в Джайпур, едно от местата, които щяха да посетят.

В Каджурахо разгледаха дузина храмове с богата дърворезба — божества, богини, воители, музиканти. Бенедета направи безброй снимки с фотоапарата си. По-късно вечеряха в хотела и Дарам я изпрати до апартамента ѝ.

На сутринта отлетяха до Агра, за да видят Тадж Махал. Нищо не можеше да я подготви за зашеметяващата красота. Наистина бе най-фантастичното нещо, което някога беше виждала. Разходиха се, направиха снимки, после се настаниха в хотел „Оберой Амарвилас“ — великолепен палат, вдъхновен от маврите и монголските завоеватели, в съседство с Тадж Махал. Прекрасни тераси, фонтани, басейни, градини, а стаите бяха зашеметяващи. Паркет от различни видове дърво, вплетени едно в друго, мрамор, тежки копринени завеси, а от

всеки прозорец се виждаше Тадж Махал. Дарам бе поръчал да напълнят ваната ѝ с розов цвят, когато Бенедета се прибере след вечеря. Беше помислил за всичко.

След нощта в Агра посетиха националния парк Рантамбор и отседнаха в хотел „Ванявилас“, който се състоеше от суперлуксозни вили. Навсякъде Дарам имаше стая или апартамент до нейния. Искаше да е наблизо и се радваше на компанията ѝ. Не спираха да си бърбят по цял ден и той неуморно ѝ разказваше за всяко място, което посещаваха.

После заминаха за Джайпур, където видяха астрономическата обсерватория Джантар Мантар, Хауа Махал — палат от осемнайсети век, Градския палат и палата Чандра Махал. Най-вълнуващото за Бенедета бе, че вечеряха с дъщеря му, Рама, в нейния великолепен дом. Бенедета се запозна и с трите ѝ деца, които бяха безукорно възпитани. Съпругът ѝ отсъстваше, но Рама бе невероятна домакиня и бе устроила истински пир за вечеря. Тримата седяха и си говориха с часове. Двете жени се разбираха чудесно, а Дарам изглеждаше щастлив и доволен.

Бяха отседнали в лъскавия хотел „Раджвилас“ и след вечеря седнаха на терасата да пийнат. Хотелът разполагаше със сто и трийсет хиляди квадратни метра градини и навсякъде из въздуха се носеше уханье на жасмин.

— Съжалявам, че не се запозна със зет ми — каза Дарам. — Той е очарователен младеж. Семейството му е едно от най-влиятелните в Индия.

Самият Дарам също бе важен човек тук, но в същото време бе много скромен. След всички чудеса, които ѝ показа, Бенедета се впечатли най-силно от отношението му към нея, от нежността и изискаността му.

Незабравимите дни, прекарани с него, сякаш отлитаха. Искаше ѝ се това да продължи завинаги.

— Иска ми се да можех да спра времето, за да разгледам повече неща и да гравирам всяка подробност в мозъка си.

— Сигурен съм, че бездруго ще запомниш всичко — усмихна се той и тя се съгласи.

Как бе възможно да забравиш всичко това? Всяка гледка, храм, постройка и преживяване бяха уникални и все пак типични за Индия.

А всеки миг бе специален и нежен, когато Дарам споделяше красотата на страната си с нея.

След като се разделиха с Рама, те отлетяха до Удайпур и посетиха Градския палат, а после и пазара. Бенедета искаше да разгледа платовете. Взе мостри, за да се опита да възпроизведе някои от по-простите стилове.

Дарам едва успя да я накара да напусне пазара. Беше въодушевена от всичко, което видя. Искеше да вземе колкото се може повече със себе си. Тръгнаха си отрупани с платове и подаръци за приятелките ѝ.

На следващия ден разгледаха храмовете Еклинджи и Нагда, които бяха сред най-красивите в света, после се върнаха в хотела да си починат. Планираха да прекарат последните няколко дни кротко в Удайпур, преди да се върнат в Делхи. Разходиха се из тесните улички и магазинчета, където Бенедета откри още съкровища. Не можеше да се насити на звуците, ароматите и гледките и искаше да отнесе всеки спомен за тях у дома.

— Е, Бенедета, доволна ли си, че дойде в Индия? — попита Дарам.

Пътешествието почти бе приключило. След два дни се прибираще у дома. Успяха да разгледат впечатляващ брой забележителности, исторически места, градове и храмове, а културата на страната ги погълна като вълшебство. Бенедета бе очарована и благодарна на Дарам за времето, което прекараха заедно. Не само бе разгледала страната му, но и бе опознала самия него. Срещите им в Италия и Париж не бяха достатъчни, за да усети добротата и човечността му. Той бе възпитан в традициите на индийската култура, нейната мекота и красота, а срещата с дъщеря му ѝ показа и друга негова страна, която будеше възхищение. И макар да бе невъзможно да ги сравнява, тя осъзна колко различни бяха с Грегорио, какъв егоист беше той и колко малко държеше на нея. Дарам притежаваше богата душевност, каквато досега не бе срещала у никой мъж. Бенедета се влюби в традициите, митовете, историите, които ѝ разказваше. Единствената му цел през последните две седмици бе да я направи щастлива и да ѝ покаже страната си, живота тук и културата.

Вечерта, докато седяха и обсъждаха всичко видно, той сложи на ръката ѝ гривната, която тя бе харесала в Палата на бижутата в

Джайпур. Широка и масивна, с вградени индийски диаманти, които бяха невероятно красиви. Бенедета не можа да скрие изненадата си.

— Дарам, не!

Беше зашеметяващо скъп подарък и вероятно не би трябвало да го приеме, но тя страшно хареса гривната. Знаеше, че Дарам ще бъде обиден, ако откаже подаръка, затова се наведе, целуна го по бузата и му благодари.

— Искам да имаш нещо, което да ти напомня за пътешествието ни. И се надявам то да е първото от многото ти гостувания тук. Тази страна предлага великолепни възможности за проучване. Следващия път ще го караме по-бавно, но сега исках да видиш колкото се може повече. Нещо като преглед. Ще разглеждаме по-подробно, когато се върнеш тук отново.

Дарам копнееше да му гостува често в Индия, ясно беше ѝ го показал. Очите ѝ се замъглиха за миг. Тя докосна красивата гривна и го погледна. Все още се притесняваше от факта, че живееха толкова далеч един от друг.

— Как ще се справим? — меко попита тя. — Ти живееш тук, а аз — в Милано. И за никого от нас не е лесно да се измъкне от работата.

Дарам грижливо бе планирал времето си и бе забравил за професионалните си задължения за тези две седмици. Сега щеше да му се наложи да работи още по-усърдно, а също и тя, когато се върнеше в Милано, за да си навакса за пропуснатото време. И двамата имаха сериозен бизнес, много хора, които зависеха от тях, и безброй отговорности. Бенедета не виждаше как могат да са заедно, освен като романтично забавление от време на време, макар да знаеше, че той често посещава Европа. Но животът му бе тук, а нейният — в Италия. Тя се натъжи, когато се замисли.

— Можем да правим всичко, което искаме — нежно каза той. — Ако искаме да се случи, ще се случи. Зависи от нас, Бенедета. От усилията, които сме склонни да положим. Не очаквам да се откажеш от живота си в Италия. А аз имам задължения и семейство тук. Но твърдо вярвам, че можем да имаме и двете. Няма да сме заедно всеки миг, но предпочитам да имам част от теб, отколкото нищо. Никога не съм срещал жена като теб, която работи усърдно и има такъв поглед върху живота. Ти си гениална в работата си.

Знаеше също, че е нежна, обичлива и разумна.

— Ти си същият — усмихна му се тя и го целуна.

Беше скромна като него. Бе приписвала всички заслуги на Грегорио, но тя бе съзидателната сила зад трона. Сега светът признаваше таланта ѝ и Дарам се радваше за нея.

— Гениите водят необичаен живот. Няма да закуваме заедно всяка сутрин, но можем да съчетаем двата си свята, да слеем двама души, светове и кариери. А най-вече — да осигурим щастието си. Ти нямаш деца, а моите са възрастни хора. Обичам да се виждам с тях, но вече не се нуждаят от мен ежедневно. Преди петнайсет години това можеше и да не стане. Но сега няма пречки, ако си съгласна да предприемеш едно от най-великите приключения в живота заедно с мен.

Той ѝ протегна ръка, а тя я пое безмълвно и го погледна.

— Обичам те, Бенедета. Влюбих се в теб още в нощта, когато се запознахме. Когато те видях и се заговорихме, не можех да повярвам на лошия си късмет, че си омъжена. А после, без предупреждение, той изчезна и видях болката в очите ти. Искях да те прегърна и да те отведа у дома с мен, но не можех да направя нищо. А сега си тук с мен. Искам да се грижа за теб и те обичам. Няма да позволя никой да те нарани. Предлагам ти сърцето и живота си.

Бенедета се трогна от думите му. Не бяха любовници, само се бяха целували. Беше ѝ трудно след болката, която ѝ причини Грегорио. Но Дарам бе напълно различен, мил и нежен, обичлив и щедър. С него беше в безопасност.

— Аз също те обичам — отговори тя искрено.

— Ще тръгнеш ли с мен по пътеката, отредена ни от боговете?

Когато чу думите му, Бенедета си представи Тадж Махал, създаден заради любов, която не можеше да се опише. Тя кимна, а Дарам я целуна и прегърна здраво. Заля я вълна на спокойствие и щастие. Никога преди не бе преживявала подобно нещо. Любовта на добър човек.

После се качиха горе и той спря пред апартамента ѝ, както правеше всяка вечер. Но този път Бенедета отвори вратата за него, а също и сърцето си. Мечтите им се осъществиха тази нощ. Не знаеха какво ще стане, нито как точно щяха да се развият отношенията им, но когато заспа в прегръдките му, след като се любиха, Бенедета знаеше,

че ще са заедно. Съдбата ѝ бе подарила този прекрасен човек. Животът ѝ бе направил безценен подарък.

Валери кацна на летището в Пекин в началото на декември и бе като зашеметена — от гледките, звуците, огромния брой хора, шума, хаоса, задръстванията, замърсяването. Не беше преживявала нещо подобно преди. Подкараха към града, а Жан-Филип ѝ показваше сгради и забележителности, обясняваше ѝ тяхната история. Вълнуващи, пъстри останки от миналото, заедно с новите интересни неща в града. Съпругът ѝ бе чужденец, който работеше тук, и тя бе шокирана от живота, който водеше. Ужаси се от малкия, грозен апартамент. Ако беше със семейството си, Жан-Филип със сигурност щеше да положи усилия да намери прилично място за живеене, но сега просто се задоволяваше с противното си жилище. Сърцето му бе в Париж, а не тук. Пекин за него бе само работа.

От редакцията бяха резервирали стая в хотел „Опозит Хаус“, който беше елегантен и модерен, с великолепен басейн. Изненада се колко малко хора говореха английски, макар да се намираха в хотел, пълен с чужденци. Нищо тук не ѝ се струваше познато. Беше нещо съвсем ново и различно, но си представяше колко тежко щеше да ѝ бъде да живее тук. От „Вог“ ѝ бяха наели преводач, който трябваше да се появи по-късно сутринта и да я разведе из града. Предстоеше ѝ да разгледа много места и възнамеряваше да посети повечето от тях през деня, когато Жан-Филип е на работа. Той се опита да намали служебните си ангажименти, за да има повече време за нея, но се намираше по средата на няколко нови големи сделки. Все пак успя да се освободи, за да я придружи в Шанхай. Валери се вълнуваше от перспективата да отиде там с него, беше чувала хубави неща за града.

Тя си взе душ и се преоблече, а Жан-Филип поръча закуска от румсървис. Келнерът почти не говореше английски, но в крайна сметка храната пристигна. Закусиха с яйца и кроасани и пренебрегнаха купата с ориз с парчета риба в него. Жан-Филип имаше важно събрание, а Валери отиде да се види с преводача си. Оказа се красиво младо момиче, което говореше слаб английски и никога не бе излизало от

Китай. Младата жена бе на държавна работа и превеждаше на бизнесмени от чужбина. Тя се зарадва, когато видя, че новият ѝ клиент е жена. Валери носеше екземпляр от френския „Вог“ и се опита да ѝ обясни каква бе задачата ѝ тук. Щяха да използват китайски манекенки, както и модели, които щяха да пристигнат от Париж, затова трябваше да се свърже с местна агенция за модели. Но днес планираше да определи подходящи места за снимките заедно с преводачката и шофьора, когото бе наела в хотела. Разгледаха много места, а Валери направи снимки на Пазара на коприната и Пазара на сметта, които според нея бяха най-подходящи. Пазарът на сметта беше битпазар с невероятно разнообразие от стоки. Преводачката я заведе и в няколко огромни мола, които тя не намери за интересни. Валери търсеше по-необичайни места за снимките, които да предложи на „Вог“, а не молове.

Разходиха се по стари, тесни улички, които също щяха да изглеждат интересни на снимките. Хареса Зоната на изкуствата, изложбено пространство за модерно изкуство, построено през петдесетте години за фабрика за електроника, а после превърнато в галерия. Помисли си, че там манекенките щяха да изглеждат страхотно. Можеха да пробват и забележителностите — Забранения град, Великата стена и операта, ако искаха нещо по-традиционно. Валери не спря да прави снимки цял ден и в края на деня се чувстваше изтощена. Прибра се в хотела, освободи преводачката и се просна на леглото, докато чакаше Жан-Филип да се върне от работа. Той я намери заспала. Не искаше да я буди, затова легна до нея усмихнат и прикова очи в красивото ѝ лице. За първи път откакто бе пристигнал в Пекин се чувстваше щастлив.

Валери се събуди в полунощ и се усмихна, когато го видя до себе си. Той четеше и бе поръчал храна, без да я буди. Тя се нахвърли на среднощната вечеря и му разказа вълнуващо какво бе видяла през деня.

— Разгледала си страшно много — възхити се той. — Аз съм тук от два месеца, а не съм видял и половината.

Но това бе обяснимо, тъй като постоянно бе зает с работа.

— Не разполагам с много време, а трябва да реша какво ще е най-подходящо за снимките.

Най-сериозният им проблем за снимките през януари щеше да е времето. Момичетата щяха да замръзнат на падащите под нулата температури.

Жан-Филип искрено се възхищаваше на предприемчивостта, компетентността и творческите умения на жена си. Шарл де Бомон също. Валери въобще не спомена името му докато беше в Пекин. Страхуваше се да не се издаде, че почти бе изневерила на съпруга си. Не искаше той да узнае за това, защото никога вече нямаше да ѝ има доверие. А сега изглеждаше по-влюбен в нея от когато и да било преди. Имаше нещо в живота на хотел заедно за кратко време, което придаваше романтика на отношенията им.

През последната им вечер в Пекин Жан-Филип я заведе на важна вечеря, на която трябваше да присъства, поканен от клиент. Беше пищен прием с безброй деликатеси, които Валери намери за страхотни. Жан-Филип се гордееше с жена си и обичаше да е с нея.

Четири дни след пристигането ѝ, когато потеглиха за Шанхай, Валери имаше чувството, че отново се влюбват. Пътуването ги спаси. Всичко бе ново и свежо, сякаш се преоткриваха един друг. А и двамата харесаха Шанхай много повече от Пекин. Градът бе по-красив, разучаваха го заедно, сякаш бяха на меден месец. Наслаждаваха се на времето си заедно.

Тя се върна в Пекин с него, преди да потегли обратно за Париж. Прекараха последната си нощ в хотела като младоженци. Валери мразеше мисълта, че трябва да го напусне на другия ден, а той се ужасяваше от идеята да се прибере в самотния си мрачен апартамент.

— Е, поне ще съм си у дома за Коледа след две седмици — тъжно каза той.

Животът му беше толкова по-хубав и щастлив, когато тя бе тук. Щеше да очаква ваканциите си в Париж с нетърпение, а Пекин му се струваше сив и скучен без Валери. Ако тя бе до него, можеше да се изправи срещу всичко. Но вече не се опитваше да я убеди да се премести в Китай. Виждаше колко неприятно щеше да е за нея и колко по-добре бе за децата му да са във Франция. Той се жертваше заради близките си, но не очакваше същото от нея. Съжаляваше, че въобще я бе притискал и едва ли не съсипал брака им, преди да замине. Чувстваше се страхотен късметлия, че бракът им оцеля. Раздялата бе

трудна и за двамата, но Жан-Филип изпитваше искрена благодарност към „Вог“ за времето им заедно.

— Ще се видим след две седмици — щастливо каза тя, след като се целунаха за последен път.

Бяха се любили при всяка възможност, сякаш да си наваксат за агонизиращите месеци, когато отношенията им бяха обтегнати. Слава богу, в Китай се бяха преоткрили и влюбили отново.

Валери му махна и изчезна сред тълпата. А той можеше да мисли единствено за пътуването си до Париж след две седмици. Никога преди не бе изпитвал такава силна любов към жена си.

Веднага след завръщането си в Париж Валери се видя с главната редакторка и ѝ разказа за всичко видяно в Китай. Прожектираха снимките ѝ на огромен екран, разгледаха ги внимателно и одобриха местата. Сесията в Китай щеше да е фантастична. Показа им снимки на манекенките, които бе видяла в Пекин. Всички във „Вог“ се съгласиха, че априлското издание ще стане страхотно.

На другия ден Валери имаше среща с клиента си от консултантската служба. Зарадва се, когато научи, че Шарл беше в Ню Йорк и нямаше да присъства на събранието. Не се чувстваше готова да го види, макар да бе наясно, че все някога щеше да ѝ се наложи, а и не искаше да изгуби клиента. Вече бе напълно сигурна в любовта си към Жан-Филип и знаеше, че постъпи правилно. Ако беше изневерила на съпруга си и той разбереше, особено ако връзката ѝ с Шарл се беше задълбочила, сърцето на Жан-Филип щеше да е разбито. И макар да имаше съмнения през последните месеци, вече бе напълно сигурна, че той я обичаше безкрайно. Тя също го обичаше. Решението му да се премести в Китай бе навредило на брака им, но чувствата им оцеляха и дори се засилиха.

Следващата седмица ѝ предстоеше презентация пред клиента и тя я изпрати на Серж Севини, партньора на Шарл. Интересно ѝ беше да чуе, че смятаха да пуснат някои от колекциите си в моловете в Пекин. Тя обсъди идеята им и я обогати, благодарение на познанията за Китай, които тъкмо бе натрупала. Серж Севини бе впечатлен. Очевидно Валери бе така компетентна относно модните пазари, както Шарл я беше представил. Серж каза, че ще говорят повече за Китай след Нова година, когато Шарл се върне в Париж. Възнамерявал през декември да работи в Ню Йорк, а после планирал да прекара

празниците във вилата си в Сейнт Барт. Тя се опита да не реагира, когато си спомни, че Шарл я беше поканил там с децата ѝ, а тя му беше обяснила, че ще прекара празниците в Париж със съпруга си. В случилото се между тях вече имаше нещо нереално. И Валери се надяваше да ѝ се стори още по-нереално, когато го види отново след Нова година. Имаше доверие на професионализма му. Той не искаше да я загуби като консултант, защото наистина бе добра в работата си.

Валери разказа на Жан-Филип за събранията във „Вог“, когато се видяха в скайп. Веднага долови по гласа и лицето му колко бе въодушевен, че скоро се прибира у дома. След всичко, което споделиха в Китай, и двамата нямаха търпение да се видят. Изкараха шест ужасни месеца, но се надяваха, че лошото вече бе зад гърба им. Сега просто трябваше да живеят с всичко това. Валери се замисли дали сега, като бяха на различни континенти, бракът им щеше да стане по-вълнуващ, а отношенията им — по-романтични. Надяваше се да е така.

Докато Валери обикаляше Китай с Жан-Филип, Шантал и Ксавие отидоха на ранен коледен купон в Париж. Тя тъкмо се бе прибрала от Берлин. Ерик вече беше без гипс, бе приключил с рехабилитацията и бе въкъщи с Анализе. Шантал му купи кола, като той настоя да е втора ръка. Не искаше да е нова и модерна и се влюби в стар пикап за пощенски доставки, в който можеше да товари инсталациите си. Шантал се опита да го убеди да купи някаква по-добра кола, но той държеше на очукания пикап и тя се предаде. Поне нямаше да кара с висока скорост. Пикапът вдигаше най-много до осемдесет километра в час и тя умираше от смях, когато си представяше как Ерик го кара. Сподели с Ксавие, че синът ѝ прилича на пощаджия и дори си намерил шапка на пощальон, която слагал винаги, когато сядал в колата.

— Не знам защо децата ми са толкова откачени — каза тя.

Шарлът наскоро си беше купила чисто нов рейндж роувър, а годеникът ѝ шофираше ягуар. Пол пък беше инвестирал спестяванията си в мустанг от 1965-а, който беше любимата му придобивка, а родителите на Рейчъл планираха да ѝ купят солиден мерцедес преди раждането на бебето. Те настояваха с Пол да се оженият преди раждането. Пол го спомена пред майка си, но тя не искаше да взима отношение. Нямаше да влияе на решението на сина си дали да се ожени за Рейчъл или не, но го посъветва да си намери работа със

стабилен доход. Не мислеше, че някой от двамата е готов за женитба, но щом щяха да имат бебе, бе време да пораснат и да поемат отговорностите си. Засега Рейчъл зависеше изцяло от родителите си, а и Шантал помагаше на Пол, когато той имаше нужда.

Големият ден приближаваше, а сватбата на Шарлът бе едва след пет месеца. Ерик беше на крака след катастрофата и караше пощенски пикап.

Ксавие ѝ напомни, че са на купон у един от партньорите му. Традиционно семейство в края на шейсетте си години. Децата им бяха пораснали и напуснали дома, а те живееха в най-лъскавата част на шестнайсети район. Не беше сигурна какво да облече, защото съпругата на партньора на Ксавие бе изключително консервативна. Накрая реши да сложи скромна черна вълнена рокля, която бе по-дълга, отколкото ѝ харесваше, с дълги ръкави и висока яка. Добави и перли, които направиха тоалета още по-строг. Не смееше да облече нещо по-модерно и весело. Прибра косата си на кок, което правеше рядко, защото изглеждаше по-възрастна, а и Ксавие я харесваше повече с разпуснатата коса. Вторачи се ужасена в огледалото, преди да излязат.

— На секретарка ли приличам или на гръцка вдовица? — попита тя притеснено.

Ксавие беше в нов черен костюм и черна риза от „Прада“, която тя му беше подарила, и изглеждаше страхотно елегантен. Шантал се разтревожи, че прилича на негова майка.

— Изглеждаш пораснала — дипломатично каза той.

— Стара ли имаш предвид?

— Лично аз предпочитам да си с пуснатата коса и къси поли, но трябва да призная, че в онази тълпа ще се впишеш чудесно.

Комплиментът не беше особено приятен, но това си беше истината. Шантал все пак разпусна косата си, облече палтото си и излязоха. В дома на партньора му се вихреше голямо коледно празненство. Присъстваха всички от адвокатската кантора и приятелите им. В трапезарията бе разположена гигантска шведска маса, обслужвана от фирма за кетъринг, осигурила и великолепната храна. Домакинята носеше рокля, почти еднаква с тази на Шантал, и тя се успокои, че беше облечена подходящо.

Шантал се заприказва с една от адвокатките, която беше срещала и преди. После се озова сред група интересни либерални жени, които обсъждаха кошмарното положение на жените в Близкия Изток и как то може да бъде променено. Бъбри си с тях почти цял час преди да се отбие до шведската маса и да си вземе нещо за ядене. После потърси Ксавие и се изненада, когато го видя да говори със сексапилна червенокоса хубавица в прилепнала по тялото бяла рокля, която едва покриваше задника ѝ. По гладката рокля си личеше, че не носи бельо, а черните ѝ велурени обувки бяха с невероятно високи токчета.

— Леле — изсумтя Шантал тихо и се зачуди дали да го остави да си бъбри с нея.

Не искаше да се проявява като ревнива приятелка, затова се заприказва с други хора и изчака Ксавие да се раздели с жената. Но той не го направи. Двамата седнаха на дивана и личеше, че се забавляват — той се смееше весело на всичко, което тя му разказваше. Видя как момичето се премества все по-близо до него, но реши да не ги прекъсва.

Чака го цял час да приключи разговора си с червенокосата хубавица. Най-после момичето се изправи, извади визитна картичка от чантата си и му я подаде. Шантал го видя как внимателно я прибра в джоба на самото си. Тя изчака няколко минути, после отиде при него със сериозно изражение и заяви, че е изморена и иска да се прибере у дома. Бяха останали на купона два часа, което ѝ се струваше достатъчно дълго, макар обикновено да стояха до късно на подобни приеми.

— Добре ли си? — загрижено попита той и я прегърна.

Шантал се отдръпна от него.

— Добре съм — ледено отговори тя.

Взе палтото си и след няколко минути си тръгнаха. За него бе очевидно, че Шантал бе ядосана на нещо, но нямаше представа каква е причината. Зачуди се дали някой бе се държал грубо с нея или просто бе прекарала лошо вечерта. За него купонът беше чудесен, присъстваха около осемдесет човека. Добра група и празнично настроение. Домакините бяха положили много усилия.

— Нещо не е наред ли? — попита той докато пътуваха към къщи.

— Нередно? Не. Предвидимо? Да. Коя беше онази жена, с която говореше?

Шантал не успя да се въздържи.

— Каква жена? — учуди се той.

— Червенокосата без бельо. Очевидно се забавлявахте чудесно.

— Тя е забавна, да. Новата ни стажантка. Мило момиче. А откъде знаеш, че не носеше бельо? — обърка се той.

— Имам очи — рязко отвърна Шантал, която не възнамеряваше да му обяснява подробности. — На колко години е?

— Не знам. Двайсет и пет или шест. Студентка по право. Искане да стане адвокат по разводи — небрежно отговори той.

— Сигурна съм, че и тя самата ще причини доста разводи — мрачно отбеляза Шантал.

— Защо си толкова разстроена?

— Ами не знам. Прекара цял час в разговор с красива дваайсет и пет годишна мадама, която едва ли не се нахвърли върху теб, докато ти се хилеше като ученик. Даде ти визитната си картичка, а ти я прибра в джоба си. А аз съм почти дваайсет години по-стара от теб. Защо мислиш съм разстроена? Не ми е харесала пушената съомга?

— Съомгата бе страхотна, между другото — отвърна той, като се опита да смени темата, което още повече вбеси Шантал. — А и не беше нейната картичка, а тази на брат й. Той е архитект, а ние ще правим ремонт на кантората. Тя го препоръча за работата.

— Можеше да ти даде картичката му и в службата. Честно казано, не ти вярвам. Може да е студентка по право, но прилича на холивудска звездичка и се облича като проститутка. А тази комбинация не ми харесва, когато се пуска на мъжа, с когото живеея. На всичкото отгоре аз съм достатъчно стара, мога да съм му майка, а тази вечер съм издокарана като баба му. Съпругата на партньора ти е дваайсет години по-възрастна от мен, а носехме същите дрехи. Напомни ми да изгоря проклетата рокля.

Ксавие се захили. Дори когато беше ядосана, Шантал знаеше как да го разсмее.

— Шантал, моля те, бибчо. Обичам те. Просто си говорех с нея. Напълно безобидно. Въобще не се интересувам от това момиче. А ако искаш, можеш да се увиеш и в кувертюрата на леглото, и пак ще си по-секси от всички други жени.

— Казах ти много отдавна, че не искам да ме правят на глупачка или да ми разбият сърцето — заяви тя докато се качваха с асансьора. — Един ден ще се хванеш с момиче като нея, а аз не искам да бъда зарязана и да плача с разбито сърце. Ако започнеш да оглеждаш млади жени, Ксавие, с нас е свършено. Предпочитам да се измъкна по-рано, ако отиваме натам.

Ксавие се шашна от думите ѝ, макар да ги бе чувал и преди. Но сега осъзна, че Шантал говори съвсем сериозно. Беше ужасена от мисълта, че той ще я зареже заради по-млада жена.

— Не се интересувам от по-млади жени. Обичам теб. Вероятно не трябваше да говоря с нея толкова дълго, но се забавлявах и не исках да съм груб.

— Точно това имам предвид. Забавлението. Имаш право да вършиш каквото си искаш, но аз имам право да се спася, преди да е станало късно.

— Няма да го правя повече — каза той тихо, когато влязоха в апартамента.

— Сигурна съм, че ще го направиш — отвърна Шантал, като влезе в спалнята и затръшна вратата.

Той чу след миг прищракването на ключа. Заговори ѝ през вратата след около половин час с надеждата, че се е успокоила.

— Искаш ли да си отида у нас тази вечер? — попита той, но се надяваше на отрицателен отговор.

— Да — отговори Шантал.

Той реши да не я притиска. Тръгна си след няколко минути със свито сърце. Чувстваше се ужасно задето я бе разстроил с разговора си с младата жена. Но не би излизал с нея, дори да не беше обвързан с Шантал. Момичето просто не беше неговият тип. Винаги бе харесвал умни, интелигентни жени, а не сексбомби. А и разговорът им бе съвсем неангажиращ, независимо какво мислеше Шантал.

Бе изпаднала в дива ревност, но без никакво основание. Преди да си легне той ѝ изпрати съобщение и ѝ каза, че я обича. Тя не отговори. Звънна ѝ на следващата сутрин. Тя не вдигна и се включи гласовата поща. Ксавие отиде на работа и едва не получи инфаркт, когато Амандин, червенокосата хубавица, му каза, че е звъняла в дома му. Като негов домашен телефон бе вписан номера на Шантал.

— Снощи ти дадох грешна визитка на брат ми. Казах му, че може да му се обадиш, и той направо ме подлуди. Дала съм ти старата. Ето новата — каза тя и се отдалечи.

Ксавие си представи как бе реагирала Шантал на обаждането на момичето. Не искаше да ѝ изпраща дълго обяснение със съобщение. Щеше да ѝ го каже лично вечерта. Но през целия ден стомахът му бе свит. Не се чу с нея и предположи, че тя вече е поела по пътеката на войната след обаждането на Амандин. Надали ѝ се бе сторило невинно, независимо какво ѝ бе наговорил.

Вечерта той влезе в апартамента ѝ с букет рози в ръка и се почувства като актьор в комедия. Беше толкова банално, че направо си беше окаяно, но не знаеше какво друго да направи. Искрено съжаляваше заедно с разстроил и накарал да ревнува. Светеше само в кабинета ѝ, където работеше. Останалата част от жилището бе тъмна, което му се стори лош знак. А пред кабинета ѝ се спъна в голям куфар.

Шантал го погледна с ледено изражение, когато той влезе при нея. Подаде ѝ букета, но тя не го прие.

— Заминаваш ли някъде? — попита той престорено небрежно, като посочи куфара.

— Не, ти заминаваш — студено отговори тя. — Събрах ти нещата. Свършено е. Не мога да продължавам така. Няма да седя и да чакам неизбежното. Прекалено съм стара за теб. Преживях достатъчно в живота си. Ти трябва да си с по-млада жена, червенокосата или някоя друга, без значение. Аз трябва да съм сама. Почти на сто години съм, а ти си едва на трийсет и осем. Намери си някоя на твоята възраст, с която да си играеш.

— Шантал... моля те... това е абсурдно... обичам те. Ти си най-умната, сексапилна и красива жена, която някога съм познавал. Не ми пука дали си на сто години. Не прави от мухата слон.

Ксавие се приближи до нея, пусна букета на стола и се опита да я прегърне, но тя не му разреши. По бузите ѝ потекоха сълзи.

— Аз също те обичам, но искам да си тръгнеш. Веднага. Сцената снощи бе точно онова, което не желая да преживея отново. Да плача и да седя с разбито сърце, когато се влюбиш в момиче на половината на годините ми. Трябва да си тръгнеш, Ксавие. Не мога повече — заяви тя решително. — Свършено е — повтори тя, в случай че не бе разбрал думите ѝ и посланието на куфара.

— Това е лудост — отвърна той и очите му се насълзиха.

— Не. Аз бях лудата. Но сега искам да съм нормална. И сама. Мислех, че връзката ни може да просъществува, но не е възможно. Миналата вечер ми напомни това. Моля те, тръгни си, Ксавие. Това е прекалено болезнено.

Шантал заплака горчиво. Той я погледна отчаяно и излезе. Не знаеше какво друго да направи. Взе куфара и напусна апартамента. Чувстваше се ужасно, сякаш някой близък бе умрял. Не можеше да разбере как такава дреболия може да доведе до раздяла. В продължение на шест месеца връзката им бе идеална, а сега приключи, защото той „може“ да се влюби в по-млада жена някой ден. Шантал също можеше да се влюби в някой друг, по-стар или по-млад. Някой от двамата им можеше да умре. Можеше да стане какво ли не. Или пък можеше да останат заедно до края на живота си. Само Господ знаеше кой щеше да надживее другия. Той можеше да умре млад, а тя да доживее до сто. Никой не можеше да предвиди какво ще стане. Беше лудост да приключат по този начин. Идеята ѝ за превантивна медицина бе екстремна — убий пациента незабавно, в случай че може да умре някой ден.

Ксавие слезе надолу по стълбите с куфара, пълен с дрехите и книгите му. Отвори го, когато се прибра у дома, и намери вътре нейни снимки. Сложи ги на нощното си шкафче и на бюрото и прибра дрехите си в гардероба с натежало сърце. Чувстваше се ужасно. Вечерта ѝ изпрати съобщение, в което ѝ каза колко силно я обича, но тя не отговори. На следващата сутрин Ксавие имаше чувството, че бе умрял. Шантал изпитваше същото, но бе сигурна, че е постъпила правилно. И нямаше да промени решението си. Ксавие беше история.

Децата на Шантал се прибраха у дома за Коледа, както правеха всяка година. Това беше единственото време, когато се събираха заедно като семейство. И тримата си бяха в Париж.

Ерик пристигна първи и прекара кротка вечер с майка си. Беше се възстановил от катастрофата, макар че трябваше да свалят пирона от таза му след цяла година. Сега кракът го болеше само от време на време. Минаха почти два месеца от инцидента и той каза на майка си, че е много щастлив с пощенския пикап, който му върши чудесна работа. Разочарова се, когато разбра, че са скъсали с Ксавие.

— Вече го няма — напрегнато каза Шантал, а синът ѝ забеляза тъгата в очите ѝ.

— Скъсахте ли? — попита Ерик и тя кимна. — Лошо. Харесвам го. Нещо лошо ли направи?

Шантал поклати глава отрицателно и не посмя да срещне погледа на Ерик.

— Не — честно отговори тя. — Но вероятно щеше.

— В това няма никаква логика — объркано каза той. — Защо не изчакаш докато направи нещо лошо?

— Предпочитам да не чакам. Когато знаеш какво ще стане някой ден, по-разумно е да действаш.

— Ами ако грешиш?

Ерик бе гласът на разума, въпреки младостта си.

— Повярвай ми, не греша. И не искам да говоря за това — твърдо заяви тя.

Ерик не отговори, но видя, че майка му бе нещастна заради решението си. Той харесваше Ксавие, бе впечатлен от това, че дойде в Берлин, за да подкрепи майка му. Сега обаче Ерик се тревожеше, че майка му отново бе сама в Париж. Ксавие му се струваше идеален за нея и се разбираха чудесно. Съжаляваше, че връзката им е приключила. Майка му достатъчно дълго бе сама.

Самолетът на Пол от Съединените щати кацна на другата сутрин и двамата с Рейчъл пристигнаха към единайсет, когато майка му и брат му закусваха в кухнята. Настъпи пълна суматоха, когато се появиха, а Шантал бе изненадана от Рейчъл. Беше в шестия месец, но изглеждаше огромна, сякаш щеше да роди близнаци. Двамата братя се прегърнаха и Пол попита за приятелката на Ерик.

— Прибра се при семейството си за Коледа. Немците много държат на празника. Аз ще отида при нея за Нова година — обясни Ерик.

Пол и Рейчъл щяха да останат тук само седмица, а после да се срещнат с родителите ѝ в Мексико и да посрещнат там Новата година. Родителите ѝ ги канеха там всяка година, в прекрасен хотел в Кабо. Шантал не можеше да се конкурира с тях и беше благодарна, че ще прекарат заедно тук поне една седмица.

За разлика от брат си, Пол не попита за Ксавие. Дори не се сети за него, докато Ерик не му каза тихо, че са скъсали.

— Мама страда ли? — изненадано попита Пол.

— Така мисля — отговори Ерик.

— Мислех, че само се мотаят заедно. А и това предстоеше, той е много по-млад. Мама сигурно е била наясно. Той не можеше да остане завинаги с жена на нейната възраст.

Пол се отнесе небрежно, но наистина не бе очаквал да види Ксавие повече. Предполагаше, че майка му просто е изкарала кратък летен романс или си е намерила другарче, с което да пътува. Не можеше да си представи, че тя приема връзката сериозно, а и беше свикнала да е сама. Въобще не забеляза, че майка му изглежда разстроена и тъжна.

Малко след пристигането им Рейчъл пожела да отидат на пазар на авеню Монтен. Баща ѝ плащаше кредитните ѝ карти и тя обичаше да пазарува в Париж. Беше спала по време на целия полет и бе готова за излизане. Пол тръгна с нея. Ерик пък искаше да се види с приятели и да посети галерии, които излагаха творби като неговите.

Шантал беше сама в апартамента, когато Шарлът и Рупърт пристигнаха от Хонконг. Бъдещият ѝ зет бе изключително любезен, типичен англичанин, и се отнасяше с годеницата си като с кралица. Каза, че не е идвал в Париж от години. Веднага след пристигането си Шарлът напомни на майка си, че иска да разглеждат сватбени рокли

заедно. Не разполагаха с много време, защото два дни след Коледа планираха да отидат на ски — страстта на Рупърт, и да отлетят за Хонконг през Цюрих. Шантал бе наясно, че след по-малко от седмица децата ѝ щяха да си заминат, но поне сега бяха тук. Знаеха, че Коледа е важна за нея. Не беше същото като в миналото, когато бяха по-малки и оставаха у дома през цялата ваканция, но с цялото си сърце сега се радваше на присъствието им.

Шарлът и Рупърт също излязоха следобед. Шантал никога не правеше планове за времето, когато децата ѝ гостуваха. Искеше изцяло да им е на разположение.

Пол и Рейчъл се прибраха към шест, отрупани с пакети. Тя каза, че открила няколко „сладки тоалетчета“, в които можела да се побере, чанта от „Ерме“ и бебешки дрешки от „Бебе Диор“, тъй като вече знаеха, че ще имат момче. Пол едва успял да натъпче торбите в асансьора, а Рейчъл се прибра в стаята му, за да подремне преди вечеря. Беше изтощена от пазаруването. Това даде възможност на Шантал да си поговори с Пол. Откри го в кухнята и отново го посъветва да си намери солидна работа.

— Родителите на Рейчъл не могат да те издържат — твърдо каза тя и той кимна.

— Аз ще плащам за бебето, а те ще издържат Рейчъл.

— Това не те ли притеснява?

— Не мога да си я позволя, мамо. Баща ѝ ѝ купува каквото поиска — обясни той, макар Шантал да знаеше, че Рейчъл бе страшно разглезена. — Редовно се захващам с работа по различни продукции и спестих пари, за да издържам детето. Това е най-доброто, което мога да направя засега.

Пол изглеждаше доволен от мисълта, че ще може да гледа сина си. А Рейчъл наистина бе прекалено скъпа и не изпитваше желание да ограничи разходите си, за да му помага. Шантал смяташе, че това не е добро уреждане на въпроса, но Пол се бе примирил да живее с момиче, което не можеше да издържа. Беше щастлив, че ще може да се грижи за себе си и сина си.

Половин час по-късно и Шарлът и Рупърт се завърнаха. Не бяха купили нищо, а Шарлът нямаше търпение да излезе на пазар с майка си на другата сутрин. Ерик се върна чак към осем, след като бе обиколил галериите в Бастилията. Шантал им приготви богатата вечеря

— агнешко с чесън, зелен фасул и пюре. Всички си припомниха детството, храната на мама беше най-вкусната. Шантал направи голяма салата и сложи на масата поднос със сирене. За десерт имаше сладолед. Любимата им вечеря.

Шарлът погледна Пол и попита тихо:

— Гаджето ще идва ли?

Изглеждаше леко изнервена и брат ѝ разказа шепнешком какво бе станало.

— Ерик каза, че е свършено — подхвърли той небрежно.

Не изпитваше съчувствие към майка си, тъй като не бе приел връзката ѝ сериозно.

— Е, това е добре — доволно кимна Шарлът. — Не очаквах срещата с него с нетърпение. А и той щеше да изглежда абсурдно на сватбата, толкова е по-млад... Нямам представа защо мама въобще се хвана с него.

Пол се съгласи с нея. Познаваше Ксавие и го харесваше, но не чувстваше привързаност към него.

— Тя си е добре и сама.

— Какво те кара да мислиш така? — предизвика го Ерик, раздразнен. — Никой от нас не е сам. Защо мама да е?

— Има си собствен живот и деца. Не се нуждае от мъж — твърдо заяви Шарлът.

— Тя е на петдесет и пет години, а не на деветдесет. Не мислиш ли, че е самотна без нас? Вие я виждате само един-два пъти годишно за по няколко дни, а и аз не я виждам много повече. Ами ако някой ден се разболее? Защо да няма човек, с когото да се забавлява?

Брат му и сестра му се вторачиха в него, сякаш им говореше на китайски. Никой от двамата дори не беше се сещал за тези неща.

— Ако се разболее, ще ѝ наемем медицинска сестра — бързо реагира Шарлът. — А и тя има достатъчно пари, за да ѝ плати. Ще я настаним в някой хубав старчески дом, когато остарее. Не се нуждае от приятел.

— Много сте обичливи — вбесено изсумтя Ерик. — Тя не е куче, което да оставите при ветеринаря, или да приспите, когато остарее. Тя е човешко същество. Грижи се прекрасно за нас и все още го прави, когато имаме нужда. Защо да няма някой, който да се грижи за нея?

Повечето хора на нейната възраст са женени или си имат приятели. И мама трябва да си има.

— О, за бога — завъртя очи сестра му, а Пол се почувства неудобно.

Мразеше да обсъжда сериозни теми. Обичаше всичко да минава лесно, а за всички тях бе по-лесно, ако в живота на майка им нямаше мъж и не им се налагаше да се съобразяват с него, когато се приберат у дома. Ерик смяташе, че Ксавие е свестен човек, и не бе виждал майка си толкова щастлива от години. Когато бяха малки, Шантал винаги бе щастлива. Но през последните години той често забелязваше тъгата ѝ и се тревожеше, че е самотна. Чувстваше се виновен заради това, макар да не възнамеряваше да се прибере в Париж, за да реши проблема. Никой от тях не смяташе да го направи. И Ерик наистина се тревожеше за нея.

— Е, аз мисля, че е много по-просто, след като той не е тук и не сме задължени да обръщаме внимание на някакъв непознат по Коледа — кисело каза Шарлът.

— Рупърт е непознат за нас — каза Ерик достатъчно високо, за да го чуе бъдещият му зет.

Шарлът го изгледа така, сякаш искаше да го убие.

— Не е непознат — поправи го тя. — Сгодени сме.

— Страхотно. Радвам се за теб. Но защо мама да си няма приятел?

— Какъв е смисълът? Тя е скъсала с него, значи и тя не го е искала. Защо въобще спорим? — попита Пол.

— Въпрос на принцип — твърдо заяви Ерик. — Не мисля, че вие двамата някога се питате дали мама е щастлива, добре ли е или е самотна.

— Тя е свикнала с това — отговори Пол. — И си има приятели.

— Приятелите не са същото. Аз бях ужасно самотен, преди да се запозная с Анализе. Приятелите ти се прибират у дома, а ти оставаш сам.

— За бога, Ерик, на нейната възраст не става дума за секс — отвратено каза Шарлът.

— Откъде знаеш? Може и да става. Някои жени дори раждат на нейната възраст.

— Мамка му — ужаси се Пол. — Представи си мама да роди. Само от това имаме нужда!

— Ти ще имаш бебе — напомни му Ерик. — И всички смятаме, че това е хубаво.

— Аз съм на трийсет и една. Това е голямата разлика.

— Но не си женен. А ако Анализе и аз някога имаме бебе, също няма да се женим. Не вярваме в брака. Така че, може би ние сме много „по-шокиращи“ от мама, но каквото и да правим, тя се примирява и се държи сякаш всичко е наред. Дали ще се оженим или не, дали ще имаме бебета, с кого искаме да живеем... Никога не ни създава проблеми. Защо тогава вие двамата толкова твърдо сте решили да я тормозите за онова, което върши? И защо всички ние приемаме, че би трябвало да е сама?

— Сигурно иска да е сама — възрази Шарлът. — Ти каза, че тя го е зарязала.

— Това не означава, че е щастлива от решението си. Изглежда доста тъжна.

— На мен пък ми изглежда добре — категорично заяви Шарлът. — Утре ще избираме сватбена рокля. Това ще я направи щастлива.

— Не, ще направи теб щастлива. Ние какво правим за мама?

Шарлът и Пол се спогледаха и не отговориха. Не мислеха за майка си по този начин. Шантал се грижеше за тях, но те дори не се сещаха да направят същото за нея, а и тя никога не ги молеше, нито го очакваше. Майка им нямаше никакви изисквания към тях. Докато размишляваха по въпроса, Шантал ги повика на масата, сипа червено вино в гарафа и поднесе вечерята. Всички се настаниха и се нахвърлиха върху вкусната храна. Накрая ѝ направиха комплимент за готварските умения. Вечерята беше превъзходна.

— Ще кача десет кила — нервно отбеляза Рейчъл. — А тук нямам курс по спенинг.

— Хубаво ще е и за теб, и за бебето — увери я Пол.

— Трябва да ядеш повече.

А и според него, тя тренираше прекалено много. Аеробика, спенинг, йога и всеки ден във фитнеса. Имаше великолепно тяло, върху което се трудеше усърдно, но сега беше бременна.

— Ти планираш ли веднага да забременееш? — обърна се Рейчъл към Шарлът.

Шантал слушаше разговора им с интерес, но почти не участваше в него.

— Не, искаме да изчакаме няколко години. Възнамеряваме да си купим по-голям апартамент и може би някой по-малък в Лондон, преди да се захванем с бебето. А и аз очаквам повишение и не желая да го пропусна.

Звучеше типично за Шарлът и никой не се изненада. Тя обичаше да планира и организира всичко за далечното бъдеще и Рупърт се съгласяваше с нея. Пол беше по-разхвърлян и небрежен. Не бяха планирали бебето, но и двамата бяха щастливи. Родителите ѝ бяха наели сестра, която щеше да остане до бебето за около година, за да не се налага на младите да променят живота си прекалено много, и те изпитваха облекчение от това улеснение. За разлика от Шантал, която бе омъжена за начинаещ писател, роди три деца за пет години и се грижи за тях съвсем сама, без никаква помощ. Стана още по-тежко, когато баща им почина няколко години по-късно и тя трябваше да работи на няколко места, за да ги издържа. Никой от тях не би искал да е в нейното положение. Бяха забравили напълно тежките дни, които бе преживяла. А и тя правеше всичко да изглежда лесно.

Рейчъл и Шарлът ѝ помогнаха да разчисти в кухнята след вечеря, а мъжете се захванаха с видеоигри във всекидневната. После играха шаради и всички се смяха и съревноваваха упорито, както винаги. Легнаха си в полунощ. Шантал обичаше децата ѝ да са у дома. Ксавие ужасно ѝ липсваше, но се опита да го прогони от мислите си. Стори ѝ се интересно, че нито Пол, нито Шарлът бяха попитали за него, само Ерик. Не знаеше за разговора им във всекидневната преди вечеря, защото бе заета в кухнята. Ако ги беше чула, щеше да се разстрои още повече. Те смятаха, че майка им не се нуждае от мъж, който да я обича, а Шарлът и Пол дори бяха доволни, че бе скъсала с Ксавие, и се надяваха да не му намери заместник. Сърцето щеше да я заболи още повече, ако научеше какво мислеха за нея.

Жан-Филип долетя от Пекин на Бъдни вечер, но Шантал нямаше време да се види с него тази седмица и си обещаха да обядват заедно, когато децата ѝ заминат. Тя отказваше срещи с приятелите си, когато децата бяха при нея. Не искаше да пропусне и една минута с тях.

Разбраха се да се видят за обяд на трийсет и първи. Всички щяха да са си заминали, а Жан-Филип щеше да остане в Париж още една седмица.

Валери бе подредила коледната украса, когато Жан-Филип се прибра. Децата ѝ бяха помогнали и дори сами бяха направили няколко украшения от папиемаше и пайети. Апартаментът приличаше на коледна картичка, а всички подаръци бяха красиво опаковани и сложени под елхата. Той нямаше време да пазарува в Пекин и купи само малка китайска рокличка за Изабела, пожарна за Жан-Луи и плюшен тигър за Деймиън. Подаръкът му за Валери бе златна гривна от „Картие“, която бе купил, когато се прибра у дома през ноември.

Сутринта на Коледа отвориха подаръците и отидоха заедно на църква, а по-късно обядваха вкъщи. В апартамента ухаеше съблазнително, а децата се радваха, че Жан-Филип си бе у дома. Валери също. Двамата все още бяха под влияние на пътуването ѝ до Китай преди две седмици. През януари тя щеше да се върне там за снимките на „Вог“, а през февруари той щеше да се прибере в Париж отново. Положението не беше леко, но чувстваха, че могат да се справят с грижливо планиране и усилия от двете страни. Децата бяха добре. Както винаги, Валери се справяше отлично и често ги настаняваше пред компютъра, за да поговорят с баща си. Така той си остана част от ежедневието им живот, доколкото можеше.

Валери се влюби в гривната от „Картие“, а Жан-Филип хареса часовника, който тя му подари. Децата се забавляваха лудо с подаръците си. След дългия ден, когато най-после си легнаха, всички се съгласиха, че това бе една от най-прекрасните им Коледи досега. Жан-Филип бе напълно убеден в това, когато Валери заспа в прегръдките му с усмивка на лицето.

Ксавие сподели с брат си, че Шантал е скъсала с него. Матю го съжали, а Аник също се натъжи, когато чу новината. Харесваха Шантал и смятаха, че с Ксавие са чудесна двойка. Причината за раздялата не им се видя логична, но нямаше обяснение какво свързваше или разделяше хората, а Ксавие ги увери, че това наистина бе краят. Поканиха го да прекара Коледа с тях. Очакваха цяла армия гости — техни и на децата, но той отказа с извинението, че не е в

настроение. След раздялата с Шантал предпочиташе да е сам. Нямахше повод да празнува.

На Коледа чете и гледа телевизия, после отиде на дълга разходка покрай Сена. За момент дори се замисли дали да не влезе в някой от магазините за домашни любимци на кея и да си купи куче. Но беше чувал, че повечето пристигат болни от Източна Европа, затова се въздържа. Прибра се у дома тъжен. Не можеше да си обясни защо жената, в която бе лудо влюбен, вече не го искаше само защото някой ден може да я зареже заради по-млада. Не беше справедливо. Не беше ѝ изневерил и наистина я обичаше. Дори не бе флиртувал с онова момиче, просто обикновен разговор. Беше наясно със страховете на Шантал заради разликата във възрастта им, които предизвикваха паника в душата ѝ. Тя не отговори на нито едно от обажданията му през последните три седмици и очевидно не възнамеряваше да го направи. Накрая и той повярва, че всичко между тях е приключило. Сега трябваше да продължи живота си, но имаше нужда да потъгува известно време за любовта си. За него връзката с Шантал не беше нещо случайно, а истинска любов. За него. Но явно не и за нея. Мислеше, че ще останат заедно завинаги, разбираха се прекрасно, харесваха едни и същи неща.

Кантората бе затворена до Нова година и той прекарваше скучните си дни в дълги разходки покрай Сена и в Булонския лес. Мислеше за Шантал и му се искаше да намери някакъв начин да я убеди, че възрастта ѝ няма значение за него. Вече не можеше да си представи живота без нея. И не искаше.

Шарлът и Рупърт заминаха първи, два дни след Коледа. Останаха при Шантал само четири дни, защото искаха да отидат на ски във Вал д'Изер. Някои от приятелите на Шарлът посещаваха курорта редовно и тя бе обещала на Рупърт най-прекрасните спускания в живота му.

Двете с майка ѝ откриха идеалната сватбена рокля в „Кристиан Диор“ и Шарлът полудя от радост. Прилепваше ѝ отлично и не се нуждаеше от никакви поправки. Шантал щеше да я занесе в Хонконг за сватбата през май. Купиха и тъмносиня рокля от „Нина Ричи“, за която Шарлът реши, че е подходяща за майка ѝ. Беше прекалено строга за вкуса на Шантал, украсена с бабешко болеро, но тя реши да не разочарова дъщеря си и да облече това, което тя искаше. Роклята не ѝ хареса, но се примири. Бездруго нямаше да познава повечето гости. Рупърт каза, че майка му избрала тоалет в светлосиво, което ѝ се стори още по-потискащо. Като се имаха предвид всички ограничения и традиции, към които Шарлът стриктно се придържаше, сватбата нямаше да е забавна, а прекалено официална. Синовете на Шантал не се зарадваха, че трябваше да бъдат с фрак, но сестра им бе категорична. Рейчъл пък се тревожеше, че през май още нямаше да е отслабнала достатъчно след раждането. Но роклята на булката щеше да е фантастична. Шарлът имаше осем шаферки и техните рокли се шиеха в момента в Хонконг от известна дизайнерка. Подготовката за сватбата вървеше според плана.

Рупърт и Шарлът заминаха за Вал д'Изер в чудесно настроение и благодариха на Шантал за прекрасната Коледа. Рупърт още сега ѝ съобщи, че следващата година ще прекарат празника със семейството му в Лондон. Родителите щяха да се редуват през година да празнуват с децата си. Пол пък каза, че с Рейчъл може да си останат в Ел Ей, тъй като нямаше да е лесно да пътуват с бебе по време на празниците, а и родителите на Рейчъл предпочитаха те да са с тях. Пол реши да покани Шантал в Ел Ей. Тя се опита да не заплаче и да не се оплаква. Вероятно това бе последната истинска Коледа, която прекарваше с

децата си. Ерик чу разговорите и забеляза натъжените очи на майка си. Но тя бе мила, както винаги, не спори с тях, дори не коментира. Вече бях възрастни хора, които имаха нови семейства, а не само нея.

Ерик потегли за Берлин, за да се види с Анализе, веднага след заминаването на Шарлът. Пол и Рейчъл отлетяха за Мексико в деня преди Нова година. Шантал беше тъжна, вечерта апартаментът ѝ се стори кошмарно празен. Винаги когато децата си заминаваха, ѝ се струваше, че някой бе разкъсал сърцето ѝ. Искаше ѝ се да запищи от болка. Почувства се особено наранена, когато те ѝ благодариха за прекрасната Коледа, като в същото време небрежно ѝ подметнаха, че няма да се върнат следващата година. Всички, с изключение на Ерик, който никога не знаеше плановете си до последния момент.

Шантал се опита да прогони депресията, когато се видя на обяд с Жан-Филип на следващия ден. Но той веднага забеляза болката в очите ѝ. Тя му разказа за новините около децата. Не можеше и не биваше да се опитва да ги задържи при себе си, те имаха право на собствен живот. Проблемът беше, че тя нямаше и не бе имала от години, с изключение на кратката връзка с Ксавие. Жан-Филип мразеше да я вижда тъжна. Според него, децата ѝ не полагаха достатъчно усилия да са до нея, особено, след като бе останала съвсем сама, а тя винаги бе склонна да им се притече на помощ, което те като че ли не забелязваха.

— Как се отнасят с Ксавие? — попита я той, след като си поръчаха обяд.

Чудеше се дали децата ѝ не бяха се държали лошо с него. Знаеше, че Шарлът е способна на това, а и вечно тормозеше майка си.

— Не трябваше да правят нищо — отвърна тя, избягвайки погледа му.

— Защо?

— Той не беше с нас. Скъсахме преди няколко седмици.

Шантал изглеждаше съсипана, когато го каза, и Жан-Филип се изненада.

— Мамка му! Защо не ми каза?

— Нуждаех се от време да свикна с това.

— Какво стана? Вървеше идеално, когато говорихме за последен път.

— Реших да избягам преди това да се промени.

— Какво? — шашна се той.

— Превантивна операция. Отидохме на купон и той прекара цялата вечер в разговор с красиво момиче. Осъзнах, че занапред ще виждам подобни неща. Мястото му е с нея, а не с мен. Приличам на баба й, или на неговата. Той е хубав, млад мъж. Не трябва да е с жена на моята възраст и рано или късно ще го разбере. Реших да не чакам. Няма смисъл.

Жан-Филип знаеше, че тя се притесняваше от разликата във възрастта им още от самото начало.

— Какво каза той? — натъжен попита Жан-Филип.

— Твърди, че ме обича и не иска по-млада жена... но някой ден... някой ден ще поиска и това ще ме убие. Е, не съвсем — поправи се тя. — Но не искам да преживявам подобна агония, затова реших да приключа още сега. Времето никога не е добро за такива неща. И просто го направих.

— Как се чувстваш сега?

— Ужасно. Но това е правилното решение. Не очаквах да ми хареса, но е правилно.

— Той обади ли ти се?

— Безброй пъти. Но не отговарям на обажданията му. Няма за какво да говорим. Приключих и това е. Не искам да го виждам и да говоря с него. Ксавие трябва да продължи живота си.

— А ти? — попита Жан-Филип, забелязал тъгата в очите й.

— Аз не трябва да правя нищо. Просто си седя тук. Ще пиша. Ще виждам децата, когато мога. Но вече няма какво да очаквам, освен да ги виждам все по-рядко. Прекалено са заети със собствения си живот и новите си семейства. Така става с деца на тяхната възраст, които не живеят в същия град.

Шантал приемаше съдбата си. Нямахте избор. Но като неин приятел, Жан-Филип мразеше това, което децата й причиняваха. Никой не беше виновен, но бе ужасно за нея. А ако тя нямаше мъж и свой собствен живот, освен работата, нещата само щяха да се влошават. Тя също го знаеше.

— Не можеш просто да скъсаш с него по този начин. Ако казва, че те обича, а и ти го обичаш, защо не му дадеш шанс?

— Защото ще ме боли прекалено силно някой ден, когато го загубя. А това неминуемо ще стане.

— Той може пръв да те загуби. Може да се влюбиш в някой друг преди него.

Но това не беше в стила ѝ и двамата го знаеха. Шантал беше вярна, лоялна и обичлива жена. Но Жан-Филип имаше чувството, че и Ксавие бе такъв.

Адски глупаво бе от нейна страна да се откаже от него заради нещо, което може никога да не се случи.

— Знам, че съм права.

— Не мисля така.

Жан-Филип рядко ѝ противоречеше, но пък го правеше решително. Тя обаче отказа да послуша съвета му за Ксавие. Беше убедена, че е взела правилното решение.

— Какво ще правите довечера? — попита го тя, за да смени темата, а и все пак беше Нова година.

— Ще си остана у дома с децата. Връщам се в Пекин другата седмица. Искам да прекарам всяка минута, която мога, с Валери и децата. А ти? Планове за довечера?

Разбира се, можеше да предположи какъв щеше да е отговорът ѝ.

— Ще си легна в девет — усмихна се тя. — Или по-рано. Мразя Нова година.

— Аз също — съгласи се той, но му се искаше Шантал да планира нещо по-интересно от това да си легне сама.

Празниците не бяха лесни за нея, а този път ѝ се бе наложило да се преструва на смела пред децата. Само Ерик беше забелязал тъгата ѝ.

Разделиха се пред ресторанта и Жан-Филип ѝ обеща да се видят отново, преди да замине. И той се чувстваше разстроен заради раздялата ѝ с Ксавие.

Бенедета замина с Дарам за Лондон, за да прекарат Нова година там. Той долетя с личния си самолет от Делхи предишния ден и се отби да я вземе от Милано. Беше резервирал обичайния си апартамент в „Кларидж“ и маса за вечеря в „Бара на Хари“ — любимия им ресторант. Бяха поканени и на купон у приятели в Найтсбридж, но не останаха дълго, нямаха търпение да останат сами. Точно в полунощ той я прегърна и целуна, а после се върнаха в хотела и си легнаха.

На първи януари закусиха късно и се разходиха из Хайд парк. Бенедета носеше красивата диамантена гривна, която не сваляше от ръката си откакто ѝ я беше подарил. Следобед останаха в хотела, гледаха телевизия и се любиха. Само преди шест-седем месеца тя не би могла да си представи, че ще прекара Нова година по този начин. Тогава бе сигурна, че ще е омъжена за Грегорио до края на живота си, независимо колко лошо се държеше той. А Дарам сякаш бе паднал от небето като божествено чудо.

— Щастлива ли си? — попита я той и тя го погледна широко усмихната.

— Абсолютно — отговори тя и го целуна.

— Чудесно.

Идеалното начало за Нова година.

Грегорио и Аня прекараха Нова година в Куршевел. Той предпочиташе Кортина в италианските Алпи, но тя настоя за Куршевел. Курортът бе буквално превзет от руснаците и дори някои от уличните табелки вече бяха на руски. Менютата в ресторантите, продавачките по магазините бяха рускини. Някои от колегките ѝ също бяха тук със семействата си, други — с любовниците си. По-богатите руснаци си бяха наели къщи. Грегорио знаеше, че Аня обича да се вижда със сънародниците си.

Бебето и гувернантката също бяха с тях. Всеки ден Грегорио ходеше на дълги разходки с Клаудия. В кенгуруто на гърдите си можеше да я вижда, да ѝ говори и да я кара да се смее. Позволи на гувернантката да отиде на ски, защото предпочиташе лично да се грижи за дъщеря си. Нощем двамата с Аня скитаха из местните ресторанти. Той обичаше да се фука с нея и се радваше на ваканцията им. Напоследък Аня пътуваше много и кариерата ѝ процъфтяваше. Почти не бе се прибирала в Милано от септември, но Грегорио не се оплакваше. Надяваше се, че постепенно това ще се промени. А и тя изглеждаше щастлива в Куршевел с него. Всеки ден караше ски с руските си приятели, а той оставаше с бебето.

Грегорио ѝ подари червено палто от норки на „Диор“ за Нова година и тя много се зарадва. Съчета го с черна минипола, прозрачна блуза и обу високи над колената велурени ботуши с високи токчета, за

да отидат на вечеря. Аня беше изключително красиво момиче и раждането не беше променило фигурата ѝ. Беше по-красива и от преди и Грегорио се гордееше, че е с нея.

Този месец тя бе на корицата на няколко списания, наскоро я бяха наели за снимки в Япония. Грегорио се чувстваше млад и секси, когато беше с Аня, макар семейството му все още да отказваше да се запознае с нея. Снахите му не я одобряваха, а според него, братята му ревнуваха, независимо че не го признаваха. Но връзката с нея подхранваше егото на Грегорио. Отношенията им не бяха толкова близки и топли, както веднага след раждането на бебетата, през онези ужасни три месеца, но той все още се радваше, когато беше с нея у дома в Милано, а и тя изглеждаше щастлива, когато са заедно. Приятелите му продължаваха да странят от него. В редките случаи, когато получаваше покана за парти, тя никога не включваше и Аня. Не ги поканиха никъде за Нова година и затова той реши да я доведе в Куршевел да се позабавлява с хора, които ѝ бяха по сърце.

На Нова година ѝ предложи да прекарат в апартамента с романтична вечеря, тъй като всички ресторанти щяха да бъдат претъпкани. Аня се разочарова, бяха поканени на няколко купона.

— Твоите приятели говорят само руски — напомни ѝ той, но после ѝ предложи да излезе сама след полунощ.

Така щяха да прекарат чудесно заедно и да посрещнат Нова година. Грегорио беше освободил гувернантката за празника, защото предпочиташе да останат сами с бебето. Аня изглеждаше умопомрачително в ослепителната червена рокля, прилепнала по нея. Дватама се насладиха на великолепна вечеря в апартамента си. Грегорио поръча хайвер, омари и шампанско. Пируваха и се забавляваха, а Клаудия спеше кротко до тях. Аня често я поглеждаше. Майчинството ѝ се виждаше съвсем нереално, а сега, когато пътуваше толкова много, не разполагаше с достатъчно време за дъщеря си.

Грегорио забеляза как Аня гледа бебето и се усмихна.

— Малка кукличка, нали?

Клаудия беше дребно, но живо бебе, и обсипваше баща си с усмивки. На шест месеца изглеждаше малко по-едра от новородено.

В полунощ се целунаха и Грегорио искаше да се любят, но Аня нямаше търпение да се види с приятелите си. Обеща му да се прибере рано и двайсет минути по-късно той остана сам с дъщеря си. Не беше

новогодишната нощ на мечтите му, но все още вярваше, че си струва да е заедно с двайсет и четири годишната си приятелка.

Изглежда някакъв филм по телевизията, после пренесе бебето в спалнята, легна си и заспа. Аня се пъкна в леглото до него в три сутринта и веднага заспа. Грегорио подозираше, че бе пийнала здраво с приятелите си.

На следващия ден, когато бебето го събуди, Аня вече бе облечена и пиеше кафе. Грегорио заведе дъщеря си при гувернантката, за да я нахрани.

— Рано си станала — каза той, като се наведе да я целуне. — Честита Нова година. Как прекара снощи?

Той седна до нея по халат и си сипа кафе. Забеляза, че тя беше с панталон и ботуши с висок ток, а не скиорски екип.

— Отиваш ли някъде? — попита той.

— Заминавам — тихо каза тя, без да го погледне.

— У дома ли?

Бяха планирали да останат тук още няколко дни и той се учуди. Аня го погледна сериозно.

— Заминавам за Лондон с Миша Горгович.

Грегорио беше чувал това име. Руснакът бе натрупал огромно състояние като финансист в Лондон.

— Защо заминаваш с него? — не разбра Грегорио.

— Заминавам с неговия самолет — каза тя тихо, без да отговори на въпроса му. — Той ме покани.

— Той знае ли за мен и детето? — разтревожи се Грегорио.

Очите на Аня се напълниха със сълзи. Не беше съвсем безсърдечна. Просто сърцето ѝ не принадлежеше на него и бебето.

— Не мога да направя това... ти... бебето... беше различно в болницата. Тогава всичко изглеждаше реално. Но вече не. Не знам какво да правя с нея, нито как да се грижа. Клаудия плаче всеки път, когато я докосна, а единственото, което ти искаш, е да си с нея. Забавлявахме се в началото, преди близнаците. Сега вече не искаш да излизаш никъде и да правиш нищо, освен да се грижиш за бебето. Не съм готова за ролята на майка. Мислех, че мога, но сгреших. Чувствам, че не мога да дишам, когато съм с Клаудия или с теб. И искам да отида в Лондон с Миша.

Аня мислеше само за себе си.

— Напускаш ли ме? — шокиран я погледна той, не можеше да повярва на думите ѝ. — Ще се върнеш ли?

Все още не разбираше напълно смисъла на думите ѝ, а и не искаше. Той бе изгубил толкова много заради нея, че действията ѝ сега му се струваха немислими. Тя поклати глава отрицателно.

— Мразя Милано и не мога да работя там заради бившата ти жена.

— Ами ние? Клаудия?

— Мисля, че трябва да остане при теб.

Аня говореше откровено, но поне се престори на засрамена. После стана и влезе в спалнята да събере багажа си. Грегорио я последва с втрещено изражение.

— Това ли е всичко? Просто ни напускаш и изчезваш с друг?

Тя не отговори, а продължи да прибира дрехите си. Остави куфарите на пода и се обърна да го погледне докато обличаше червеното палто, което беше ѝ подарил предишния ден.

— Съжалявам — каза тя. — Обичах те в болницата, но там беше като в затвор, като на пустинен остров.

Вече не го обичаше, беше се завърнала в своя свят. Вторачен в нея, Грегорио си помисли, че и той не я обича. Обичаше представата за нея, онова, в което тя евентуално би могла да се превърне, но не и истинската Аня. Най-после осъзна, че единствената жена, която бе обичал, беше Бенедета.

— Искаш ли да видиш бебето, преди да заминеш? — мрачно попита той, но тя поклати глава и повика пиколото да отнесе куфарите ѝ.

Беше странна, кратка и безчувствена раздяла. Аня го погледна и му повтори, че съжалява, но той не се опита да я спре. Знаеше, че не би могъл. Не можеше да се конкурира с Миша Горгович и не искаше.

— Клаудия е по-добре с теб — каза тя отново.

Той кимна, доволен, че поне не искаше да отведе дъщеря им. Това щеше да го убие. После, без да каже и дума повече, тя затвори вратата. Грегорио се отпусна тежко на стола. Лудостта бе приключила.

Следобед се върна в Милано с Клаудия и гувернантката и се разходи из апартамента. Гардеробите бяха пълни с дрехите ѝ, а сейфът — с бижутата, които ѝ беше подарил. Не беше ги взела в Куршевел и

той се замисли дали щеше да го помоли да ѝ ги изпрати в Лондон. Вероятно щеше да го направи.

Изчака два дни преди да се обади на Бенедета. Изпрати ѝ имейл, няколко съобщения по телефона и ѝ остави безброй на гласовата поща, но тя не отговори. Най-после се свърза със секретарката ѝ и помоли за среща. Обеща да му звънне, след като говори с госпожа Мариани. Беше сигурен, че няма да иска да го види, но на другия ден секретарката се обади и това му се стори обнадеждаващо.

— Госпожа Мариани ще ви очаква утре в девет сутринта — сухо му събщи тя. — Има друга среща в девет и четирийсет пет, така че не закъснявайте.

— Чудесно. Моля ви, благодарете ѝ от мое име — учтиво каза той.

— Разбира се — каза секретарката и затвори.

На следващия ден Грегорио пристигна в офиса точно навреме. Почувства се странно, неговият кабинет бе надолу по коридора, в един друг живот. Опита се да не мисли за това, когато влезе при Бенедета, издокаран в идеално скроен тъмносив костюм с бяла риза и синя вратовръзка.

Беше също толкова чаровен, както и преди. Погледна я с онзи пламък в очите, който някога я разтапяше. Но вече не беше същото. Имаше време, когато се поддаваше на чара му, но сега остана равнодушна и изпита облекчение. Онези дни бяха отминали безвъзвратно. Тя седна зад бюрото си и го покани на стола срещу нея.

— Благодаря, че се съгласи да се срещнем — каза той сериозно.

Не бяха се виждали от юли, откакто дойде да ѝ каже, че я напуска заради Аня, а тя отговори с молба за развод. Оттогава минаха почти шест месеца и всичко се промени. За него те и двамата си бяха същите, бяха се обичали дълго време. Връзката им не беше краткотрайна като тази с рускията, която напомняше на фойерверк, блеснал за минути и угаснал.

— Струва ми се абсурдно да се избягваме един друг, след като вече живееш отново в Милано — студено каза Бенедета. — Градът е малък. Няма нужда да се крием. Разбрах, че вече работиш с братята си.

Прояви добър вкус и не спомена манекенката и детето.

— Да, сериозна промяна — тихо отвърна той. — Те ръководят стар бизнес, както знаеш.

— Но бизнес, който върви добре — усмихна се тя.

Грегорио имаше чувството, че пред него стои съвсем непозната жена, а не онази, която бе негова съпруга в продължение на двайсет години. Забеляза, че Бенедета бе отслабнала и променила прическата си. На ръката ѝ забеляза гривна с огромни диаманти, зачуди се дали камъните бяха истински и откъде я беше купила. Обикновено си падаше по по-традиционни бижута и двете с Миучия Прада бяха известни като притежателките на най-красивите бижута в Милано.

— Изглеждаш чудесно, Бенедета — предпазливо започна той.

— Благодаря, ти също — учтиво отвърна тя.

— Не знам откъде да започна. Дойдох да те помоля нещо и да ти призная нещо. Искам да ти кажа колко съжалявам за всичко, което се случи. Бях пълен глупак и те поставих в кошмарно положение.

Тя кимна в съгласие и се зачуди дали наистина бе дошъл само за да се извини и да я моли за прошка.

Ако беше така, значи бе по-свестен, отколкото тя мислеше, макар че вече това нямаше никакво значение.

— Наистина не знаех как да действам след раждането на бебетата.

Тя кимна отново и сведе поглед. Споменът и за нея беше болезнен.

— Не е нужно да си припомняме това, Грегорио. И двамата знаем какво се случи и защо.

— Просто исках да знаеш, че се чувствам ужасно заради това. Знаем колко сгреших. Мога да те уверя, че никога вече няма да се случи подобно нещо.

— Надявам се — студено отговори тя. — Заради жената, с която си сега. Никой не заслужава да преживее такова нещо.

За нея бе истински ад. Също и за него, но той си го беше избрал, а тя — не. Оставаха само двайсет минути до следващата ѝ среща и Грегорио за миг се поколеба.

— Искам да те помоля да приемеш искрените ми извинения и да се върнеш при мен, Бенедета. Да опитаме отново. В името на онези двайсет години.

Очите му се насълзиха, а Бенедета го погледна учудено.

— Аз нямам вина. Ти го направи. Когато започна връзка с онази жена. И всички други преди. Заяви ми, че ме напускаш заради нея.

Едва тогава подадох молба за развод. В противен случай нямаше да го направя — напомни му тя.

— Тя си отиде. Няма да се върне. И аз не искам да се връща. Това бе лудост от моя страна.

Също като много други преди, помисли си Бенедета, но не го каза.

— Ще имам пълно попечителство над детето. Тя не го иска. Клаудия е прекрасно бебе — усмихна се той.

Очевидно обичаше дъщеря си, но се бе подиграл с двайсетгодишния им брак, а тя се бе примирявала прекалено дълго. Но вече не искаше. А и сега бе влюбена в Дарам. Силно и истински. Грегорио изпусна влака. Най-последно.

— Не мога — искрено каза тя.

Вече не изпитваше нищо към него, освен съжаление. Беше я напуснал заради друга жена, която му роди дъщеря. А когато тя го заряза, пожела да се върне при нея. Бенедета също четеше клюките из таблоидите. Аня се перчеше из Лондон с Горгович и заявяваше на всички, че е приключила с Грегорио.

— Защо не? — учуди се той.

Дори не я попита дали в живота ѝ има друг мъж. Въобще не му идваше наум, а и тя не би му казала. Не беше негова работа.

— Обичаме се повече от двайсет години — продължи той.

— Аз вече не те обичам. Съжалявам за случилото се. И заради двамата ни. Много хора пострадаха. Не само ние, но и семействата ни, хората, които вярваха в нас и загубиха работата си, когато ми се наложи да реорганизирам компанията. А най-вече ние двамата, може би дори и детето ти. Но вече не може да сме заедно. Вярвах ти дълги години. Надявах се в крайна сметка да постъпиш правилно. Но вече никога не мога да ти имам доверие. А без доверие няма любов.

— Научих си урока. И за мен бе трудно.

— Надявам се да си го научил. Аз научих моя — отвърна тя, после стана. — Благодаря ти за предложението. Означава много за мен — каза тя тъжно. — Но не мога да го приема.

Грегорио я изгледа шокиран. Беше сигурен, че ще успее да я убеди да се върне при него. Но дори и Дарам да не съществуваше, тя не би го направила.

Той остана вторачен в нея за минута, после се изправи.

— Поне ще помислиш ли? — попита той.

Тя поклати глава отрицателно.

— Ще те излъжа, ако ти кажа, че ще се върна. Не мога. А никога не съм те лъгала, Грегорио. Никога.

За съжаление, не можеше да каже същото за него и той го знаеше. Беше се събудил прекалено късно.

Той стана, наведе глава и тръгна към вратата.

— Винаги ще те обичам, Бенедета — каза той.

Не беше сигурна дали той въобще бе способен да обича някого. Сега просто го казваше, за да получи онова, което искаше. Копнееше отчаяно да се измъкне от бурята заедно с детето си. А Бенедета бе убедена, че искаше да се върне и в компанията. Опитваше се да върне времето назад и отново да разбие сърцето ѝ.

— Обади ми се, ако промениш решението си — каза той, преди да излезе.

Бенедета отново поклати глава и се усмихна.

— Няма да го променя.

Грегорио затвори вратата и тръгна по коридора. Замисли се как да действа занапред. План А пропадна.

Бенедета мислеше за него, без да изпитва абсолютно никакви чувства.

В деня преди Жан-Филип да се върне в Пекин, с Валери и децата вечеряха в кухнята. После той ги изкъпа, прочете им приказка и ги настани по леглата. Това бе едно от нещата, които му липсваха много, когато беше в Китай. А срещите в скайп не можеха да се сравнят с прегръдките и целувките им. Върна се тъжен в спалнята и дълго си бърбиха с Валери. Хубавото бе, че ще се видят след няколко седмици отново. Валери беше организирала всичко за сесията в Пекин, бе наела фотографии и манекенки. Секретарката ѝ бе помогнала да подберат дрехите, които да вземе, заедно с двама помощници. Наеха и десет от манекенките, които бе видяла в Пекин. Снимките щяха да са зашеметяващи, а Жан-Филип отново да се настани с нея в хотела. Валери щеше да е заета през повечето време, но поне нощем щяха да са заедно. А после той планираше да се върне в Париж през февруари. Този път тя изглеждаше странно спокойна преди заминаването му, което го разтревожи. Не беше забравил напълно притесненията си, че може да се увлече по друг докато го нямаше.

— Трябва да ти кажа нещо — каза тя, когато си легнаха. — Говорих с шефката ми. Интересуват се от Китай. Искат да работят там за една година. И тя няма да напуска дотогава. Искат да замина за Пекин в началото на юни. А когато се върна, ще стана шеф. Една година там заедно, не е ли чудесно? Ще вземем и децата с нас. Може дори да успее да продължи и консултантската си работа. И те все повече се интересуват от азиатския пазар и искат да проуча места за магазините им. Мога да съм важният им човек в Пекин. Какво мислиш?

Жан-Филип замълча за миг, после силно я прегърна.

— Мисля, че си страхотна. Не очаквах да приемеш нещо подобно. И видях колко несправедлив бях да те подлагам на натиск. Сигурна ли си, че искаш да го направиш? Пекин не е най-доброто място за живеене.

Валери не познаваше и един човек, който да харесва града, но смяташе, че може да се справи. Беше интересна възможност.

— Сигурна съм, че ти ще ми помогнеш — отговори тя сериозно.

Беше смела и силна жена, твърдо бе решила да се премести в Китай с децата.

— Мили боже, Валери! Как някога мога да ти благодаря за това?

— Върни се в Париж, когато двете ти години изтекат. Не подписвай отново — отговори тя решително.

— Няма. Обещавам ти.

Жан-Филип вече участваше в няколко от най-важните сделки на компанията, които щяха да му донесат страхотни пари. Тя го разбираше по-добре сега, след като вече бе ходила там, макар да имаше да учи много за Азия. Но вярваше, че ще е вълнуващо да работи там една година.

— Трябва да наема по-голям апартамент — каза Жан-Филип. — И по-хубав. В изисканите райони, където живеят чужденците.

Той едва успя да заспи тази нощ. Новината на Валери бе толкова вълнуваща. Намериха компромис, идеален и за двамата. Тя го беше направила. И той знаеше, че Валери щеше да спаси брака им. Това бе най-прекрасният подарък, който някога му беше правила. На следващата сутрин той скочи от леглото, готов да завладее света, въодушевен от завръщането си в Китай и по-влюбен в жена си, отколкото когато и да било преди. Тя се усмихна докато го гледаше как се облича.

— Обичам те! Ти си фантастична жена — извика той и я целуна пламенно.

— Както казват у нас... — отвърна тя на английски. — Ти самият не си много лош.

Преди да замине Жан-Филип звънна на Шантал от летището, за да сподели чудесната новина, че Валери и децата идват в Пекин. Тя се изненада, беше доволна, че нещата при тях се уредиха така добре. Самата тя звучеше ужасно, каза му, че е болна от грип. Той я посъветва да се грижи за себе си и затвори.

Шантал беше настинала лошо и остана в леглото цяла седмица. Настинката се превърна в бронхит и синусит и се чувстваше кошмарно. Най-послед завърши сценария за концлагера, но в продължение на две седмици не посмя да излезе, беше й зле и почти не се хранеше. Ксавие

продължаваше да ѝ липсва, макар да бе сигурна, че е постъпила правилно.

Валеше дъжд от няколко дни, който се превърна в сняг и суграшица. Шантал най-после реши да отиде до бакалницата и до аптеката, за да вземе предписаните ѝ антибиотици. Опакова се в стар дъфълкот и вълнена шапка, но когато стигна до магазина, бе подгизнала. Тръгна към къщи с торба покупки, свела глава заради силния вятър. Не се чувстваше добре, имаше температура. Закашля се и се сблъска с някакъв човек, защото не гледаше къде върви. Беше мъж с жена до себе си. Вдигна очи и ахна, когато видя Ксавие. Знаеше колко ужасно изглеждаше. Носът ѝ бе червен, устните — напукани, очите — насълзени. Беше мъртвешки бледа и кашляше зловещо. На всичкото отгоре едва не се задави, когато видя момичето с него. Беше нежна блондинка, която надали бе на повече от деветнайсет. Ксавие бе минал от едната крайност на другата. Предвидимо, помисли си тя.

— Добре ли си? — попита той, като я хвана за лакътя.

Иронията на положението беше ужасна. Момичето носеше почти същите дрехи като Шантал, но изглеждаше прекрасно, а тя се почувства като бабата на Матусал^[1] и не можеше да спре да кашля.

— Добре съм — задавено отговори тя. — Грип. Не се доближавай, за да не се заразиш.

Тя се усмихна на момичето, което търпеливо изчакваше Ксавие. Времето беше кошмарно, валеше суграшица и почти нямаше видимост. Ксавие се разтревожи за Шантал, виждаше колко сериозно е болна.

— Трябва да се прибереш у дома — посъветва я той.

Беше събота и очевидно Ксавие и момичето прекарваха уикенда заедно, тъй като още бе доста рано.

— Как си? — попита я той преди да избягат от лошото време.

— Чудесно — отговори тя, но не прозвуча убедително. — Честита Нова година.

Французите имат навика да си честитят Нова година буквално до края на януари. После Шантал им махна и тръгна нагоре по улицата, стиснала торбите с покупки. Срещата с него бе истински шок и още бе разтреперана, когато се прибра у дома и свали мокрото палто и ботушите. Краката ѝ също бяха мокри. Навлече още един пуловер, направи си чай и глътна антибиотика. После седна и си припомни случката с Ксавие и красивата му нова приятелка. Ядоса се, че тя

самата изглеждаше толкова зле. Не можеше ли съдбата да прояви малко повече благосклонност, когато ги срещна тази сутрин? Според нея, това бе знак, че постъпи правилно като скъса с него.

Уви се в кашмиреното одеяло, обу топли чорапи и се просна в леглото с джинсите и пуловера. Зачуди се дали грипът щеше да я убие, или просто щеше да си умре от разбито сърце. Хората през осемнайсети век са умирали точно по този начин. Чувстваше се отвратително и така и изглеждаше. Половин час по-късно, когато звънецът долу звънна, тя не му обърна внимание. Не получаваше поща в събота, а ако бе препоръчано писмо от някоя компания за кредитни карти, не си заслужаваше разкарването. Имаше повече от достатъчно кредитни карти. Но който ѝ да натискаше звънеца, отказваше да се отдръпне от него. Тя изръмжа вбесена, стана от леглото и отиде до домофона в коридора. Вдигна слушалката.

— Аз съм. Ксавие! — надвика вятъра той, а тя изстена. — Вир-вода съм. Мога ли да се кача?

— Не... защо?

— Трябва да говоря с теб.

Шантал си помисли дали приятелката му не беше с него, но не попита.

— За какво? — попита тя и чу в домофона воя на вятъра.

— Бременен съм. Не можеш да ме зарежеш по този начин.

Ксавие звучеше отчаян, а тя избухна в смях. Поклати глава и натисна бутона, за да му отвори вратата. Чу го да ѝ благодари и след минута отиде да му отвори вратата. По лицето му течеше вода, а вълнената му шапка бе подгизнала. В коридора вече имаше огромна локва.

— Благодаря, че ми отвори — каза той.

Влязоха в кухнята, тя му подаде кърпа и сложи вода за чай. Все още имаше няколко пакетчета от любимия му чай. Подаде му чашата и двамата седнаха в кухнята.

— Приятелката ти е много красива — каза тя, като отпи от чая, а той остави чашата си на масата.

— Не ми е приятелка. Тя е новото гадже на племенника ми. Обещах да ѝ помогна за изпитите по право. Но знаех, че така ще си помислиш, когато те видях.

— А какво друго да помисля в събота сутрин? Не че е моя работа.

Тя се опита да говори небрежно, но не се получи. И отново се закашля зловещо, а той я загледа напрегнат.

— Слушай, Шантал, обичам те. Изкарах най-ужасния месец в живота си, след като ме заряза. Съсипа ми празниците. Не мога да живея без теб. Не искам по-млада жена, нито каквато и да била друга. Искам теб. Не можеш ли да го разбереш? Какво, по дяволите, правим? Изглеждаш кошмарно, наистина. Аз пък не мога дори да разсъждавам. Никога досега не съм бил толкова щастлив с някоя жена, както с теб. Не може ли да опитаме отново, преди да умреш от туберкулоза в мансардата си, а аз да се хвърля в Сена?

Шантал се усмихна неохотно. Наистина си прекарваха чудесно заедно. Опитваше се да го забрави, но не можеше да отрече истината.

— Много си драматичен — отбеляза тя.

— Аз ли съм драматичен? Говорих с червенокоса жена половин час и ти ме заряза. Колко драматично е това?

— Изглеждаше ми разумно по онова време — превзето отговори тя, като напълни чашите отново и забеляза, че снегът се бе усилил.

— Не беше разумно, а откачено. Кълна ти се, че никога вече няма да говоря с друга червенокоса жена. Всъщност, с никаква жена под деветдесет години. Може да ми слагаш превръзка на очите всеки път, когато излизаме. Моля те, Шантал, дай ми шанс.

Той я погледна умолително и тя му се усмихна. Нямахше начин да се отърве от него. Обичаше го прекалено много.

— Ти съсипа желанието ми — каза тя укорително, като си припомни фенера в „Бялата нощ“.

— Аз ли съсипах желанието ти? Ти ме изхвърли! Мога ли да ти напомня, че събра всичките ми вещи в куфар и ме изрита навън? Колко дружелюбно бе това?

— Бях разстроена.

— Да, аз също. Между другото, куфарът още си седи в коридора. Полудявах всеки път, когато се опитах да го разопаковам, и накрая се отказвах. Честита ти Коледа! Уцели момента.

— Съжалявам — разкая се тя и го погледна нежно. — Бих те целунала, но сигурно ще те заразя.

— Не ми пука — отвърна той и я целуна толкова страстно, че дъхът ѝ спря. — Готово. Сега може да умрем заедно.

— Аз тъкмо взех антибиотик. Може да оцелея — усмихна се тя, а той сияеше от щастие, сякаш бе спечелил от лотарията.

Целуна я още няколко пъти и я последва в спалнята. Тя потупа леглото до себе си и той се мушна вътре. Сгушиха се под юргана както бяха с дрехите. Снегът валеше силно и покривите побеляха, а те си бърбиха цял ден, приготвиха си вечеря заедно и заспаха прегърнати.

На сутринта, когато се събудиха, градът бе потънал в сняг. Ксавие се огледа из стаята, като че ли се беше загубил.

— Дали съм умрял и съм в рая? — попита той, а тя се ухили.

— Не, аз умрях.

— Не е възможно — възрази той. — Вчера взе антибиотик. Искаш ли да излезем да си поиграем в снега?

Тя кимна въодушевено и след малко се замеряха със снежни топки. Прибраха се мокри, със скреж по миглите и бързо съблякоха палтата си.

— Трябва да вземем гореща вана или и двамата ще се разболеем. Повярвай ми, аз съм майка и разбирам от тези неща.

— Щом настояваш... — отвърна той.

Шантал напълни ваната, съблякоха се и се настаниха вътре. Лежаха усмихнати и си говореха, после Ксавие я целуна и всичко започна отначало.

[1] Библейски персонаж, живял 969 години — Б.пр. ↑

Дарам пристигна в Милано при Бенедета по време на Седмицата на модата през февруари. Това щеше да е второто ѝ ревю след реорганизацията на компанията и тя го покани да я придружи. Предупреди го, че положението винаги бе откачено, в последния момент се случваха хиляди неща и тя щеше да е доста заета, но Дарам вече беше важна част от живота ѝ и тя искаше да е до нея. Беше му резервирала едно от най-хубавите места в залата, а той търпеливо изчака цяла седмица. Не искаше да я разсейва, но държеше да е наблизо.

Отседна в апартамента ѝ и през деня работеше на компютъра си, когато тя беше заета. Бенедета го покани да присъства на някои от пробите и да дойде за малко зад кулисите преди ревюто. После го настани в залата сред важните хора от модната индустрия — редактори на списания, търговци и дизайнери от цял свят, стилисти, стотици журналисти.

Светлините примигнаха, музиката засвири и представлението започна. Манекенките изскачаха на подиума една след друга, като топки от машина. Зад кулисите Бенедета ги оглеждаше за последен път и им даваше сигнал да тръгнат. Ревюто беше страхотен хит. После ходиха по купони, запознаха се с други дизайнери, говориха с купувачи и очароваха всички редактори. Фотографите направиха безброй снимки на Бенедета и Дарам. Те бяха горещата новина в Милано в края на Седмицата на модата.

— Забавлява ли се? — попита го тя в края на вечерта.

— Страхотно. А ти беше великолепна.

Тази нощ той ѝ подари втора диамантена гривна, която подходеше идеално на първата. Бяха фантастични. А и Бенедета беше използвала множество цветове, платове и камъни, които бе донесла от Индия. Духът на тази красива страна живееше в моделите ѝ по фин и изящен начин. А гривните, които тя никога не сваляше, незабавно приковаха вниманието на пресата.

Бенедета разказа на Дарам за посещенията на Грегорио и предложението му да се съберат отново. Индиецът я погледна с облекчение, когато разбра, че за това не може и дума да става. На един от купоните Бенедета чу, че Грегорио излизал с няколко от манекенките през Седмицата на модата. Очевидно не си губеше времето. Както винаги.

Бенедета замина за няколко дни с Дарам, за да си почине след ревюто. Отседнаха в „Ил Пеликано“ в Арджентарио, романтично градче на морето. Дарам бе впечатлен от усърдната ѝ работа и от таланта ѝ. Искаше му се да замине за Индия с него, но трябваше да започне работа по следващата колекция. Надяваше се да му гостува отново след няколко месеца, а междувременно щяха да продължат да се срещат в Милано или Лондон всеки месец.

Дарам се прибра в Индия след кратката им ваканция, но обеща да се върне след няколко седмици. Графиците им вече бяха в пълна хармония и тревогите ѝ как ще успеят да се виждат се оказаха напразни.

— Щастлива ли си? — попита той, когато се сгушиха в леглото в нощта преди заминаването му.

— Много. Както винаги, когато съм с теб.

Тя се усмихна сънливо, а той я целуна нежно. Бенедета си помисли за пореден път каква късметлийка беше. Дарам се оказа най-чудесният мъж в света и беше истинско чудо, че бяха се намерили един друг.

Два месеца, след като се сдобриха, Шантал и Ксавие спяха дълбоко, когато в четири без петнайсет сутринта телефонът звънна. Той го чу първи и внимателно я събуди. Шантал приемаше всички обаждания, независимо от часа, тревожеше се за децата си. Ксавие ѝ подаде телефона.

— Да? — каза тя съннена.

Ксавие се зачуди кой ли звъни по това време.

— В колко часа? Как се чувства? На колко време са сега? Звънни ми по-късно, за да ми кажеш как върви.

После тя затвори и му се усмихна.

— Беше Пол. Рейчъл ражда.

Заспаха и телефонът звънна отново след три часа. Пол събщи, че има проблеми с раждането и акушерката не харесвала сърцебиенето на бебето. Отиваха с линейка в болницата, където вероятно щяло да се наложи да извадят бебето с цезарово сечение. Пол беше обезумял от тревога. Шантал се опита да го успокои, после затвори.

— Защо имам чувството, че работим на един от онези горещи телефони? — попита Ксавие, когато и двамата се отказаха от идеята да заспят отново.

Шантал се надяваше, че Рейчъл и бебето ще са добре. Още в самото начало им бе казала, че раждането у дома е истинска лудост.

Двайсет минути по-късно Пол звънна от „Сидърс Синай“ и събщи, че контракциите се засилили, а сърцебиенето на бебето отново било нормално.

— Разумно бебе. Иска да се роди в болница — отбеляза Шантал и Ксавие се засмя.

— Нямам никаква нужда от деца. Мога да изживея всичко чрез твоите — каза той.

Миналата седмица Ерик им се обади, когато братът на Анализе бе арестуван за шофиране в пияно състояние. Ерик поиска съвет от майка си какво да направи — дали да му плати гаранцията, или да го остави в ареста, за да му даде урок. Брат ѝ беше на осемнайсет, още ученик. Шантал го посъветва да го остави в килията за една нощ, за да изтрезнее, и да го вземе на сутринта и той я послуша.

А сега Пол очакваше Рейчъл да роди малкия им принц. Майка ѝ вече бе пристигнала в болницата и подлудяваше и Пол, и лекарите. Искаше да присъства на раждането, но Рейчъл не беше съгласна. Докато слушаше сина си, Шантал си помисли, че се радваше да си е в Париж и да не дразни децата в Ел Ей.

След последния доклад Пол не се обади през следващите три часа. Шантал се надяваше всичко да върви добре. Не искаше да звъни и да досажда, а и те бездруго надали щяха да отговорят.

В девет и половина получи съобщение от Пол: „Не става. Цезарово сечение след десет минути. Горката Рейчъл“.

Шантал изпита искрено съжаление към нея. Най-после в единайсет, което бе два сутринта в Калифорния, Пол ѝ се обади, за да събщи щастливата новина. Имаха момченце, което тежеше почти четири килограма. Щяха да го кръстят Дашиъл, накратко Даш.

Раждането минало без проблеми, но Рейчъл била изтощена, тъй като бебето било прекалено едро. Шантал не му напомни какъв кошмар можеха да изживеят, ако бяха останали у дома.

— Кога ще дойдеш да го видиш, мамо? — попита Пол.

Тя вече беше мислила за това. Не искаше да е от майките, които вечно се месят във всичко. Вече си имаха една такава. Смяташе да види Даш на сватбата на Шарлът. Тогава внукът ѝ щеше да е вече на два месеца и нямаше всички отчаяно да се опитват да се приспособят към новороденото. За първи път реши, че няма да зареже всичко и да се втурне към децата. Бебето беше здраво и присъствието ѝ в Ел Ей не беше наложително. Имаше си собствен живот. Радваше се за Пол и смяташе, че ще е добър баща. Беше мил и отговорен и обичаше Рейчъл.

След като затвориха, тя разказа всичко на Ксавие. За бебето, за Рейчъл и колко щастлив беше Пол.

— Осъзнаваш какво означава това, нали? — попита го тя леко замаяна.

— Какво? Ще ти звънят всяка нощ за съвети по кърменето? — разтревожи се той.

— Не, ще се обаждат на майка ѝ, която е авторитет по всички въпроси — отговори Шантал, която не харесваше майката на Рейчъл. — Означава, че ще спиш с баба — усмихна се тя, той също се засмя.

— Това прави ли ме дядо?

— Само ако искаш — весело отговори тя.

— Мисля, че ми харесва — усмихна се Ксавие.

Шантал се опитваше да възприеме идеята, че вече има внук.

През април Ксавие напусна апартамента си. И двамата бяха съгласни, че няма смисъл да плаща наем за жилище, което не използва.

— Освен ако не ме изриташ отново — предпазливо отбеляза той. — Не съм говорил с червенокоси от Коледа — напомни ѝ той и тя се засмя.

— Мисля, че си в безопасност.

Той се отърва от мебелите си, които бездруго не харесваше. Шантал разчисти един от гардеробите си за него, а после преместиха багажа му. Съобщи новината на децата си. Почти чу изненадата им, но никой не коментира ситуацията. Само Ерик искрено се зарадва за нея.

През май отидоха на филмовия фестивал в Кан, където показваха един от филмите ѝ. Беше много вълнуващо, спечели награда, която не очакваше. Вечеряха с продуцента ѝ и две кинозвезди, а Ксавие се впечатли и бе адски щастлив да е до нея. Отседнаха в хотел „Дю Кап“ в Антиб в невероятен разкош. Апартаментът им беше в ниската част на хотела над водата. Ксавие бе чувал за него, но никога не беше го посещавал. Шантал отсядаше там всяка година за фестивала. Посетиха няколко празненства, на които присъстваха известни актьори, продуценти и режисьори. Двамата се забавляваха страхотно и решиха да останат още два дни. Един от клиентите на Ксавие също участваше във фестивала.

Две седмици по-късно двамата с Шантал заминаха за Хонконг за сватбата на дъщеря ѝ. От месеци тя помагаше с организацията, но бяха наели и сватбен агент, а Шарлът се занимаваше с голяма част от подробностите.

Всичко беше уредено, когато пристигнаха там. Настаниха се в хотел „Пенинсула“ и Шантал най-после се запозна с внука си, когото беше виждала в скайп почти всеки ден, откакто се роди. Той дори позна гласа ѝ и ѝ се усмихна, когато я видя. Ксавие ѝ направи безброй снимки с бебето.

— Да не ги правиш, за да ме дразниш по-късно, че вече съм баба?

— За първи път ставам дядо. Позволи ми да се порадвам! — отвърна той и тя избухна в смях.

— Прекалено млад си за дядо — напомни му тя, а той я изгледа обиден.

— Не, не съм. Направи сметка.

Ксавие тъкмо бе навършил трийсет и девет и можеше да има дете на двайсет.

— В такъв случай аз мога да съм прабаба. Да не правим такива сметки.

Вечерта, когато в хотела Шантал изпробва роклята си за сватбата, Ксавие се намръщи.

— Кога купи това?

— В Париж, когато Шарлът дойде за Коледа. Тя я избра.

— Сигурно си била депресирана. Това стана малко, след като ме изрита. Хайде да отидем на пазар.

— Сега? Преди сватбата? — ужасена попита тя. — Няма да мога да намеря нищо толкова бързо — паникьоса се Шантал. — Но роклята е ужасна, нали?

Тя се вторачи в огледалото. Мразеше тази рокля.

На другата сутрин излязоха рано от хотела като двама конспиратори и отидоха по моловете в пристанище „Виктория“ с ролс-ройса на хотела. Ксавие беше неумолим. Не обичаше да пазарува, но сега реши, че кризисното положение изисква спешни мерки. Шантал му обясни, че не може да облече бяло на сватбата на дъщеря си, защото булката вероятно няма да се чувства добре. Той откри великолепна рокля от бял сатен, която ѝ прилепна идеално, но не можеше и дума да става за нея. Черното бе прекалено строго, а розовото бе прекалено, макар и красиво.

— Може да облечеш тази на нашата сватба — пошегува се той, — но бялата ми харесва повече.

Шантал знаеше, че Ксавие само я закача. Нямахше нужда да се женят, живееха си щастливо и без брак. Тя изпробва и сива рокля, но знаеше, че майката на младоженеца щеше да е в сиво. Хареса страхотна червена рокля, но бе прекалено атрактивна за сватбата на дъщеря ѝ. Щеше да изглежда, че се опитва да отклони вниманието от булката и да го насочи към себе си. Най-после в „Диор“ пробва рокля от светлосин сатен в цвета на очите ѝ. Беше секси, но и скромна, а цветът бе елегантен и фин. За късмет имаха и обувки от светлосин сатен.

— Браво! — щастливо се усмихна Ксавие.

Роклята беше идеална и не се нуждаеше от поправки. Прилягаше ѝ като ръкавица и подчертаваше младежката ѝ фигура. Той я помоли да остави косата си разпусната, защото така я харесваше. Роклята беше точно такава, каквато би купила и с Шарлът през декември, ако тогава не беше депресирана. За вечерята репетиция си беше донесла къса изумруденозелена сатенена рокля от „Баленсиага“, която показваше красивите ѝ крака в сребърни сандали с високи токчета. Семейството на младоженеца даваше вечерята в клуб „Хонконг“, където щеше да е и сватбата, но те харесваха мястото и Шарлът го одобряваше. Тя спомена на майка си, че вечерята ще е традиционна и официална, също като сватбата, макар и в различен салон.

— Благодаря, че ми помогна да си намеря рокля — каза Шантал на Ксавие докато пътуваха обратно към хотела.

Загубиха цели четири часа, но си струваше. Направо се влюби в роклята. Беше елегантна и ѝ стоеше прекрасно.

Вечерята мина чудесно, макар да бе официална, а повечето приятели на Шарлът и Рупърт бяха твърде консервативни. После отидоха на танци с децата в „Плей“ и двамата с Ксавие танцуваха с часове. Ерик беше страшно доволен от присъствието на Ксавие, защото се чувстваше загубен сред тълпата сухари, а Пол бе твърде зает с бебето и Рейчъл. Ксавие се оказа отлична компания за Ерик.

На другия ден Шантал помогна на дъщеря си да се приготви за сватбата. Очите ѝ се насълзиха, когато всичко беше готово. Шарлът изглеждаше умопомрачително и приличаше на принцеса в роклята, която Шантал донесе от Париж. Изненада се, когато видя майка си в бледосин сатен и с разпусната коса. Шарлът не бе споменала и дума срещу Ксавие откакто пристигнаха в Хонконг, а Пол дори се зарадва да го види и бе трогнат от безбройните снимки, които той направи на бебето.

— Какво стана с тъмносинята рокля, която купихме от „Нина Ричи“? — попита Шарлът докато чакаха Пол, който щеше да я отведе до олтара.

— Промених си решението. Прекалено строга е. Стори ми се подходяща през декември в Париж, но е зимна рокля, а сега е май.

Шантал не желаше да ѝ обяснява, че в тъмносинята рокля се чувстваше като стогодишна старица, а и Ксавие също не я хареса.

— Тази ми харесва повече — усмихна се Шарлът, а Шантал я целуна и преглътна сълзите си.

— Ти си най-красивата булка, която някога съм виждала — прошепна тя.

Пол най-после се появи и сватбената агентка и Шантал помогнаха на Шарлът с шлейфа. Шаферките бяха облечени в бледорозови рокли и носеха букети от светлорозови рози. Всички се настаниха в осигурените от хотела лимузини — Пол и Шарлът в ролс-ройс, а Шантал и Ксавие в бентли зад тях. Ерик седеше на предната седалка и изглеждаше невероятно елегантен във фрак.

Църковната служба мина отлично, приемът бе великолепен, а Шантал се чувстваше чудесно.

— Благодаря, че ме накара да си купя друга рокля — усмихна се тя на Ксавие докато танцуваха.

Забавляваха се страхотно на сватбата, а Шантал се разплака, когато младоженците потеглиха на сватбено пътешествие. Не участва в битката за букета, с Ксавие се усмихнаха един на друг докато момичетата се опитваха да го уловят. Разбираха се идеално.

На следващия ден Пол, Рейчъл и Даш отлетяха обратно за Ел Ей, Ерик хвана полет до Франкфурт, откъдето щеше да вземе самолет до Берлин, а Шантал и Ксавие се върнаха в Париж. Младоженците заминаха за Бали. Семейството ѝ отново се разпръсна по света. Но сега Ксавие беше до нея и вече не бе сама. Желанието ѝ в „Бялата нощ“ се осъществи. Имаше мъж, когото обичаше, а и той нея, и истински живот.

21

Жан-Филип се прибра у дома, за да помогне на Валери да опакова всичко, което щяха да отнесат в Пекин. Беше наел обзаведен апартамент, но Валери искаше да вземе безброй неща за тях и децата. Събираше багажа от седмица, когато той се върна в Париж. Уцелиха момента идеално. „Бялата нощ“ щеше да се проведе другата седмица, а после щяха да отлетят за Пекин, със спирка в Хонконг, за да може тя да напазарува.

Валери щеше да работи за „Вог“ в Пекин, а и редовно да пътува до Шанхай. После шефовете ѝ я искаха обратно в Париж. Беше се договорила и с „Бомон-Севини“ да ги консултира от Китай.

— Какво ще правим с това? — попита Жан-Филип, като вдигна огромното мече, което Жан-Луи настояваше да вземе със себе си.

— Предполагам, че ще се наложи да го вземем.

Навсякъде имаше планини от играчки, дрехи, книги и Валери се радваше на помощта на съпруга си. Чувстваше се изтощена през последните две седмици. Жан-Филип се прибра в Париж още два пъти след Коледа, това бе третото му пътуване. А през януари Валери беше в Пекин за снимките на „Вог“. Виждаха се редовно от началото на годината, но щеше да е чудесно да се будят един до друг всяка сутрин. Това ужасно ѝ липсваше през последните девет месеца.

Дадоха си почивка за обяд, а после тя изчезна за няколко минути. Жан-Филип предположи, че проверява имейлите си. Валери се върна след малко. Изглеждаше объркана. Седна върху купчина книги и се вторачи в него.

— Нещо не е наред ли? — уплашено попита той.

— Не знам. Ти ми кажи. Зависи как ще го приемеш.

Той я погледна притеснен. Обзе го ужас, че се е появил сериозен проблем. Валери му подаде пластмасова лентичка, а Жан-Филип не скри изненадата си.

— Бременна съм — прошепна тя.

Купи теста за бременност, но забрави за него покрай суматохата с багажа. Докато събираше нещата си от банята, го видя и реши да провери. Не смяташе, че е бременна, направи го просто за всеки случай. Не беше подготвена за това, не и сега, когато заминаваха за Пекин.

— Сигурна ли си? — шашна се той.

Валери отново му показа лентичката. Пробата беше положителна. Нямаше съмнение. Всичко се променяше. Валери не би се съгласила да замине за Пекин бременна. Сърцето му се сви.

— Какво ще правим? — попита тя уплашена.

— Какво искаш да направим? — попита той, като седна на кашона до нея. — Да започна ли да разопаковам? Ти трябва да решиш, Валери. Няма да те насилвам да се местиш в Китай, ако си бременна.

Жан-Филип бе сигурен, че тя ще иска да си остане у дома. А и не бе убеден, че му харесваше идеята за бременност в Китай.

— Не знам — замислено отговори тя.

— Можеш да се върнеш и да родиш тук. Кога го чакаме?

Тя направи бърза сметка наум.

— Февруари.

Страхотен шок. Не бе очаквала да забременее. Но пък и двамата проявиха небрежност няколко пъти, когато той се прибра у дома през май. Толкова се радваха на срещата си, че рискуваха и се надяваха нищо да не стане.

— Ще трябва да се прибереш у дома до Коледа, ако искаш да родиш тук. Струва ли си да заминаваш за половин година?

Тя го погледна и се усмихна.

— Наистина не очаквах това — каза тя, като се опита да осмисли положението.

Бременността сериозно объркваше плановете им.

Но пък Жан-Филип не искаше да е бременна и сама в Париж. Това означаваше, че може да му се наложи да напусне работата си. Не можеше да иска прекалено много от жена си, а и тя бе проявила невероятно търпение откакто замина. А бяха толкова въодушевени от идването ѝ в Китай. После тя го погледна и се засмя.

— Абсолютна лудост, нали? Разбирам, че съм бременна докато си събираме багажа.

— Добре че провери. Не знам какво щяхме да правим, ако бяхме разбрали за бременността в Китай.

— И какво, ако беше станало така? Жените в Китай също раждат. Повечето семейства в Китай вече имаха само по едно дете и много рядко две. Сега тя и Жан-Филип щяха да имат четири.

— Толкова страшно ли ще е да се роди там? В големите градове трябва да има добри лекари.

— Не знам нищо за медицинските условия там, но мога да проверя.

Валери беше изкарала леко предишните три бременности и раждания и сега бе учудващо спокойна.

— Шантал каза, че внукът ѝ щял да се роди под вода у дома — ухили се Валери, а Жан-Филип я погледна ужасено.

— Моля те, кажи ми, че се шегуваш.

— Да, шегувам се — отвърна тя, после го прегърна нежно. — Благословени сме. Ще имаме бебе. Винаги сме искали четири деца.

— Да, ама сега...

Жан-Филип изглеждаше разочарован. Вече бе сигурен, че Валери няма да дойде в Китай. Плановете им да заживеят заедно в Пекин излетяха през комина.

— Жените раждат навсякъде по света. И аз мога да го направя. Не се страхувам да родя там, ако си с мен. Стига да намерим европейски или американски лекар, с когото да мога да говоря, ще съм съвсем добре. А, в Пекин трябва да има поне един такъв.

Валери не изглеждаше разтревожена, усмихна му се и го целуна.

— Сигурна ли си?

Тя беше невероятна жена и той я обичаше все повече с всеки изминал ден. Всеки път, когато имаха проблем, тя намираще начин да го реши, точно както бе уредила да работи в Пекин една година, да запази мястото и бъдещето си във „Вог“ и дори да се уреди с консултантска работа.

— Това е сериозно нещо, Валери. Не искам да се чувстваш неудобно.

— Мисля, че всичко ще е наред. Ако имам проблеми с бременността, мога да се прибера у дома. Никога преди не съм имала, а и наистина искам да замина. Убедена съм, че ще е вълнуващо и интересно.

— За мен ще е прекрасно, ако си там — отвърна той, като я погледна с обожание. — А и предпочитам да съм до теб, да мога да те държа под око.

Познаваше я добре, тя винаги се претоварваше. Беше излязла от службата след снимки, за да роди Деймиън, и едва успя да стигне до болницата навреме. После едва не роди Изабела на едно ревю по време на Седмицата на модата.

— Искам да замина — категорично заяви тя и го погледна решително. — Да продължим с багажа.

— Не! Седни. Няма да заминем за Китай, ако не се държиш разумно — строго каза той.

— Да, господине — изкозирува тя, а той се усмихна и я целуна.

И двамата бяха въодушевени от перспективата за четвърто дете. Бяха взели решение и нищо вече не можеше да ги спре. Заминаваха за Китай, а бебето им щеше да се роди там. Сега щяха да се чувстват у дома си в Пекин и да са сантиментално свързани с града завинаги. Валери се върна в банята, за да прибере останалите неща.

Жан-Филип влезе при нея и я погледна в очите. Беше жената, която обичаше, и майката на децата му. Знаеше, че почти я бе загубил преди няколко месеца, но сега щяха да имат още едно дете. Благословия и за двама им.

— Имаш ли представа колко те обичам? — попита той с разтреперан глас.

— Колкото и аз те обичам — нежно отговори тя и се отпусна в ръцете му.

Останаха прегърнати и се размечтаха за бъдещото си дете и щастливите времена, които ги очакваха. Жан-Филип знаеше, че би могъл да постигне всичко, ако тя е до него.

— Благодаря ти, Валери — каза той, а тя затвори очи и се усмихна.

Имейлът от Жан-Филип пристигна рано сутринта. Той вече знаеше, че първата среща бе в Пале Роял. Интересно място, защото се намираше само на две пресечки от Лувъра, на три от площад „Конкорд“ и близо до площад „Вандом“. „Бялата нощ“ можеше да се проведе на всяко от тези места. Неприятното беше, че от предишната вечер валеше проливен дъжд.

Шантал погледна през прозореца и каза на Ксавие, че просто няма начин елегантната вечеря да се проведе в този дъжд.

— Ще се проведе — спокойно възрази той, без да отделя поглед от вестника си.

— Времето няма да се оправи. Не и при такъв проливен дъжд.

— Не бъди песимистка. Разбира се, че ще се оправи. Ще спре да вали до довечера.

Ксавие изглеждаше съвсем спокоен, когато прибра вестника в куфарчето си, целуна я и излезе. От време на време през деня Шантал поглеждаше през прозореца отчаяно и се ядосваше на проклетия дъжд, който валеше все по-силно.

Вече си беше подбрала тоалет за вечерта — бял панталон и пуловер и бяло сако, в случай че стане хладно. Имаше и красиви бели обувки. Сребърните прибори, порцеланът и кристалите бяха в количката. Храната — в хладилника. Виното също. А небесата изпращаха кошмарен порой. Шантал очакваше едва ли не да види ноевия ковчег в Сена. Прогнозата предупреди за дъжд през следващите няколко дни. Не изпитваше желание да седи някъде в Париж, независимо колко красиво, романтично или грандиозно беше мястото, и да подгизне, докато се опитва да изяде мократа си вечеря с Жан-Филип и приятелите им. Ксавие беше луд, ако вярваше, че дъждът ще спре.

Тя му написа няколко съобщения през деня, а той всеки път ѝ отговаряше, че всичко ще е наред. До количката бе приготвил кашон с

фенери, завързан с ремъци, за да го сложи на гърба си като раница и да се справи с масата и столовете.

В четири часа небето притъмня, сякаш настъпваше краят на света. Появиха се светкавици, чу се оглушителен гръм, а после заваля едра градушка. Положението беше абсурдно. „Бялата нощ“ явно бе обречена.

Към пет часа леко просветля и дъждът понамаля. В шест, когато Шантал погледна през прозореца, видя късче синьо небе, а след няколко минути — великолепна дъга. Тя се вторачи в нея за миг и се зачуди дали Ксавие щеше да се окаже прав. Нещо се случи и в следващия половин час всички облаци изчезнаха, дъждът спря, а небето стана яркосиньо. Да, Ксавие беше прав. „Бялата нощ“ щеше да се състои. Вълшебството започна. Шантал никога не би предположила, че мрачното през целия ден небе и проливният дъжд можеха да отстъпят на синьото небе и слънцето.

В седем Ксавие се прибра у дома с широка усмивка на лицето.

— Добре, добре, загрех. Тази вечер е специална. Очевидно и Господ мисли така.

Жан-Филип им звънна и потвърди първата среща. Трябваше да се съберат пред Пале Роял в осем и петнайсет. Двамата с Ксавие се опитаха да отгатнат къде ще се проведе празненството. Шантал смяташе, че е площад „Конкорд“, а Ксавие гласува за Лувъра.

Преди да излязат Ксавие я погледна и се усмихна.

— Точно преди една година отивах с приятели на вечеря, която не бях посещавал преди, и очаквах да е отегчителна, затова купих китайските фенери. Искях да посъживя нещата. И нямах представа, че ще се запозная с теб.

Тя също му се усмихна, целуна го и тръгнаха. Стигнаха до Пале Роял и си намериха място за паркиране. Шантал забута количката към градината, където се бяха събрали хиляди хора в бяло, които търсеха приятелите си, звъняха по телефоните и крещяха въодушевени.

Нужни им бяха няколко минути, за да намерят Жан-Филип, който стоеше, прегърнал Валери. Приятелите им бяха наблизко. Жан-Филип бе поканил девет двойки, както правеше всяка година. Същата група като миналата година, с изключение на Грегорио. Бенедета беше с Дарам и двамата изглеждаха много щастливи. Индиецът поздрави Шантал топло, припомняйки й, че той бе неофициалният й кавалер

преди година. Повечето от компанията вече познаваха Ксавие, а Шантал го представи на останалите. Всички се разприказваха оживено, а в девет без петнайсет пристигна съобщението. Жан-Филип се усмихна и им каза къде ще се проведе вечерята. Ксавие се оказа прав — Лувъра. Щяха да се настанят между старинния дворец, който сега бе музей, и двете стъклени пирамиди на Пей. И да се насладят на прекрасния залез. Всички бяха доволни, когато чуха мястото. Носеха се слухове, че другото място е Трокадеро под Айфеловата кула. Казаха им, че в градината на Пале Роял има осем хиляди човека.

Всички от групата на Жан-Филип останаха близо един до друг, когато пресякоха двете улици, минаха под арките на Лувъра и излязоха на площада. Внезапно се озоваха пред двореца, а пирамидите заблестяха на слънцето. Щеше да е светло още около час, а небето бе кристално синьо.

Мъжете разгънаха масите и столовете и намериха определените им места. Жан-Филип беше в прекрасно настроение, а Валери, Бенедета, Шантал и останалите жени извадиха покривките, ленените салфетки, белия порцелан и кристалните чаши. Бенедета украси масата със свещници „Бучелати“. Шантал бе донесла сребърните свещници от трапезарията си. Масите изглеждаха великолепно. В девет и петнайсет всичко беше готово, а в девет и половина поканените се настаниха и наляха вино. Шантал погледна към Ксавие, който ѝ се усмихваше над масата.

— Не мога да повярвам, че съм тук с теб — прошепна ѝ той и се чукнаха с шампанско.

Дарам бе донесъл хайвер за всички, като миналата година. Раздадоха ордъворите и жизнерадостни тостове огласиха площада. Когато започнаха с храната, слънцето бе залязло, свещите — запалени, а площадът грееше от красотата на четири хиляди великолепно подредени маси и осем хиляди добри приятели, които се радваха на компанията си в звездната нощ.

— Преди една година само можех да си мечтая да съм тук с теб — прошепна Дарам на Бенедета и тя му се усмихна широко.

Вечерта, когато Грегорио напусна компанията и изчезна, бе само смътен спомен. Бракът им се разпадна в същата тази нощ, когато се родиха близнаците. А сега Бенедета бе тук с Дарам, най-прекрасния мъж, когото някога бе познавала.

Както винаги Жан-Филип обиколи масите, за да се увери, че всички са доволни. И непрестанно се връщаше при Валери и я целуваше. В края на вечерята, в единайсет часа, запалиха бенгалските огньовете, които осветиха целия площад, а оркестърът засвири. Бенедета и Дарам бяха сред първите на дансинга.

Половин час по-късно Ксавие извади загадъчния кашон изпод масата, отвори го и започна да раздава хартиени фенери. Погледна Шантал влюбено.

— Това е първата ни годишнина, нали знаеш. Всичко започна точно преди една година.

Сега се обичаха и живееха заедно. Той остави настрана един от фенерите, специално за нея. После помогна на останалите да запалят своите. А когато се напълниха с топъл въздух, ги пуснаха и загледаха как отлитат в нощното небе. Шантал наблюдаваше красивата гледка, а Ксавие напомняше на хората да изчакат фенерите да се напълнят с въздух, после да си пожелаят нещо и едва тогава да ги пуснат.

Дузини запалени фенери летяха в небето. Ксавие се обърна към нея и ѝ махна да се приближи. Двамата хванаха фенера заедно и го изчакаха да се напълни до краен предел.

— Пожелай си нещо — нежно каза той и я прегърна.

— Желанието ми вече се изпълни — прошепна му тя и той се усмихна.

— Пожелай си още нещо. И аз ще го направя.

Не ѝ каза, че си бе пожелал същото като миналата година.

Хората танцуваха и гледаха китайските фенери, а Шантал и Ксавие вдигнаха своя над главите си и го пуснаха. Той се понесе към покрива на Лувъра и после изчезна в небето над Париж. Малка светла точица в тъмнината. Ксавие я целуна.

— Благодаря, че осъществи мечтите ми — нежно каза той.

И двамата бяха съгласни, че вечерта бе вълшебна и изпълнена с много любов.

— Благодаря ти за фенерите — каза Жан-Филип на Ксавие и двамата се усмигнаха.

— Вълшебна гледка — възхитен каза Дарам, като се приближи до тях заедно с Бенедета.

— Това винаги е най-прекрасната нощ в живота ми — призна Бенедета, като погледна Дарам в очите.

Нощ на любов, приятелство и щедрост в сянката на красивия Париж. Жан-Филип си помисли, че това бе най-хубавата „Бяла нощ“ досега.

Всички разговаряха, пиеха, пееха, пушеха, танцуваха. В дванайсет и половина Жан-Филип даде знак на гостите си и всички започнаха да разчистват. Не трябваше да остане и следа от присъствието им тук. От богатата храна не бе останало почти нищо, от виното и шампанското също. Хайверът на Дарам, който се оказа страхотен хит, също бе свършил.

Някой попита Жан-Филип и Валери кога заминават за Пекин и тя каза, че остават само няколко дни. Щяха да помнят Париж с тази нощ. На следващия ден отиваха на хотел с децата, за да оставят хамалите да си свършат работата на спокойствие.

Всички напуснаха масите с неудоволствие, но бе настъпил часът на вещиците. Гостите се прегърнаха и целунаха, пожелаха успех на Жан-Филип и Валери в Пекин. Нямаше да имат време да се видят отново, преди да потеглят към Китай. Валери имаше хиляди задачи, но изглеждаше пълна с енергия и Жан-Филип не можеше да свали очи от нея. Дарам пък остана плътно до Бенедета през цялото време, цяла година бе чакал да отпразнува този момент.

Вълшебството на „Бялата нощ“ се случи и днес и щеше да се случва отново. Площадът бе огрян от блясъка на осем хиляди сърца, хиляди свещи и фенери, които ги благославяха от небето. Шантал и Ксавие бяха като омагьосани. Напуснаха площада с настроението на „Бялата нощ“, великолепна нощ.

— Готова ли си да се приберем у дома? — попита той нежно, а Шантал кимна усмихнато и го последва към колата, след като се сбогуваха с приятелите си.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.